

Giới thiệu Một Tiểu Yêu Nữ, Bốn Tên Sói Lớn

Editor: Kua Kua (Ái Vũ)

Biến cố lớn xảy ra cho cô khi cô bị tai nạn xe, vào lúc cô lần thứ hai tỉnh lại, thì mới phát hiện biến đổi lớn trên khuôn mặt của mình hoàn toàn đã thay đổi, thành một nữ quý yêu diễm.

Cũng bắt đầu từ đây, nữ quý sống lại, mọi người hãy nên đề phòng, nhất là nam nhân, hãy nhớ đóng kín "cửa sổ", nếu không, bị cô nhìn thấy sẽ bị một ngụm ăn luôn.

"Muốn báo đáp ta như thế nào?" Nam nhân tuần mĩ tà khí nằm nghiêng ở trên giường, nhìn khuôn mặt quyến rũ của cô, giọng khàn khàn mà hỏi.

Cô cười gật đầu, "Ta nghĩ rồi, ta muốn lấy thân báo đáp." Nói xong, cả người bỏ nhào về phía hắn, há miệng cắn ở cổ hắn.

"A~~~~" Nam nhân hét thảm một tiếng, "Bảo bối, nguoi quá mạnh mẽ, thật bạo lực a..."

"Bé cưng, làm như vậy, nguoi mới có thể cảm thấy sung sướng." Cô cười cười nói, ngay sau đó đem hân lột sạch, cúi đầu tiếp tục gặm rồi lại cắn, sau đó đem hân ăn sạch sẽ...

"Bảo bối, nguoi thật mãnh liệt!" Cuối cùng, nam tử dưới thân thờ hồn hên nói ra lời tán thưởng.

...

"Ánh mắt nguoi, thật đặc biệt." Nam nhân nắm cảm nàng, hài hước nói, "Đang suy nghĩ gì? Có phải muốn bò lên giường ta, sau đó lên làm nguoi mẫu chủ lực sao?"

Cô nhìn khuôn mặt yêu nghiệt tà mị của hắn, cười câu dẫn, "Ta đang nghĩ như thế nào đem nguoi làm đến kiệt sức, ta ở phố XX đường 88, ta có yêu cầu, tối nay tắm rửa sạch sẽ, 9 giờ đúng ta sẽ ở nơi đó chờ nguoi." Nói xong, cô hôn một cái ở khóe môi hắn, phong tình vạn chủng xoay nguoi rồi đi.

Nam nhân vươn đầu lưỡi liếm đến nơi khóe miệng cô vừa hôn, ánh mắt sắc bé

Bạn đang đọc truyện *Một Tiểu Yêu Nữ, Bốn Tên Sói Lớn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Thất tình đáng chết

Thời tiết trong xanh, nhìn lên bầu trời, vạn dặm là mây, thật là xanh thắm cùng mỹ lệ.

"Âu Dương tổng tài, em yêu anh." Thu Tiểu Quân đứng ở sau lưng Âu Dương Kiện Vũ, ngắm nhìn bóng lưng cao to cười cười nói, thanh âm nho nhỏ, nhưng trong lòng lại cực kì khẩn trương.

Âu Dương Kiện Vũ có một khuôn mặt tuần tú, nho nhã mà thành thực, đột nhiên nghe cô thổ lộ, sững sốt vài giây, sau đó xoay nguoi nhìn đến khuôn mặt xinh đẹp của cô, mỉm cười ôn nhu mà tàn khốc nói: "Tiểu Quân, cô đã là thư kí bên cạnh tôi 5 năm, tôi rất tán thưởng cô, cũng thực thích cô, nhưng đó lại không phải là yêu."

Cô, bị hân cự tuyệt.

Thu Tiểu Quân cảm giác tâm tan vỡ, vừa buồn vừa lạnh lẽo, không muốn hắn nhìn thấy biểu tình thống khổ trên mặt mình, cúi đầu xuống xoay nguoi đi. Tựa hồ như giờ phút này, cô chỉ muốn tìm một cái hang rồi chui vào.

"Tiểu Quân, ngày mai cô không cần đến công ty nữa." Trầm mặc một hồi, Âu Dương Kiện Vũ bình thản mà nói.

Nghe vậy, Thu Tiểu Quân trong lòng đau đớn, khổ sở, nhanh chóng ngẩng đầu lên, con mắt rung rung nhìn về phía khuôn mặt tuần tú mà cô ngày nhớ đêm mong, "Tổng tài, em phải làm như thế nào, anh mới có thể yêu em dù chỉ một chút?"

Âu Dương Kiện Vũ nghĩ nghĩ, nửa thật nửa đùa nói: "Cô nếu trở nên quyến rũ, câu dẫn hơn, có lẽ tôi sẽ thích cô một chút, hoặc có khi tâm tình tốt, chúng ta sẽ cùng nhau trải qua tình một đêm." Nói xong, hắn rồi bước từ cửa sổ ưu nhã quay về bàn làm việc, ngồi xuống ghế da màu đen, chậm chậm mà đưa cho cô một tờ chi phiếu, "Cầm đi, hy vọng khoản tiền này có thể làm cô vừa lòng."

Cô không cầm lấy.

Chi phiếu, tiền bạc, vinh hoa cùng phú quý đã từng là thứ cô theo đuổi, nhưng bây giờ, cô lại cảm thấy tờ chi phiếu trên tay hắn, so với cận bã còn do

bản hơn.

Cô nhìn thoáng qua hắn, nhìn đến khuôn mặt từng làm cô lưu luyến, con người rung rung một hồi, quay đầu bước nhanh ra khỏi văn phòng xa hoa của hắn.

...

Ánh nắng tươi sáng tỏa chiếu, Thu Tiểu Quân lại đang thất tình, còn chưa bắt đầu thật tâm yêu đương, đã bị thất tình, chuyện này, thật làm người ta cảm thấy dở khóc dở cười.

Hai mươi ba năm qua, cô chưa từng thật tâm yêu ai, vừa nãy đã lấy hết dũng cảm mà thổ lộ, đó là lần đầu tiên trong cuộc đời cô.

Cô giấu kỹ phần ái mộ này trong lòng, không cần thận làm nó ngày càng lớn mạnh hơn, hy vọng một ngày nào đó mình sẽ được đáp lại, nhưng không ngờ, lại bị Âu Dương Kiện Vũ trào phúng mà từ chối.

Đi ra khỏi tòa cao ốc, không trung vẫn là màu xanh của mây, của ánh mặt trời, vẫn là sáng lạn cùng lóa mắt như thế, nhưng mà trong lòng cô lại không như thế, nơi đó như rơi xuống hàm băng lạnh lẽo, cái băng giá lan truyền đến khắp cơ thể cô.

Hắn nói, Tiểu Quân, ngày mai cô không cần đến công ty.

Hắn, không cần cô. Rồi bỏ hắn, cô không biết bản thân nên đi nơi nào, từ khi được mười tám tuổi, cô đã đi theo hắn làm việc, trở thành thư ký của hắn.

Lang thang đi trên đường, đầu óc dần dần trở nên hôn mê, không biết chính mình đã đi qua đám đông như thế nào, không biết chính mình đã đi qua ngã tư như thế nào, cũng không biết chính mình như thế nào lại đang đứng giữa đường cái.

"Két...", bỗng nhiên bên tai vang lên một tiếng thắng xe dồn dập, cô như bừng tỉnh, thì ra từ lúc nào cô đã đứng ở nơi nguy hiểm nhất trên đường.

Một chiếc Porsche màu đỏ ngừng ngay bên người nàng, màu sắc vừa khí phách vừa lóa mắt.

Rất nhanh, chủ nhân của chiếc xe - cũng lóa mắt như nó, xuống xe, dầm đôi giày cao gót màu đỏ mười tám xuống đường, tức giận mà mắng: "Cô như thế nào lại đứng giữa đường, muốn chết sao?"

Thanh âm nữ nhân này rất dễ nghe, chỉ có hơi chút chói tai, Thu Tiểu Quân từ từ nhắm mắt, chậm rãi quay đầu về phía nàng, ấn tượng đầu tiên của nàng chính là, cô gái này thật sự xinh đẹp a.

"Thực xin lỗi, hôm nay tôi thất tình." Cô ngập ngừng, khóe mắt ươn ướt mà nói, sau đó bước nhanh đi đến ven đường, lại tiếp tục bước đi lang thang không có mục đích trên đường.

Tuy nhiên chỉ chốc lát sau, mỹ nữ xinh đẹp kia lại đuổi theo, hạ cửa kính xe xuống mỉm cười với cô, ưu thương nói: "Chúng ta đúng là có duyên, hôm nay tôi cũng như cô, cũng thất tình." Nói đến đây, mỹ nữ dừng xe, "Lên xe đi, tôi chờ cô đi."

Đúng vậy, rất có duyên, Thu Tiểu Quân cũng không để ý lời nói của cô ấy, cười một cái, suy nghĩ một chút, ngồi vào xe, cửa xe vừa đóng, lại ngửi thấy phảng phất mùi rượu, chân mày nhíu chặt lại, quay đầu về phía mỹ nữ xinh đẹp hỏi, "Cô uống rượu?"

"Ừ, chút ít." Mỹ nữ cười cho qua nói, "Hôm nay thất tình, uống rượu giải sầu là chuyện bình thường." Tham âm nàng hơi trầm xuống, đột nhiên nhấn mạnh chân ga, chiếc xe cứ thế mà lao vun vút trên đường.

Mỹ nữ cho xe chạy thật nhanh, có lẽ là do thất tình, cũng có lẽ là do uống rượu.

Tốc độ xe càng lúc càng nhanh, giống như là bay.

"Cô tên là gì?" Nữ nhân một bên vừa tăng tốc, một bên cười hỏi nàng.

"Thu Tiểu Quân." Cô không chút nào giấu diếm, "Cô thì sao? Cô tên gì?"

"Bạch Trục Nguyệt."

"Ha ha, tên của cô nghe rất êm tai." Nàng thật tâm tán thưởng.

Bạch Trục Nguyệt cười một cách kiêu ngạo, "A, đó là điều đương nhiên, tên của tôi là do ba tôi đã suy nghĩ trong khoảng thời gian rất lâu đấy, ách..." Ngay lúc này, một chiếc xe tải lớn từ một quốc lộ khác bỗng chuyển hướng mà lao về phía này.

Hai xe tốc độ đều rất nhanh, ai cũng không kịp phanh lại, cuối cùng hai bên đụng nhau thật mạnh.

"Két, két..."

Tiếng phanh xe chói tay vang lên, chiếc Porsche màu đỏ lộn quanh vào vòng, "Ầm---" một tiếng nổ lớn xảy ra trên đường..

...

Thu Tiểu Quân mở to mắt tỉnh lại, phát hiện bản thân đang mặc một bộ đồ trắng toát, nằm trên chiếc giường lạnh lẽo.

Bị đung xe như thế, cô hẳn phải cảm thấy khó chịu mới đúng chứ, nhưng tại sao lại không cảm thấy gì, không đau, cũng không cảm thấy thân thể đau nhức, không thoải mái.

Cô khó hiểu, đứng dậy bước xuống, cặp mắt nhanh chóng nhìn chung quanh phòng.

Đây là một phòng không có cửa sổ, cũng chỉ có một cánh cửa ra vào, mà cửa kia cũng đang gắt gao đóng lại.

Trong phòng không có nhiều đồ trang trí, chỉ có một cái đèn treo cùng một chiếc gương lớn mà thôi, nếu không nhờ ánh sáng yếu ớt của đèn treo tỏa ra, trong phòng chắc chắn đen nhánh một mảng, cô hiện tại ngay cả bên ngoài đang là buổi tối hay ban ngày cũng không rõ.

Rốt cuộc, mọi chuyện là như thế nào? Tại sao bản thân lại ở trong phòng này?

Cô nghĩ mãi cũng không ra, nhúu nhúu mi, chậm rãi đi đến trước chiếc gương duy nhất trong phòng.

"A a a..." Nhìn đến gương mặt chính mình trong gương, cô sợ tới mức hét lên một tiếng, bởi vì khuôn mặt của cô không giống khuôn mặt trước kia, mà thay vào đó là khuôn mặt của Bạch Trục Nguyệt.

Khuôn mặt của mỹ nữ ấy, cho dù không trang điểm, cũng là rất xinh đẹp cùng tinh xảo, nhưng mà, khuôn mặt của cô trước kia, cô cũng không có ghét bỏ a, đột nhiên thay đổi một khuôn mặt mới, cô căn bản không thể tiếp thu.

"Ách, tại sao lại như vậy? Tại sao lại như vậy? Vì cái gì mà khuôn mặt mình lại biến thành khuôn mặt của Bạch Trục Nguyệt?"

Ngay lúc tâm trí cô đang rối loạn, cửa đột nhiên lại mở ra, một người đàn ông trung niên tóc hoa râm đi đến, người đó mang một chiếc kính, nhìn gương mặt của cô trong gương, cao hứng cười cười, "Trục Nguyệt, con rốt cuộc cũng tỉnh."

Nghe thấy tiếng nói, cô lập tức xoay người nhìn về phía ông, khi lướt qua khuôn mặt ông, cô lại kinh ngạc phát hiện ra, cô thể nhưng thừa hưởng kí ức của Bạch Trục Nguyệt. Cô biết người đàn ông trước mặt này chính là cha của Bạch Trục Nguyệt, ông là một nhà khoa học, có sở thích nghiên cứu những sự kiện kì quái cùng thuật quỷ hồn.

"Bạch tiên sinh, tôi, tôi không phải con gái của ông." Cô suy nghĩ, quyết định nói thật với ông, "Tôi là Thu Tiểu Quân, tôi và con gái ông cả hai đã gặp tai nạn giao thông."

"Ta biết." Ông ta gật đầu nói, đôi tay để ở sau lưng, đi đến trước mặt cô, dùng một ánh mắt từ ái nhìn nàng, "Sau vụ tai nạn xe kia, mặt con bị hủy, thân thể Trục Nguyệt bị hư hại, ta mang thi thể hai con về, làm một cuộc phẫu thuật lớn cho các con."

"Ông, ông nói cái gì? Ông mang về thi thể của hai chúng tôi? Thi thể ư?" Cô hoài nghi chính mình có phải hay không đã nghe lầm.

"Đúng vậy, là thi thể." Ông ta gật đầu, "Con hiện tại, không phải là người, mà là quỷ, là một nữ quỷ được ta tạo ra."

"..."

Cô khiếp sợ đến cực điểm, đôi mắt mở to, qua một lúc lâu sau mới lắc đầu cười nói: "Ha ha, Bạch lão tiên sinh, ông chắc hẳn là đang nói giỡn, trên thế giới này, căn bản không có ma quỷ."

"Tin hay không tùy con." Ông ta nói, "Con đã hôn mê hai năm, bây giờ con đã tỉnh, con có thể lựa chọn ở lại tiếp tục làm con gái của ta, hoặc cũng có thể rời đi, đi đến nơi con muốn."

Hả? Hôn mê hai năm? Khoảng thời gian này, có phải là hơi dài rồi hay không?

Cô kinh ngạc, suy nghĩ một lúc, nói lời xin lỗi: "Bạch lão tiên sinh, tôi sẽ nhận ông làm cha, chỉ là, hiện tại tôi muốn rời đi một chút, trở về quê cũ để thăm em gái tôi."

"Được." Ông cũng không giữ cô lại, từ trong túi lấy ra một bọc đồ nhỏ đưa cho cô, "Đây là CMND cùng hộ chiếu của con gái ta, mặc kệ là người cũng tốt, là quỷ cũng được, ta đều hy vọng con có thể dùng thân phận là con gái của ta, sống một lần nữa trên thế giới này."

"Cảm ơn ông." Cô cười cảm kích, sau đó bước nhanh ra cửa.

"Con có thể gọi ta một tiếng 'cha' được không?" Khi nàng sắp ra khỏi cửa, ông ấy có chút tiếc nuối gọi cô lại.

"Đương nhiên có thể." Cô dừng bước, nhìn khuôn mặt từ ái của ông, mỉm cười rồi gật đầu, "Cha."

Nghe một tiếng gọi đó, ông cảm thấy rất vui mừng, "Nhớ kỹ, con không được đứng dưới ánh mặt trời quá lâu, nếu không, linh hồn con sẽ bị tiêu tan."

"Vâng, con đã nhớ." Cô cười nói, sau đó bước nhanh ra khỏi phòng, gấp gấp muốn trở về quê của mình, gấp gáp người em gái đã hai năm không gặp.

Bạn đang đọc truyện *Một Tiểu Yêu Nữ, Bốn Tên Sói Lớn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Nữ quý

Kỳ thật, Thu Tiểu Quân cũng không cho rằng bản thân là một nữ quý, lúc ban ngày rời đi biệt thự xa hoa trong rừng rậm kia, ra ngoài gặp nắng liền cảm thấy đầu óc hôn mê choáng váng, lúc này cô mới bắt đầu cảm thấy mình có khả năng là một nữ quý thật sự.

Trưa hôm đó, cô chạy xe về quê nhà của mình, đeo một cái kính râm lớn, cầm một cây dù gọi cảm bước ra sân bay, cho đến khi ngồi trên một chiếc taxi mới tháo kính xuống, lộ ra diện mạo thật sự, khuôn mặt trái xoan nhỏ nhắn, đôi mắt mở to ngăm nhìn xung quanh, đôi môi anh đào chu lên, làn da tinh tế bóng loáng.

"Tài xế, ta muốn đi làng chài Thu Sương." Cô mỉm cười nói với tài xế.

Nghe thấy địa chỉ này, tài xế lộ ra biểu tình kinh ngạc, "Cô gái, nơi đó một năm trước đã bị chính phủ hạ lệnh phá bỏ và di dời, hiện tại căn bản không còn ai sống ở đó nữa."

"Thật không?" Cô bất an nhíu mày, "Bác cứ lái xe đi, con muốn đến đó, đó là quê con, đã hai năm rồi con không về."

"Được." Nghe cô nói vậy, tài xế mới bắt đầu lái đi.

Một giờ sau, cô đã tới làng chài Thu Sương.

Làng chài Thu Sương nằm ở ven biển, trước kia ở đây, mọi người đều đánh cá mà kiếm sống.

Thế mà chỉ mới qua hai năm, tất cả đã biến mất, làng chài không ra làng chài, nhà ở thì bị phá hủy, nhìn chung nơi này thật hiu quạnh cùng trống vắng.

Thu Tiểu Quân bước xuống xe, nhìn đến cảnh tượng trước mắt, trong lòng đột nhiên thấy bi thương, trả tiền xe, chân bước nhanh về phía ngôi nhà cũ cô từng ở.

Nhà của cô ở phía sâu bên trong làng chài, nhà hàng xóm gần nhất cũng cách khoảng một trăm bước, cũng coi như là một ngôi nhà tách biệt, tuy rằng như thế, nhưng phong cảnh xung quanh nhà cô lại là đẹp nhất, khi còn nhỏ, cô thường cùng em gái ở rừng cây gần nhà chơi đùa, khi đó còn có rừng phong mỹ lệ, khắp nơi tràn ngập tiếng cười của cô cùng em gái.

Đi bộ khoảng hai mươi phút, cô rốt cuộc đến nơi.

Cô có chút bất ngờ, bởi vì những ngôi nhà khác trong làng chài đều bị đục đục đẽo đẽo, cho dù có một số ngôi nhà không bị phá hủy, nhưng vẫn bị dùng sơn đỏ viết lên, nhưng còn nhà của cô, vẫn giống như trước đây, không xảy ra bất cứ thay đổi nào.

Là do những người đó cũng cảm thấy nhà cô đẹp nên không đành lòng hủy đi? Hay là, em gái cô đã cố chấp không cho bọn họ hủy?

Cô nghĩ, có lẽ là về sau đi, bởi vì mấy năm trước, chính mình đã rủ em gái cùng nhau đến Nhật Bản cư trú, nhưng em gái lại kiên quyết cự tuyệt, hỏi nguyên nhân, cô ngốc ấy lại nói muốn ở tại làng chài mỗi ngày xem biển rộng.

Cha mẹ 5 năm trước vì tai nạn trên biển đều đã rời bỏ hai chị em cô, cô rất rõ ràng, nguyên nhân chủ yếu em gái không muốn rời đi là vì không muốn rời xa cha mẹ, nếu em gái theo cô rời đi đến Nhật Bản, cha mẹ nhất định sẽ rất khổ sở.

Em gái này của cô, chính là cố chấp như vậy, lại có đôi khi hay ngu ngốc, ngốc đến đáng yêu, hai năm qua chưa nhìn thấy em gái, cô nghĩ, em gái chắc đã 20 tuổi, cũng đã trở thành một cô em bốc lửa đi.

Nghĩ đến đây, cô càng háo hức, bước nhanh hơn, chuẩn bị đến nhà cũ hỏi thăm em gái.

Đi tới trước cửa nhà, Thu Tiểu Quân phát hiện cửa chỉ khép hờ, nhẹ nhàng đẩy ra, đi vào vài bước, đột nhiên ngửi được mùi hôi thối quanh quẩn trong nhà.

Như thế nào mà thối như vậy? Rốt cuộc là mùi gì? Ảnh chụp cha mẹ vẫn như cũ treo trên vách tường, phòng khách bày biện vẫn như trước đây, mấy năm nay, em gái cô đều ở nơi này sao? Nhưng xem ra, xung quanh lại có rất nhiều tro bụi, chắc em gái hai ba tháng rồi chưa về nhà đi?

Cô nghi ngờ nghi, một tay kéo valy, một tay bóp mũi bước về phía phòng ngủ của em gái.

Kéo kẹt một tiếng, cô đẩy cửa phòng ngủ em gái ra, không ngờ mùi tanh tưởi khó nghe kia càng thêm mãnh liệt, xộc vào trong mũi, làm cô sứa nữa ói ra,

Cô cố gắng chịu đựng, đem valy đặt ở cửa, sau đó bước vào, "A a", trong nháy mắt quay đầu, cô nhìn thấy một khối thi thể thối rữa, cứ như vậy không kịp đề phòng, đem cô dọa đến sợ hãi, sắc mặt trắng bệch hết lớn một tiếng, xoay người chạy ra khỏi phòng ngủ, khó cứ mà nôn đầy lên cửa.

Đột nhiên, cô nhớ tới trên người thi thể hư thối kia đang mặc một cái váy dài hồng nhạt có đính bướm.

Cái váy này, cô nhớ rất rõ, khi đó là sinh nhật 18 tuổi của em gái, chính mình đã tặng cho cô chiếc váy làm quà sinh nhật.

"Em gái? Em gái... Không, không..." Trời ơi, cô không thể chịu nổi, nước mắt nháy mắt phun trào, bỏ ua mùi hôi thối, chạy vọt vào phòng ngủ, bùm một tiếng quỳ trước thi thể em gái, cầm lấy bình thuốc ngủ lăn trên đất, khóc lóc thảm thiết, "Ô ô... Em gái a, tại sao lại như vậy... Hu hu... Ô ô ô, tại sao lại như vậy, vì cái gì, vì cái gì..."

Cảm xúc mất khống chế, nước mắt cô đã muốn chảy khô, cho đến khi sắc trời ngoài cửa dần dần tối, cô đã khóc đến độ rất thương tâm, cô mới vô lực mà đứng lên, kéo xuống khăn trải giường màu trắng, che lại thi thể em gái.

Cô đi dạo xung quanh, thấy được em gái đặt ở bên giường một bản vẽ.

Trên bản vẽ, đó là hình ảnh một nam nhân. Bức vẽ vẽ hần khoảng hai lăm hai sáu tuổi, ngũ quan tuấn mỹ đến không gì sánh kịp, cho dù là bức vẽ không có sinh mệnh, nhưng nữ nhân chỉ cần nhìn thoáng quá, cũng sẽ động tâm trong nháy mắt.

Cô là nữ nhân, cô cũng không ngoại lệ có loại cảm giác này, chỉ là cảm giác này chỉ hơi thoáng quá, trong lòng cô vẫn còn đang suy nghĩ nguyên nhân em gái tự sát.

Cô biết em gái từ nhỏ đã thích vẽ tranh, nhưng là cũng không biết em gái có thể vẽ tốt đến như vậy, đem một người phác họa chân thật đến như thế.

Em gái, em vẽ nam nhân này, là người em thích sao? Em tự sát, là có dính líu đến hắn, phải không?

Cô trầm ngâm hoặc, suy tư, nhưng cuối cùng vẫn không nghĩ ra manh mối gì.

...

Ngày này, Thu Tiểu Quân tâm tình buồn bã mà đem em gái mai táng ở nơi rừng phong mà con bé thích nhất, nơi đó cảnh sắc tuyệt đẹp, cô nghĩ, em gái chắc cũng muốn bản thân được an táng ở nơi đó đi.

Buổi tối, lúc thu dọn phòng ngủ em gái, cô có tìm được một quyển sổ nhật kí của em gái.

Quyển sổ này, có thể giúp cô biết rõ nguyên nhân em gái tự sát, tâm tình nóng nảy mà mở sổ nhật ký ra, đập vào mắt chính là chữ viết thanh tú của em gái...

- Hôm nay thật kích động, mình rút cuộc cùng công ty giải trí Hoa Hương Dương ký hợp đồng, trở thành một người mẫu của công ty.

- Hôm nay mình đã nhìn thấy tổng tài của công ty, anh ấy là Mạc Hoa Khôi, anh ấy rất soái nha, bị anh ấy nhìn một cái, mình thật muốn té xỉu a ~~~

- Hôm nay mình lại thấy được tổng tài của công ty -Mạc Hoa Khôi, ha ha, Mạc hoa Khôi, Hoa Khôi, thật là người cũng như tên, trên thế giới tại sao lại có nam nhân đẹp trai như thế? Nếu như mình có thể cùng anh ấy yêu được, mình chết cũng cam tâm.

Mạc Hoa Khôi, cơ hồ mỗi trang nhật kí của em gái đều có hắn.

Cô nhú nhú mi, tiếp tục lật xem.

- 5/8/2011, chị à, chị ở đâu vậy? Hôm nay là sinh nhật 19 tuổi của em, tại sao chị không trở về cùng em? Chị à, em nhớ chị.

Em gái, thực xin lỗi, thực xin lỗi. Nhìn đến trang nhật ký này, Thu Tiểu Quân trong lòng trầm xuống, thì ra ba của Bạch Trục Nguyệt nói không sai, bởi vì vụ tai nạn kia mà mình phải nằm trên giường hai năm, mấy năm nay em gái đã trải qua những gì, cô một chút cũng không biết.

Trang nhật kí ngày 5/8/2011 là trang duy nhất em gái viết trong năm 2011, lật qua tiếp lại thấy là trang cuối cùng, thời gian là ngày 2/2/2012.

- 2/2/2012, Hoa Khôi thân ái, anh không yêu em, lại vì cái gì muốn em yêu anh? Nếu em chết, anh sẽ nhớ em sao?

"Em gái... Em tại sao lại khóc như thế?" Nhìn đến trang nhật kí này, khóe mắt cô lại rơi nước mắt, "Chỉ vì một tên nam nhân không yêu em, em liền tự sát, này... Đáng giá sao? Ô ô... Lúc em tự sát, sao lại không nghĩ đến chị, nghĩ đến cha mẹ ở trên trời? Huhu..."

Buổi tối này, Thu Tiểu Quân ngủ ở trong phòng em gái, nghĩ đến quyển nhật kí của em gái, đầu lại đau, như thế nào cũng không thể ngủ được.

Mở mắt ra, cô lại thấy được bức vẽ nam tử tuấn mỹ kia, cô dám khẳng định, nam nhân này chính là nam chính trong nhật ký của em gái, Mạc Hoa Khôi, tổng tài công ty giải trí Hoa Hương Dương.

"Mạc Hoa Khôi... Mạc Hoa Khôi..." Ánh mắt của cô càng thêm âm lãnh đáng sợ, nhìn chằm chằm bức họa kia mà phần hận lâu bầu, "Đều là vì anh, em gái tôi mới chết... Anh đùa bỡn tình cảm em gái của tôi làm nó tự sát, tôi nên trả thù anh như thế nào đây?" Bỗng nhiên, khóe môi xinh đẹp giương lên,

"Mạc Hoa Khôi, tôi cũng sẽ đùa bốn anh như thế, đùa bốn cho đến khi, anh tự sát mới thôi."

Bạn đang đọc truyện *Một Tiểu Yêu Nữ, Bốn Tên Sói Lớn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Tổng tài yêu nghiệt Mạc Hoa Khôi

Hôm sau trời nắng ấm, tươi đẹp ấm áp.

Tối hôm qua cơ hồ như Thu Tiểu Quân cả đêm mất ngủ, mà sáng hôm nay, cô lại rời giường sớm, mang theo kính râm, tay cầm dù bước ra khỏi nhà.

Trên người cô mặc váy ngắn màu đỏ, chân mang giày cao gót màu đen, môi đỏ như lửa, ngũ quan xinh đẹp, dáng người cô thuộc dạng nóng bỏng, có thể nói càng thêm hoàn mỹ, gợi cảm, quyến rũ, phong tình vạn chủng, tất cả đều vờn quanh trên người cô, bước ở trên đường, giống như yêu tinh hớp hồn nam nhân.

Đúng 9 giờ, cô bước vào trụ sở công ty Hoa Hường Dương.

Lúc này, đang là giờ đi làm, 3 cái thang máy đầu tiên cơ hồ chật kín người, nhưng lạ thay, riêng cái số 4, một người cũng không có, không biết là do thang máy bị hỏng, hay là do nguyên nhân khác.

Cô gấp đến độ không chờ nổi muốn nhìn thấy nam nhân phong thái tuyệt sắc kia, nhìn đến những dãy xếp hàng chờ đầy trai lẫn gái, cô xoay người bước đến thang máy số 4, nâng lên cánh tay thon dài, ấn nút.

Trước cửa thang máy kế bên có một người bảo vệ, thấy hành động của cô liền vội vàng chạy tới, nhìn đến khuôn mặt xinh đẹp quyến rũ của cô liền ngây người, một lúc sau mới nói: "Này cô, đây là thang máy chuyên dụng của Mạc tổng, không có tổng tài cho phép, cô không thể đi."

"Sao?" Cô có chút kinh ngạc, suy nghĩ một chút, khóe môi khẽ nhếch lên, hỏi: "Nếu như tôi nhất định phải dùng thang máy chuyên dụng của Mạc tổng các người?"

"Cô à, nếu như vậy, đừng trách tôi không khách khí."

Lúc này, cửa thang máy đã chậm rãi mở ra.

"A---", cô cười lạnh không cho là đúng, "Tôi muốn nhìn xem anh không khách khí với tôi thế nào." Nói xong, cứ thế hiên ngang đi vào thang máy.

Thấy thế, người bảo vệ kia bước lên, đứng ở cửa thang máy, giữ chặt cánh tay của cô, "Cô à, đừng không nói đạo lý như thế."

"Buông tay." Cô nhướn mày, lạnh lùng nói.

Tên bảo vệ vẻ mặt chuyên nghiệp, "Không cho người khác tiến vào thang máy của Mạc tổng là trách nhiệm của tôi, a..." Lời còn chưa nói xong liền bị một quyền vào đầu.

Người ra tay, đúng là Thu Tiểu Quân, cứ thế đánh vào trên đầu hắn, cúi người quét chân qua, không cần tốn nhiều sức liền đem tên bảo vệ đáng người cường tráng làm cho ngã xuống đất.

Tại sao thân thủ chính mình lại tốt như vậy?

Cô nhìn tên bảo vệ đang ngã trên đất, âm thầm kinh ngạc một chút, ngay sau đó làm như không có việc gì mà bước vào thang máy, ở cửa thang máy dừng một chút, trực tiếp ấn nút lên tầng cao nhất.

Cô biết, văn phòng của tổng tài Mạc Hoa Khôi nằm ở tầng cao nhất.

Thang máy chậm rãi di chuyển, cô cũng bắt đầu chuyên chú đánh giá thang máy chuyên dụng của tổng tài.

Ba mặt của thang máy đều là gương, cửa thang máy cũng như vậy, một người đứng ở bên trong có thể nhìn thấy rõ ràng khuôn mặt chính mình, nói tóm lại, tên tiểu tử Mạc Hoa Khôi kia nhất định rất tự luyến, nghĩ đến em gái vì hắn mà tự sát, trong lòng lại đau đớn, lấy ra son môi trong túi xách, dùng sức viết xuống trên mặt gương ba chữ "Mạc Hoa Khôi", sau đó vẽ thêm một đồng phân bốc khói kế bên, ngụ ý - Mạc Hoa Khôi, người chết đi.

Ngay sau khi Thu Tiểu Quân bước vào thang máy, một người mặc áo sơ mi đen, tuấn mỹ nam nhân đó để tóc nhuộm nâu thời thượng cùng hai thuộc hạ bước vào tòa cao ốc Hoa Hường Dương.

Tuấn mỹ nam nhân này đi đến đâu thì hóp hỏn nữ nhân đến đó, làm nữ nhân ở toàn bộ công ty thét chói tai, hẳn đúng là tổng tài công ty giải trí Hoa Hường Dương - Mạc Hoa Khôi.

Nói đến cũng khéo, ngay lúc màn hình của thang máy chuyên dụng của tổng tài hiện thị đang lên tầng, thì hần cùng hai thuộc hạ đã đến trước cửa thang máy, nhìn đến liền không vui mà nhủ mảy, "Ai đang dùng thang máy?"

"Mạc, Mạc tổng, là một vị mỹ nữ mặc đồ đỏ gọi cảm." Tên bảo vệ canh giữ thang máy sắc mặt khó coi, run sợ nói.

"Tôi có nói là cho phép mỹ nữ gọi cảm sử dụng thang máy sao?" Mạc Hoa Khôi nhìn về phía tên bảo vệ, khoe miệng mang theo ý cười, lạnh giọng hỏi.

"Không, không có." Bảo vệ lắc đầu, sợ sệt trả lời.

Ý cười trong mắt Mạc Hoa Khôi biến mất, "Lập tức rút, ngày mai, đừng để cho tôi thấy mặt."

Bảo vệ vừa nghe, trên mặt liền nôn nóng, vội vàng cầu xin: "Mạc tổng, ngài tha cho tôi đi, mỹ nữ kia thân thủ quá tốt, lại không nói đạo lý, tôi căn bản không ngăn được cô ấy..."

"Thất trách chính là thất trách, còn biện hộ cái gì?" Mạc Hoa Khôi tỏ vẻ không kiên nhẫn, một bên nói, một hướng cảm về phía cổng lớn tòa cao ốc, "A Hồ, A Báo, đem hần kéo ra ngoài."

Thì ra, hai thuộc hạ đi phía sau hần vừa là trợ lý vừa là vệ sĩ, một người kêu A Hồ, một người là A Báo, hai người vừa nghe hần nói thế, liền lập tức túm lấy tên bảo vệ, đem hần nhanh chóng kéo ra ngoài.

"Mạc tổng, Mạc tổng, tha cho tôi đi, tôi cần công việc này để nuôi gia đình..." Tiếng bảo vệ cầu xin cứ thế quanh quẩn ở đại sảnh.

Mạc Hoa Khôi hần không phải làm từ thiện, đối với lời cầu xin như vậy, từ trước tới nay rất không thích, ấn nút thang máy, cửa mở ra, lập tức bước vào.

Bước vào thang máy, liền thấy tác phẩm của mỹ nữ nào đó để lại, khuôn mặt yêu mỹ lập tức tức giận đến xanh mét, "TMD, dám đem bản thân hần vẽ thành một đồng phân bốc khói, buồn cười." Hần một bên tức giận mà mắng, một bên nhanh chóng lấy ra khăn tay trắng sạch chà lau tấm kính, nhưng cho dù lau như thế nào cũng không hết, nguyên bản là tấm kính sáng ngời, sau khi hần chà lau một hồi liền trở nên mờ mờ ảo ảo, nhìn không ra hình ảnh gì.

Người bên trong tức giận, nhưng thang máy vẫn di chuyển, chỉ chốc lát sau đã đến tầng cao nhất.

Khi cửa thang máy mở ra, hần nắm chặt chiếc khăn tay đã dơ kia bước ra, "Ách, mẹ nó, nhất định phải tìm ra là tên nào đã vẽ..." Hần rất tức giận, không muốn bước ra khỏi thang máy, ngẩng mặt lên liền nhìn thấy hình ảnh một mỹ nữ chân thon dài gọi cảm đang đứng dựa vào vách tường hàng lang, ngọn lửa tức giận trong lòng lúc này mới vơi đi chút ít.

Mỹ nữ gọi kia đúng thật là Thu Tiểu Quân, cô vừa quay đầu, liền nhìn thấy Mạc Hoa Khôi xanh mặt bước ra khỏi thang máy, ngoài dự đoán lại không vì vẻ đẹp của hần mà ngây người, cô hướng hần nhượng lên một bên mảy lá liễu, môi đỏ chậm rãi giương lên một độ cong mê người, "Hi~"

Cô chủ động chào hỏi với hần, thần sắc mê người cộng với thanh âm ngọt ngào rất là câu dẫn.

Bạn đang đọc truyện *Một Tiểu Yêu Nữ, Bốn Tên Sói Lớn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Vưu vật gọi cảm

Cô, chủ động cùng hần chào hỏi, thần sắc mê hoặc, quyến rũ, thanh âm khàn khàn, câu dẫn.

Wow, vưu vật nha!

Mạc Hoa Khôi nhìn đôi mắt cô, trong lòng âm thầm đánh giá, bỗng nhiên nhớ đến bảo vệ đã nói có một mỹ nữ mặc váy đỏ gọi cảm sử dụng thang máy chuyên dụng của mình, còn có hình vẽ cục phân nóng kia, nhất định là cô ta vẽ, ấn tượng trong lòng thoáng chốc trầm xuống...

Hừ, cái gì mà vưu vật, quả thật là đồ đáng chết mà!

Dù khuôn mặt đang tươi cười nhưng trong lòng hần lại đang thầm mắng cô vạn lần, một tay cầm túi quần, bước đến trước mặt cô, nhìn đến màu son môi đỏ tươi, sau đó nhìn xuống khăn tay đang cầm, đôi mắt phượng hẹp dài dần dần nổi lên từng trận lửa giận, nhìn chằm chằm khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, "Vừa rồi, là cô đã sử dụng thang máy của tôi? Đúng không?"

Thanh âm của hần nghe rất êm tai, nhưng lại lạnh lùng đến cực điểm.

Thu tiểu Quân cười xán lạn, "Đúng vậy." Nhìn khuôn mặt so với nữ nhân còn yêu mị hơn trước mặt, cô sáng khoái thừa nhận.

Sắc mặt Mạc Hoa Khôi càng thêm khó coi, "Những hình vẽ trong thang máy, cũng là cô vẽ?" Vừa hỏi, hần vừa đưa chiếc khăn tay ra, cho cô thấy rõ

chiếc khăn trắng tinh giờ dính đầy vết son môi lem luốc.

"Đúng vậy." Cô, không phủ nhận, khuôn mặt gọi cảm mỹ miều, vẫn mê người như cũ.

Mạc Hoa Khôi dám khẳng định, nữ nhân trước mặt này, tuyệt đối không biết tự lượng sức, càng không biết trời cao đất dày là gì.

Nữ nhân như vậy, là loại hấn ghét nhất, nghĩ đến bản thân uy vũ như vậy thế mà bị cô ta vẽ thành một đồng phân lớn, hấn hận không thể lập tức đánh bay cô ta, "Hừ!", lạnh mặt hừ một tiếng, dùng sức khăn tay ném tới bên người cô.

Hấn ném thật sự là điều luyện nha, khăn tay bị bắn kia thoáng chốc đã bay đến khuôn mặt xinh đẹp kia của Bạch Trục Nguyệt.

Thu Tiểu Quân cũng không có lập tức lấy xuống, sau cái khăn tay, mắt nhắm lại, áp ủ cảm xúc trong lòng, sau đó mới lấy xuống, đối với hấn mỉm cười, "Mạc tổng, vừa rồi tôi chỉ là cùng ngài vui đùa một chút, có gì phải tức giận như thế."

"Cô đem tôi vẽ thành như thế, cô cảm thấy tôi có thể bình tĩnh sao?" Sắc mặt hấn vẫn không khá hơn là bao, "Tôi nói cho cô biết, tôi hiện tại đang rất tức giận, hậu quả cho việc này, sẽ không nhỏ đâu."

"Vậy sao?" Cô cười cười, một bộ dáng chờ mong, "Ngài nói xem, hậu quả của tôi sẽ nghiêm trọng như thế nào nha?"

"Tôi sẽ cho người tạt axit, hủy dung cô, hoặc an bài một trăm nam nhân thay phiên cưỡng hiếp cô, sau đó đem cô bán vào các động mại dâm." Hấn nhìn chăm chăm khuôn mặt cô, ngoan độc nói, thành âm đó, sắc mặt đó, quả thật là dọa người đến cực điểm, tuyệt đối không có nửa điểm nói đùa.

"Ồi, tôi sợ quá." Nghe hấn nói, hai tay Thu Tiểu Quân ôm ngực, làm ra bộ dáng sợ hãi, chỉ là, rất nhanh liền mỉm cười, không chỉ cười đến gấp cả người, mà khóe mắt còn uơn ướn, "Ha ha..."

"Cô cười cái gì?" Tiếng cười của cô, Mạc Hoa Khôi cảm thấy nó thật chói tai.

"Aha ha ha..." Mọi hồi lâu, Thu Tiểu Quân mới ngừng cười, ngẩng đầu lên nhìn hấn, nói: "Mạc tổng, tôi nhận ra rằng, ngài tức giận thật sự rất đáng yêu."

"Cái gì? Hấn nhủ mày, một bộ dáng đáng yêu như có như không."

"Những lời ban nãy, tôi hy vọng anh nói vậy chỉ là để dọa sợ tôi thôi." Thu Tiểu Quân cười nói, sau đó nhẹ xoay người, phong tình vạn chủng mà bước đi về phía thang máy chuyên dụng cho tổng giám đốc.

Mạc Hoa Khôi làm sao có thể để cho cô dễ dàng rời đi như thế, quay đầu lại, lạnh lẽo nhìn chăm chăm bóng lưng gọi cảm của cô, "Cô đứng lại đó cho tôi."

Thu Tiểu Quân không đứng lại, cũng chẳng xoay đầu nhìn hấn, đi tới cửa thang máy, quay đầu chớp chớp mắt phóng điện với hấn, đùa giỡn, "Mạc Hoa Khôi, chúng ta sẽ còn gặp lại, không cần quá nhớ tôi đâu nha." Nói xong, liền bước vào thang máy.

Biểu tình chớp mắt, đùa giỡn vừa rồi của cô, làm cả người hấn không được tự nhiên, thấy cô ta nghênh ngang đi vào thang máy của mình, khuôn mặt tuấn mỹ tức giận đến vằn vện cả lên, "Cô, cái nữ nhân chết tiệt này, còn dám sử dụng thang máy của tôi? Cô không biết chữ "chết" viết như thế nào phải không?" Tức giận mà nói, vội vàng cầm di động lên, "A HỒ, A BẢO, lập tức bắt nữ nhân đang sử dụng thang máy của tôi lại, sau đó, đem quần áo cô ta lột sạch đưa tới văn phòng tôi ngay..."

Bạn đang đọc truyện *Một Tiểu Yêu Nữ, Bốn Tên Sói Lớn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 5: Đêm đến

Không ai biết, lúc bước vào thang máy, tâm tình của Thu Tiểu Quân bị thương cỡ nào, đứng thẳng người, mặt không biểu tình nhìn đến hình ảnh son môi phá hư bước tường kính của thang máy.

Đôi mắt cô, có chút mờ mịt, cũng như tấm kính kia, hư hư ảo ảo, cô không rõ rốt cuộc bộ dáng chính mình là như thế nào, trong lòng chỉ có một ý niệm, phải báo thù cho em gái, trừng phạt tên nam nhân đã làm cho em gái cô phải tự sát...

Em gái, làm sao em lại thầm yêu một nam nhân cận bã như thế?

Vừa rồi hấn đã uy hiếp chị bằng những lời lẽ tục tĩu đó, em có nghe không? Miệng lưỡi hấn bản như thế, nếu vậy, tâm của hấn nhất định cũng là màu đen.

Em gái, em ở trên thiên đường chắc hẳn rất cô đơn đi?

Em gái, em yên tâm đi, rất nhanh chị sẽ làm cho hấn phải lên thiên đường bồi tội với em.

Tình yêu, chị hiểu, chị hận hẳn đã hại chết em, nhưng chị cũng biết, cho dù hẳn như thế, không đem em đặt ở trong lòng, nhưng em cũng vẫn muốn được gặp hẳn, muốn được ở bên cạnh hẳn.

Tình yêu, có đôi khi làm cho chúng ta thật ngu ngốc.

Thang máy chuyên dụng của Mạc Hoa Khôi rất nhanh đã xuống dưới tầng trệt.

Cửa thang máy chậm rãi mở ra, cô chớp chớp đôi mắt mỹ lệ, rất nhanh đem cảm xúc che giấu đi rồi bước ra khỏi thang máy, không nghĩ đến vừa mới đi ra, liền bị hai tên nam nhân cường tráng, cao to ngăn lại.

Hai nam nhân này, đúng là thủ hạ của Mạc Hoa Khôi, A Hồ và A Báo.

"Tiểu thư, cô không thể đi." A Hồ tóc húi cua vờn tay ra, biểu tình không cảm xúc nói.

"Tại sao?" Cô nhú mày, có chút khó hiểu.

"Bởi vì cô đã sử dụng thang máy riêng của Mạc tổng, làm cho ngài ấy tức giận." A Báo cũng vờn tay ra, ngăn cản đường đi của cô, hung tợn nói.

Cô không cho là đúng, "Thì ra là vì lý do này." Nói xong, dùng sức hất cánh tay của bọn họ ra, đi nhanh về phía trước.

"Đừng nghĩ rồi đi."

"Đứng lại."

A Hồ và A Báo nghĩ đến những lời mà Mạc Hoa Khôi đã dặn dò trong điện thoại, cũng không khách khí với cô, đồng thời tiến lên, hướng về cô mà xuất ra một quyền.

Thu Tiểu Quân sớm đã có cảnh giác, thân mình né ngang, vì diệu mà tránh thoát công kích của bọn họ, sau đó đẩy ngã bình hoa dùng để trang trí bên cạnh, nhanh chóng chạy về phía cửa, tốc độ kia, nhanh đến kinh người.

Hai thủ hạ của Mạc Hoa Khôi dẫm phải mảnh vỡ bình hoa, lập tức hung thần sát ý mà đuổi theo, nhưng dù có chạy nhanh như thế nào vẫn không đuổi kịp.

Nửa giờ sau, tại văn phòng Tổng tài cực kì xa hoa.

"Tên tiểu nha đầu mặc váy đỏ khoe khoang đáng người, lá gan lớn mà sử dụng thang máy của tôi đâu?" Mạc Hoa Khôi ngồi trên ghế da, nhìn hai người đứng trước bàn mình, lạnh giọng hỏi.

"Thưa Mạc tổng, không bắt được cô ta." A Hồ cúi thấp đầu, ngượng ngùng nói.

"Cái gì, không bắt được?" Khuôn mặt tuần mĩ của Mạc Hoa Khôi đen xuống, suy nghĩ một chút, híp mắt nhìn hai người bọn họ, "Lấy thân thủ của hai người, làm sao có thể để cho một nữ nhân chạy thoát? Nói thật ra, có phải hai người thấy cô ta lớn lên xinh đẹp, gọi cảm quyến rũ, cố ý để cho cô ta chạy thoát?"

"Thưa Mạc tổng, tuyệt đối không có." A Hồ ngẩng đầu, nói giọng chắc nịch.

"Thưa Mạc tổng, ngài hiểu lầm rồi." A Báo cũng vội vàng giải thích, "Là cô ta chạy trốn quá nhanh, sợ là ngay cả vận động viên Lưu Tường của Trung Quốc* cũng không đuổi theo kịp."

**Lưu Tường đã trở thành vận động viên nam đầu tiên của Trung Quốc giành được huy chương vàng điền kinh Olympic khi anh đoạt chức vô địch môn chạy vượt rào 110 mét ở Thế vận hội 2004.*

"Các người cảm thấy tôi sẽ tin sao? Hai người các người, ngày thường dùng mánh ra sao, hôm nay lại không ngăn được một con tiểu nha đầu, kêu tôi làm sao tin được?" Mạc Hoa Khôi cảm thấy nếu hẳn tin thì hẳn chính là tên ngu, "Tiền lương tháng này, đừng mơ tới."

Nghe được câu sau, A Hồ và A Báo đau đớn mà đi ra khỏi phòng, trán đổ mồ hôi, đồng thời trên mặt cũng hiện lên chữ "Oan" to bự.

Ngay lúc này, điện thoại Mạc Hoa Khôi vang lên, nhìn đến tên hiển thị trên đó, tâm tình mới tốt lên chút ít, tiếp điện thoại, "Âu Dương Kiến Vũ, làm sao tổng tài cao quý như thế hôm nay lại gọi điện cho tiểu nhân đây?"

"Gọi là anh trai, làm sao lại không biết lớn nhỏ như thế?" Trong điện thoại, là tiếng nói ngập tràn từ tính của Âu Dương Kiến Vũ.

"Kêu anh trai thật xa cách, gọi tên vẫn tốt hơn." Mạc Hoa Khôi và Âu Dương Kiến Vũ là anh em tốt cùng mẹ khác cha, từ lúc 10 tuổi, Mạc Hoa Khôi đã quen kêu tên của Âu Dương Kiến Vũ, "Anh trai cũng có gọi tôi là em đâu, từ nhỏ đến lớn, vẫn luôn kêu là Mạc Hoa Khôi đấy thôi."

"Không cùng chú này nói chuyện đó nữa, anh đã đặt vé máy bay, đêm nay 7 giờ rưỡi sẽ đến nơi."

"Thật không?" Ý cười đầy mặt, "Mấy năm nay, tôi vẫn luôn ngây ngốc ở thành phố này, mà cậu vẫn luôn ở tại Nhật Bản, tính ra, chúng ta đã hai năm chưa gặp nhau, đến lúc đó, tôi sẽ tự mình đi rước cậu, để chào mừng, tôi chắc chắn sẽ tiếp đãi cậu thật tốt."

"Anh rất chờ mong." Âu Dương Kiện Vũ cao hứng mà nói.

.....

Biết người biết ta mới có thể bách chiến bách thắng, về điểm này, Thu Tiểu Quân cực kì tin tưởng.

Sau khi dễ dàng đánh trả A Hồ và A Báo, cô tiến vào một khách sạn 5 sao cao cấp đối diện tòa cao ốc Hoa Hướng Dương - Khách sạn Hải Dật.

Đi quan sát các phòng cùng với nhân viên, nhìn quanh các phòng trên tầng, cô rất là vui mừng hiện ra có một phòng có cửa sổ phòng ngủ nhìn trực tiếp đến văn phòng tổng tài của Mạc Hoa Khôi.

"Tôi muốn đặt phòng này." Cô đứng trước cửa, nhìn đến cửa sổ sát đất như suy tư mà nói.

"Được." Nhân viên phục vụ cười gật đầu.

.....

Làm xong thủ tục, Thu Tiểu Quân vào phòng tắm rửa sạch sẽ, sau đó ngã mình xuống giường, nghiêm túc tự hỏi chính mình, rốt cuộc cô có phải là quý hay không.

Cô thật sự là quý sao? Cô có khuôn mặt của Bạch Trục Nguyệt, cũng có kí ức của cô ấy, cô sợ ánh nắng, không thể trực tiếp đi dưới ánh mặt trời, cô có thân thủ rất tốt, trốn chạy rất nhanh, những việc này, cũng không thể chứng minh cô là quý đi?

Ai, có rốt cuộc có phải là quý hay không?

Vấn đề này, làm cô cảm thấy thực phiền não.

Vào buổi tối, cô không muốn nghĩ đến vấn đề này nữa, nhìn đồng hồ, đứng dậy mặc váy ngắn màu đỏ cúp ngực vào.

Cô ngồi xuống bàn trang điểm và hóa trang thành một nữ nhân kiều mị, lúc đêm đến, vô cùng lóe mắt mà xuất hiện ở cửa một quán bar tên "Yến Đuôi Điệp".

Quán bar này, là xa hoa nhất ở thành phố này, thu hút rất nhiều nam nhân, sở dĩ đến đây, là vì cô biết Mạc Hoa Khôi chính là khách quen ở nơi này.

Bạn đang đọc truyện *Một Tiểu Yêu Nữ, Bốn Tên Sói Lớn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Hai huynh đệ cực phẩm

Khi Thu Tiểu Quân chuẩn bị bước vào quán bar, liền bị một nhân viên ngăn lại, lễ phép hỏi: "Vị tiểu thư này, cô có thể hội viên của quán bar chúng tôi chứ?"

"Không có." Cô nhàn nhạt nói.

"Xin lỗi, nơi này yêu cầu phải có thể hội viên mới có thể vào, cô không có, xin thứ lỗi cho tôi không cho cô vào."

Cô cười cười, "Tôi đến tìm chủ của các người, tôi tới xin việc."

Nghe cô nói vậy, nhân viên lúc này mới cho cô vào, tay đưa ra, dẫn cô đi vào nơi ánh sáng mê ly, nhạc bập bùng, "Xin đi theo tôi."

Từ buổi tối hôm đó, cô trở thành nhân viên của Yến Đuôi Điệp, mặc vào váy đen ngắn, tóc buộc cao, trong tay cầm một chiếc khay, nhìn chung thấp phần ra dáng của một người phục vụ quán bar.

Bên trong quán bar được trang hoàng đặc biệt xa hoa, âm nhạc ầm ĩ, đám người điên cuồng nhảy múa dưới ánh sáng, tạo ra hình ảnh đối lập với bóng đêm bên ngoài.

Buổi tối hôm nay là ngày đầu tiên cô đến nơi này làm việc sẽ không tránh khỏi cảm giác xa lạ, để mau chóng thích nghi với hoàn cảnh, cô bưng cái khay kia dạo quanh quán bar một vòng, xoay người, thế nhưng đụng phải một người thanh niên đằng sau, tất cả thức uống đều rơi xuống trên mặt đất.

"Rất xin lỗi, rất xin lỗi." Cô liên tục nói.

Người thanh niên bị cô đụng phải ước chừng 20 tuổi, ngũ quan cực kỳ tuấn tú, nếu như mặc đồ nữ vào, đảm bảo sẽ không ai nhìn ra hắn là giống đực.

"Không sao." Người thanh niên nhìn khuôn mặt xinh đẹp của cô, nở nụ cười sáng lạn, "Cô là người mới à?"

"À, đêm nay là ngày đầu tiên tôi làm ở chỗ này." Cô cười, gật gật đầu, vừa nói, vừa ngồi xổm xuống cẩn thận đem mảnh vỡ thủy tinh nhặt lên.

"Cô đừng để bị thương." Người thanh niên kia vội vàng nói, sau đó bước nhanh vào một phòng nhỏ gần đó, lấy chổi và đồ hót rác ra, nhiệt tình giúp nàng quét sạch mảnh vỡ.

"Cảm ơn cậu." Cô nhìn khuôn mặt tuấn tú của hắn, chân thành cười nói.

"Không sao, tôi cũng làm việc ở quán bar này, chúng ta là đồng nghiệp, giúp đỡ nhau là chuyện nên làm." Hắn một bên quét, một bên cười hỏi, "Cô tên gì?"

"Tôi là Thu... Tôi là Bạch Trục Nguyệt, cậu kêu tôi là Trục Nguyệt đi." Cô nghĩ nghĩ, vẫn là nên dùng tên của Bạch Trục Nguyệt.

"Tôi là Lâm An An, về sau, hãy gọi tôi là An An."

"Ha ha, được." Cô cười gật đầu, "Cậu bao nhiêu tuổi rồi, tôi cảm thấy cậu còn rất nhỏ?"

"Tôi năm nay 18 tuổi."

"18 tuổi?" Cô có chút nghi hoặc, "An An, độ tuổi này của cậu, đáng lẽ ra phải ở trường học tập, đọc sách chứ, làm sao cậu lại làm việc ở chỗ này?"

"Tôi là trẻ mồ côi, một là do thành tích học tập rất kém, hai là do không có tiền học đại học, nên mới đi làm. Tôi thích nhảy múa, tháng trước đã tới đây xin việc, trở thành dancer cho quán bar này." Lâm An An nói những lời này, khuôn mặt tuấn tú vẫn mang theo ý cười, có thể nhìn ra được, hắn là một thanh niên rộng rãi, hào phóng.

"Cậu nhảy chắc chắn rất tuyệt đi?"

"Cùng tạm tạm, lúc 9 giờ tôi sẽ lên sân khấu nhảy, đến lúc đó cô xem rồi đánh giá cũng không muộn."

"Ha ha, được a, được a, tôi nhất định sẽ quan sát cậu thật kỹ."

.....

Sân bay Sương Mù...

Mạc Hoa Khôi đứng giờ chạy đến sân bay, không bao lâu liền thấy Âu Dương Kiện Vũ đi ra từ cửa, khoe môi giương cao lên, vội vàng hướng hắn vẫy tay, "Hey, Kiện Vũ, Âu Dương Kiện Vũ, ở đây."

Âu Dương Kiện Vũ rất nhanh đã thấy hắn, mang theo nụ cười nho nhỏ mà bước nhanh về phía hắn.

Hai anh em đã hai năm rồi mới gặp nhau, lần này gặp mặt, tâm tình không tránh khỏi kích động, cũng mặc kệ sân bay có bao nhiêu người, vừa đi đến, liền gắt gao ôm chặt nhau.

"Chắc hắn chưa ăn cái gì đi?" Lên xe, Mạc Hoa Khôi một bên lái xe, một bên hỏi.

"Chưa." Âu Dương Kiện Vũ ngồi ở vị trí phó lái, vừa trả lời, vừa quay đầu nhìn về phía phong cảnh phồn hoa bên ngoài.

"Tôi đưa cậu đi khách sạn Hải Dật ăn đồ ăn Trung Quốc, ăn xong, chúng ta đi quán bar uống chút rượu, hảo hảo tán gẫu một phen."

"Được, cậu là chủ nhà, tôi nghe theo cậu."

"Ha ha, cậu dễ hầu hạ vậy sao?"

"A..." Hắn nhẹ cười.

"Mạc Thiếu Đình trước đó cũng vừa về nước, ăn cơm xong, chúng ta cùng rủ hắn đến quán bar luôn, cậu cảm thấy thế nào?"

"Mạc Thiếu Đình?" Hắn thu hồi tầm mắt, quay đầu về phía Mạc Hoa Khôi.

"Chính là Âu Dương Thiếu Đình á, con trai của bác lớn của người, đương kim Hoàng Thái Tử của Đế quốc Sương Mù." Mạc Hoa Khôi nói, "Mẹ của hắn cùng với chú út của tôi kết hôn, khi còn nhỏ hắn là họ Mạc, cảm tình với chú út cũng rất tốt, tuy học ở nước ngoài, nhưng hắn vẫn giữ họ Mạc, tuy rằng hai ta không thường xuyên liên lạc, cũng không hay gặp mặt, bắt quả gặp lại nhau, cũng rất cao hứng đi."

"Tôi đối với cậu ta không có ấn tượng gì nhiều, chỉ trừ hai lần gặp mặt khi còn nhỏ." Âu Dương Kiện Vũ nghĩ nghĩ, nhàn nhạt nói.

"Cậu và hần là anh em họ nha, bây giờ hần gọi chú út của tôi là ba, dù thì ba người chúng ta cũng xem như thân thích, không phải mẹ hay nói người thân phải quan tâm lẫn nhau sao, về sau, chúng ta hãy lui tới với hần nhiều hơn đi."

Âu Dương Kiện Vũ chỉ cười không nói.

.....

Bóng đêm bên ngoài càng lúc càng dày đặc, Mạc Hoa Khôi mang theo Âu Dương Kiện Vũ vào quán bar, cả người đều cao 1 mét 8, một là tên yêu nghiệt tuần mỹ, một là nho nhã hiền lành, khoáng khắc vừa xuất hiện, liền hút hết hồn phách của nữ nhân, ngay cả nhiều nam nhân cũng không nhịn được mà nhìn qua.

Mạc Hoa Khôi là khách VIP của nơi này, thấy hần, nữ giám đốc quán bar lập tức nở nụ cười, vận vẹo mông mà tiến lên dẫn đường, "Ha ha, Mạc tổng, hoan nghênh hoan nghênh, mời ngài đi bên này."

Chỗ của bọn họ ở vị trí khách quý, đối diện sân khấu, cao hơn chỗ trình diễn một chút, ngồi ở đó có thể nhìn hết cảnh tượng đang diễn ra bên dưới.

Âu Dương Kiện Vũ tựa hồ như không thích những nơi âm ỉ như thế này, nhìn đến những nam nhân, nữ nhân điên cuồng nhảy múa trên sàn, hần nhàn nhạt hỏi: "Mạc Thiếu Đình sẽ đến sao?"

Bạn đang đọc truyện *Một Tiểu Yêu Nữ, Bốn Tên Sói Lớn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Hoàng thái tử giá lâm

Âu Dương Kiện Vũ thật ra cũng thích đến những nơi như thế này, nhìn đến những nam, nữ đang điên cuồng trên sàn nhảy, hần nhàn nhạt hỏi: "Mạc Thiếu Đình sẽ đến sao?"

"Sẽ đến, tôi đã gọi điện thoại cho cậu ta rồi." Mạc Hoa Khôi ưu nhã nhấp một ngụm rượu vang đỏ, vừa nói, vừa nhìn về phía sàn nhảy, phát hiện có vài dáng người khá nóng bỏng, lớn lên cũng coi như xinh đẹp, quay đầu cười với hần, "Muốn xuống nhảy hay không, thuận tiện đem một vài tiểu yêu tinh lên hầu hạ chúng ta?"

Âu Dương Kiện Vũ cười cười, "Bỏ đi, những nữ nhân chỗ này tôi không cảm thấy hứng thú lắm."

Nghe vậy, Mạc Hoa Khôi cao hứng cười to, "Ha ha, chúng ta thật đúng là anh em tốt nha."

"Lý do?"

"Tôi và cậu giống nhau, đối với nữ nhân như thế này thì chẳng có tính thú." Nhìn đến mấy cái mỹ nữ nóng bỏng giữa sàn nhảy, hần nhún nhún vai.

"Ha, phải không?" Âu Dương Kiện Vũ có chút nửa tin nửa ngờ, "Vậy cậu hứng thú với loại nữ nhân nào?"

"Cái này khó nói nha." Hần cười có chút mê mẩn, "Còn cậu thì sao? Khẩu vị của cậu thì như thế nào?"

"Có lẽ, giống như người tôi yêu đi." Âu Dương Kiện Vũ nghĩ nghĩ, rồi âm ỉ cười.

"Hơn hai mươi năm qua, tôi đã nghe thấy anh nói có bạn gái đâu?" Mạc Hoa Khôi đối với biểu tình của hần thì thập phần hứng thú.

Trong đầu Âu Dương Kiện Vũ thoáng chốc hiện lên hình ảnh một nữ nhân có đôi mắt to, cười rộ lên trong rất đáng yêu, ngây ngốc một lát, trong giọng nói lại có chút ưu thương: "Có lẽ là không còn nữa."

"Vừa mới khen ngợi con gái người ta giờ lại bảo không có? Có thì có, không có thì không có, còn có lẽ là thế nào?" Mạc Hoa Khôi rất buồn bực.

Âu Dương Kiện Vũ chỉ cười không nói, tay cầm chén rượu mà như suy tư, đôi mày thâm thúy, mang theo một tia ưu thương có mà phát hiện... Thu Tiểu Quân, hai năm trước, sau khi em qua đời, tại sao anh sẽ thường thường nhớ đến em? Tình cảm của anh đối với em, lẽ nào là yêu sao?

.....

Thu Tiểu Quân hiện đang ở sau quán bar chuẩn bị lại đồ uống, quán bar đang tiếp nhận lớn có máu mặt gì đó, cô cũng không rõ.

Chỉ chốc lát sau, một nữ đồng nghiệp đi đến, một bên lấy rượu, một bên hưng phấn nói với đám bạn cô ta, "Tiểu Lệ, Tiểu Hồng, đêm nay Mạc tổng đã tới, ha ha, hôm nay ngài ấy còn mang theo một người bạn cũng thật mê người như ngài ấy nha."

"Woa, thật không? Ha hả, thật tốt quá, chị em chúng ta có thể được mở rộng tầm mắt rồi."

"Em thật hưng phấn nha, ngài ấy đã nửa tháng không ghé quán bar của chúng ta rồi, thật muốn gặp ngài ấy ngay bây giờ."

Nghe cô ta nói như thế, mấy người bên cạnh cũng không kiềm chế được sự vui sướng, vội vàng lấy rượu ngon, bước nhanh ra bên ngoài, vội vã muốn ra đại sảnh để được chiêm ngưỡng phong thái Mạc Hoa Khôi.

Mạc tổng là Mạc Hoa Khôi?

Thu Tiểu Quân nghĩ đến điều này, tâm tình cũng có chút hưng phấn, khoe miệng đỏ tươi quý dị giương lên, nhanh chóng bưng một khay rượu hương ra ngoài, đi đến một góc nhỏ quan sát được toàn cảnh quán bar.

Vị trí đứng của cô khá tốt, đầu hơi hơi ngẩng lên, có thể nhìn đến hai nam nhân cao quý đang ngồi trên ghế.

Nhìn thấy Mạc Hoa Khôi, cô không kinh ngạc lắm, nhưng nhìn đến nam nhân ngồi bên cạnh hắn, Âu Dương Kiện Vũ. Trừ bỏ kinh ngạc, trong lòng cô cảm xúc rất rối loạn, không nghĩ tới, đã qua hai năm rồi, nhưng chỉ cần liếc mắt một cái cô cũng vẫn có thể nhận ra hắn, cho dù ánh sáng không đủ, ánh đèn lấp lóe đóng đưa, cô cũng có thể nhận rõ hắn.

Khuôn mặt tuấn tú, nho nhã, lạnh lùng kia đã làm cô thương nhớ bao nhiêu đêm, tâm tình của cô khó mà có thể chấp nhận được, thật sự cô rất muốn chạy đến trước mặt hắn, nói chuyện cùng hắn, cho dù chỉ là hỏi một câu "Anh khỏe không?" thôi, cô cũng rất mãn nguyện.

Nhưng mà cho dù nghĩ như thế, cô cũng không có can đảm.

Cô biết chính mình không thể xúc động như thế, bởi vì người nam nhân đang ngồi bên cạnh hắn, chính là tên chết tiệt đã làm em gái cô tự sát. Trong lòng cô có hận ý, có thù oán, cô tuyệt đối không cho phép bản thân mình phá vỡ kế hoạch báo thù.

9 giờ, quán bar Yến Đuôi Điệp lại tiếp đón thêm một vị đại thần nữa. Bóng dáng hắn cao cũng xấp xỉ Mạc Hoa Khôi và Âu Dương Kiện Vũ, nhưng thân hình lại khỏe khắn hơn một chút, mặc áo sơ mi trắng, quần dài, ôm lấy đường cong gợi cảm của cơ thể, khuôn mặt tuấn tú được che bởi một kính râm, theo sau là hai gã bảo hộ cường tráng, tất cả đều làm nền cho khí chất tôn giả của hắn.

Người này, đúng là Hoàng thái tử điện hạ của Đế quốc Sương Mù - Âu Dương Thiếu Đình.

Hắn rất ít khi xuất hiện trước công chúng, tuyên bố với bên ngoài chính mình tên là Mạc Thiếu Đình, nhưng người biết thân phận thật sự của hắn thì lại không nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Một Tiểu Yêu Nữ, Bốn Tên Sói Lớn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Đại ca xã hội đen

"Hi hi, có việc, tới trễ chút." Mạc Thiếu Đình đi đến bên cạnh Mạc Hoa Khôi, nhìn thoáng qua Âu Dương Kiện Vũ, hơi hơi xin lỗi.

Âu Dương Kiện Vũ cười, "Không sao."

"Mạc Thiếu Đình, cậu mặc nhìn thế này nhìn rất giống đại ca xã hội đen." Mạc Hoa Khôi nhìn đến bộ dáng hắn, mặt mang kính râm, nửa đùa nửa thật nói.

Khỏe môi Mạc Thiếu Đình giựt giựt, "Thật không?" Đầu khẽ nghiêng qua, liếc mắt nhìn hắn một cái, ngón tay thon dài chỉ chỉ, hỏi: "Có giống người đó không?"

Mạc Hoa Khôi nhìn theo phương hướng mà hắn chỉ, rất nhanh thấy được một tên hai chân bắt chéo, miệng ngậm xì gà ngồi trên lô ghế gần sân khấu.

Nam nhân kia nhuộm một đầu tóc bạc, khoảng ba bốn ba hai tuổi, lớn lên tuy không xấu, nhưng vẻ mặt lại hung dữ, đằng sau có mười mấy thủ hạ bảo vệ, khí thế kinh người.

Nói đến cũng khéo, người này, Mạc Hoa Khôi vừa lúc cũng quen biết, cười nhạt, "Mạc Thiếu Đình, cậu thật ra không giống hắn ta."

"Sao biết được." Mạc Thiếu Đình cười cười, sau đó tháo kính râm xuống, lộ ra đôi mắt hẹp dài câu hồn đoạt phách, ưu nhã cao quý mà ngồi xuống bên cạnh Âu Dương Kiện Vũ.

"Tên đó là Cao Bác Đạt, hắn thuộc phe hỗn hắc đạo, khống chế khoảng mười mấy bang phái hắc bang ở Đế quốc Sương Mù này." Mạc Hoa Khôi đưa chén rượu đến cho hai người, vừa nói, bản thân cũng vừa tự nhấp một ngụm rượu.

"Thật đúng là một nhân vật lợi hại nha." Mạc Thiếu Đình sờ sờ cằm, cảm thấy có chút hứng thú.

"Là nhân vật cực kỳ tàn nhẫn." Hần lại bổ sung thêm một câu.

Âu Dương Kiện Vũ trầm mặc không nói, nhìn về phía Cao Bác Đạt phía dưới, hơi hơi cười.

"Mạc Thiếu Đình, giới thiệu với cậu, đây là anh trai tôi, tên là Âu Dương Kiện Vũ." Mạc Hoa Khôi nhớ tới việc chính, chỉ vài lời liền giới thiệu xong Âu Dương Kiện Vũ, "Anh ấy chính là anh họ của cậu, hai người khi còn nhỏ đã từng gặp nhau, nhớ không?"

"Đương nhiên là còn nhớ." Mạc Thiếu Đình nhìn Âu Dương Kiện Vũ, không chút do dự mà khẳng định, sau đó vươn tay ra, "Anh họ."

"Hào." Âu Dương Kiện Vũ cũng tươi cười, vươn tay ra đáp lại hần.

Mạc Hoa Khôi hơi nhú mồm, "Anh họ, em họ, nghe thật xa cách."

"Tôi cũng cảm thấy hơi xa lạ, về sau, gọi nhau bằng tên đi." Mạc Thiếu Đình cười nói.

Âu Dương Kiện Vũ cũng không dị nghị, cười gật gật đầu, "Được."

.....

Đã 9 giờ, Lâm An An mặc áo sơ mi đứng giữa sân khấu, dựa theo điệu nhạc cuồng nhiệt mà nhảy.

Hần nhảy không tồi, cộng thêm bộ dáng ưa nhìn, rất nhiều nam nữ đều hướng về hần mà hoan hô.

"Ha ha, đại ca à, tiểu tử này cũng có vẻ được, em nhìn đến mà lòng rạo rực nha." Một tên nam nhân mò chuột tai khi đứng phía sau Cao Bác Đạt hưng phấn nói.

Cao Bác Đạt trả lời, "Làm sao, coi trọng à?"

"Đại ca à, làm sao có thể, em thích nữ nhân." Nam nhân kia đột nhiên nhớ tới việc đại ca hần cực kỳ ghét đồng tính luyến ái, vội vàng phủ nhận.

"Mẹ nó, bố mày đây ghét nhân những tên nam không ra nam, nữ không ra nữ, lập tức kéo hần xuống sân khấu ngay." Nhìn một hồi, Cao Bác Đạt về mặt chán ghét mà ra lệnh.

"Dạ, đại ca." Nam nhân kia lập tức đi làm ngay, ngẩng đầu lên, cùng một nam nhân cường tráng cao to bước nhanh về phía sân khấu, không nói một lời liền đem Lâm An An trước tiếp kéo xuống khỏi sân khấu, gạt chân hần, làm hần trực tiếp quỵ gối xuống trước mặt Cao Bác Đạt.

Lúc đó, cả quán bar liền ồ lên, ánh mắt mọi người đều tập trung trên người Lâm An An, có nhiều người còn thay hần đổ mồ hôi.

Từ lúc nhìn thấy Âu Dương Kiện Vũ, ánh mắt của cô chưa từng rời khỏi hần, thế nên sự việc của Lâm An An bên này, cô cũng không rõ. Cho đến khi thuộc hạ của Cao Bác Đạt kéo tên tiểu tử kia xuống sân khấu, cô mới nhìn qua, thấy hình ảnh Lâm An An bị bắt quỵ gối xuống trước mặt Cao Bác Đạt, tâm nghi hoặc nhảy dựng lên... Việc gì xảy ra đây?

"Các anh, các anh muốn làm gì? Tại, tại sao lại làm thế với tôi?" Lâm An An cực kỳ sợ hãi, thân mình run bần bật nhìn lên Cao Bác Đạt.

"Trên thế giới này, làm gì có loại quái thai nam nữ không phân biệt rõ như mày? Hả?" Cao Bác Đạt hút một ngụm xì gà, phun ra một ngụm khói đặc vào mặt hần, trào phúng hỏi, "Lớn lên như thế, nhất định là bị đồng tính đi. Trên người tao cơ bắp rất nhiều, có phải mày nhìn rất thích tao phải không?"

"Tôi, tôi không có bị đồng tính." Lâm An An vội vàng nói. "Tôi thích con gái."

"Mẹ nó, tao nói mày đồng tính thì chính là đồng tính, còn dám cãi?" Cao Bác Đạt hung ác, tay duỗi ra tát một cái vào mặt hần, tát mạnh đến nỗi khóe miệng còn rỉ máu.

"Hầu Tam, tát nó cho tao, đem miệng của nó đánh cho tét thì thôi." Cao Bác Đạt ngồi thẳng dậy, độc ác ra lệnh, bộ dáng như ma như quỷ.

Hầu Tam lập tức lập tức cười, lập tức vung tay lên đánh vào mặt Lâm An An.

Bộp... Bộp... Bộp...

Lúc này, âm nhạc đã ngừng hần, mọi người ở đây cũng không ai dám lên tiếng, chỉ có âm thanh của những cái tát quanh quẩn trong tai.

Một màn như thế này đều lọt hết vào tầm mắt của ba nam nhân ngồi trên ghế VIP.

"Mạc Thiếu Đình, cậu là Thái tử điện hạ của Đế quốc Strong Mù a, sự việc thế này, cậu không quản sao?" Mạc Hoa Khôi nhấp một ngụm rượu, nhìn tay sai của Cao Bác Đạt điên cuồng đánh Lâm An An, hơi hơi nhú mồm, nửa đùa nửa thật nói với Mạc Thiếu Đình.

Mạc Thiếu Đình thưởng thức ly rượu trong tay mình, nhìn hình ảnh dơ bẩn dưới kia, môi nhẹ cười, "Tôi luôn tuân thủ nguyên tắc thêm một việc chi bằng

bớt một việc."

Mạc Hoa Khôi cười rộ lên.

Đối với việc này, Âu Dương Kiện Vũ cũng không có nhiều hứng thú, chỉ nhìn thoáng qua rồi dời mắt đi, cũng không nói gì, thỉnh thoảng ngẩng đầu, ưu nhã nhảm nhí một chút rượu ngon.

"Vì cái gì mà làm khó hân?" Ngay lúc mọi người cho rằng Lâm An An sẽ bị đánh chết, tiếng nữ nhân chói tai liền vang lên.

Người đó, chính là Thu Tiểu Quân, chỉ thấy cô chen qua đám người đang vây xem, không sợ hãi mà đứng trước mặt Cao Bác Đạt, nhìn đến bộ dáng của Lâm An An, đối mặt với Cao Bác Đạt.

Đột nhiên nghe được tiếng của Thu Tiểu Quân, cả ba người Mạc Hoa Khôi, Âu Dương Kiện Vũ, Mạc Thiếu Đình, tất cả đều nhìn qua bên phía này.

Bạn đang đọc truyện *Một Tiểu Yêu Nữ, Bốn Tên Sói Lớn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Hóa thân thành yêu tinh

Editor: Kua Kua (Ái Vũ) - Đọc chương mới nhất tại Wattpad của kuakua123

Bất thành linh nghe được thanh âm của Thu Tiểu Quân, cả ba người Mạc Hoa Khôi, Âu Dương Kiện Vũ, Mạc Thiếu Đình đang ngồi trên lô khách quý đều quay đầu nhìn qua. Nhìn đến khuôn mặt kia của cô, cả ba đều kinh ngạc, nhưng mà biểu tình của mỗi người đều không giống nhau cho lắm.

Là nữ nhân đáng chết kia?

Mạc Hoa Khôi nhớ tới cô gái lúc ban ngày đã sử dụng thang máy của hân, còn đem hân về thành một cục shit bốc khói, trừ bỏ sự kinh ngạc ra, còn có vẻ vui sướng hả hê khi người gặp nạn... Nữ nhân chết tiết, cô chọc phải mối họa lớn như vậy, đêm nay chết là cái chắc.

Âu Dương Kiện Vũ bình thường nho nhã cũng có chút kinh ngạc, đồng thời, cũng có sự tán thưởng nhẹ.

Mạc Thiếu Đình sau khi ngạc nhiên thì đôi mày ả ả chau lại, tựa hồ như đang nghĩ hoặc thứ gì đó.

"Người đẹp, em can đảm đấy, không sợ chết à?" Cao Bác Đạt nhìn về phía Thu Tiểu Quân, thấy cô trơ trẽn, trong lòng liền nổi lên tia sắc dục.

Thần sắc cô bình tĩnh, xen lẫn chút đau lòng cho Lâm An An, thanh âm trầm thấp, "Thả hân ra."

"Haha..." Cao Bác Đạt cười rộ lên, "Em kêu anh thả thì anh phải thả hân sao, như vậy mặt mũi của anh để đâu? Haha, cô cho rằng cô là nữ nhân của tôi ư?"

Cô không nói, khuôn mặt xinh đẹp gợi cảm không có biểu tình gì.

Cao Bác Đạt hút một ngụm xì gà, sau đó đứng lên, nhìn khuôn mặt bị đánh sưng của Lâm An An, rồi bước đến trước mặt cô, đem đồng khối thuốc trong miệng phun vào trên mặt cô, trào phúng hỏi, "Cô quan tâm tên này nhỉ, tên nam nhân giới tính không rõ ràng này, chẳng lẽ là bạn trai cô?"

Trừ bỏ mùi hương sắc mũi kia, còn có chút cay cay đôi mắt, trên mặt cô tỏ vẻ khó chịu, "Tiên sinh, cậu ta cũng chỉ là một người mua vui trong quán bar này thôi, khi hân nhảy trên sân khấu, cũng chưa trêu chọc gì đến ngài, hà tất gì phải làm khó cậu ta."

"Tôi đây chính là thấy hân ta chướng mắt, thì đánh hân thôi." Cao Bác Đạt phản bác nói, cô càng cầu xin hân tha cho Lâm An An, thì hân càng muốn đánh tên nam nhân kia, quay đầu lại, ra lệnh cho tên mỗ chuột tai khi kia, "Tiếp tục đánh, không có tao cho phép, không được dừng tay."

"Đạ, đại ca." Việc đánh người này, Hầu Tam rất thích, hân cứ thế vung tay lên mà tát mạnh vào mặt Lâm An An.

Lâm An An đau đến chảy cả nước mắt, nhưng dù có tránh né cỡ nào cũng không thoát khỏi, đôi mắt trong sáng lúc trước giờ chỉ còn lại tuyệt vọng.

Thằng nhóc con này, cũng chỉ mới 18 tuổi thôi.

Trên thế giới này, luôn có những người ngang ngược vô lý, thích khi dễ những người yếu thế, thật giống như những thứ cặn bã, do bản làm ô nhiễm thế giới tốt đẹp này.

Quan sát xong, cô cũng không muốn quản nhiều, cô nhìn ra được những tên nam nhân cao lớn cường tráng phía sau Cao Bác Đạt cũng không phải loại dễ chọc, nếu chọc tới, chính mình có lẽ sẽ phải rước một đồng phiền toái lớn. Nhưng mà nghĩ đến tên nhóc con Lâm An An này đã giúp đỡ mình quét dọn mảnh vỡ chai bia, còn rộng rãi nói chuyện cùng mình, nghĩ lại, có chút không đành lòng, những việc này như muốn nhắc nhở cô, việc này có liên quan

tới cô.

"Tiên sinh, ngài đây là đang ghen ghét hấn vì hấn đẹp hơn ngài nên ngài mới công khai khi dễ hấn sao?" Cô cười một tiếng, nhìn khuôn mặt sưng đỏ của Lâm An An, lại nhìn qua Cao Bác Đạt, ngữ khí bình thản mà hỏi.

"Cô nói cái gì?" Nghe được lời này, cơ bắp trên toàn bộ khuôn mặt hấn co rút, "Nghe đây, tuy tôi không đánh nữ nhân, nhưng đàn em của tôi thì không phong độ như vậy đâu, nếu không muốn chết thì cút xa một tý đi."

"Ngài muốn tôi cút xa một chút cũng được, với điều kiện phải thả hấn ra." Cô vừa nhìn Lâm An An, vừa không lui bước mà đáp trả.

Sắc mặt Cao Bác Đạt tối sầm lại, "Được, cô dám cò kè mặc cả với tôi cơ đấy." Nói xong, hấn giơ tay lên, đem nửa điều xì gà vút xuống trên mặt đất, ngay sau đó bước nhanh đến trước mặt Lâm An An, một chân đem hấn đạp ngã xuống, chân còn lại hung hăng dẫm lên ngực hấn, quay đầu nhìn sân khấu, rồi nhìn cô, tà ác nói: "Nếu như bây giờ cô dám lên sân khấu múa thoát y, nhảy thật xinh đẹp vào, tôi và các huynh đệ ở đây cùng thưởng thức, tôi liền buông tha cho tên đồng tính này?"

Múa thoát y? Thưởng thức?

Nghe vậy, đôi mày cô nhăn lại, nhìn những chàng trai cô gái xung quanh, chậm rãi quay đầu, có chút phức tạp nhìn về phía ba nam nhân ngồi trên ghế cao.

Ba người này, cô đều quen biết. Một là Âu Dương tổng tài mà cô yêu, một là Mạc Hoa Khôi cô muốn câu dẫn, mà người còn lại, chính là học trưởng mà "Bạch Trục Nguyệt" kia yêu thích - Mạc Thiếu Đình. Vào cái ngày tai nạn giao thông đó xảy ra, cô ấy đã thổ lộ với Mạc Thiếu Đình nhưng lại bị hấn cự tuyệt, thế nên "Bạch Trục Nguyệt" đã uống rất nhiều rượu để giải tỏa nỗi lòng thất tình.

Việc đã đến nước này, Lâm An An, nhất định cô phải cứu.

Bỏ lơ qua ba nam nhân kia, thu hồi tầm mắt, mặt không biểu tình mà đồng ý, "Được." Nói xong, lạnh lùng mà xoay người bước lên sân nhảy.

Lâm An An cả người khó chịu, khoảnh khắc mà cô đáp ứng ra mặt giúp hấn, nước mắt hấn chảy xuống càng thêm mãnh liệt bi thương, cố gắng quay đầu, hét to lên với bóng dáng của cô, "Trục Nguyệt, đừng làm như vậy, em không cần chị cứu... Trục Nguyệt, Bạch Trục Nguyệt, chị có nghe hay không, huhu, chúng ta chỉ mới quen biết nhau mà thôi, em không đáng để chị cứu..."

Cô ngoảnh mặt làm ngơ, bước đến giữa sân khấu, hướng về ban nhạc búng tay một cái, "Âm nhạc."

Nếu là Thu Tiểu Quân, cô sẽ chẳng biết cái gì là nhảy, chỉ là biết chút ít quyền đạo và thái quyền mà thôi. Nhưng nếu là Bạch Trục Nguyệt thì vũ điệu Tango, Valse, Rumba, thậm chí múa cột, tất cả đều là gió thoảng mây bay mà thôi.*

Văn bản gốc để là: "Đầu gối vũ, tang ba vũ, điệu Tăng-gô, quốc tiêu" - Kua không hiểu lắm nên dịch tạm thành những điệu nhảy như trên. Ai biết thì giúp Kua nhé huhu ~

Trong đầu có ký ức của Bạch Trục Nguyệt, lúc này bắt đầu, cũng không có gì khó. Âm nhạc vang lên, bắt đầu dựa theo tiết tấu nhạc mà đóng đưa vòng eo, sau đó bắt đầu khởi động các động tác có độ khó cao, khi thì chớp chớp mắt, đứng ở trên cao tỏa ra thần sắc mị hoặc với Cao Bác Đạt là những nam nhân phía sau.

"Wow, thật gọi cảm nha."

"Thật đúng là vũ vật."

"Hảo mỹ nhân, là tiểu yêu tinh nha..."

Nhìn vũ điệu của cô, nhiều nam nữ vây xem phía bên dưới không nhịn được mà cảm thán, đôi mắt tỏa sáng mà nhìn chằm chằm từng đường đi nước bước của cô.

"Cời, cời, cời..."

"Cời, cời, cời quần áo ra đi."

"..."

Mười mấy tên tay sai đứng phía sau Cao Bác Đạt hưng phấn cực kỳ, cái miệng không ngừng hét lớn, bọn họ thật muốn nhìn đến hình ảnh đó.

Cao Bác Đạt vẫn cứ cao cao tại thượng mà ngồi trên ghế sofa.

Hấn cũng là nam nhân bình thường, lúc này cũng bị hấp dẫn bởi dáng múa của Thu Tiểu Quân, hút vào một hơi xì gà, ánh mắt hấn không thể nào rời khỏi con yêu tinh trên sân nhảy.

Thu Tiểu Quân tựa hồ như đã hóa thành yêu hồ chân chính, nhìn đến những tên thủ hạ dẫm đạp lên Lâm An An, môi đỏ như lửa cháy hơi nâng lên, hai tay nhắc lên vừa quyến rũ vừa vũ mị mà cời bỏ đi bộ sát sát trên người. Xoay nhẹ một vòng, đứng tựa vào cây cột duy nhất trên sân khấu, hai tay

vòng ra phía sau, cởi bỏ chiếc khóa vướng víu, động tác ưu nhã mà bất lấy áo ngực màu đen bí ẩn, ngay lúc nam nhân đang kịch liệt hoan hô, cô không chút nào do dự mà đem quần lót cũng cởi xuống, để nó tùy ý rơi xuống cùng với nội y...

Trong khoảnh khắc đó, toàn hội trường náo động. Cô, hoàn toàn thoát y, hóa thân thành yêu tinh...

Nam nhân là động vật suy nghĩ bằng nửa thân dưới, thời điểm cô hăng say múa thoát y, ba nam nhân trên ghế thượng đều nhìn đến ngây người. Khi nàng cởi bỏ nội y cùng quần lót, thân thể bọn họ liền phản ứng theo bản năng, đều có chút gì đó trong cơ thể nhiệt huyết sôi trào.

Editor: Kua Kua (Ái Vũ) - Đọc chương mới nhất tại Wattpad của kuakua123

Bạn đang đọc truyện *Một Tiểu Yêu Nữ, Bốn Tên Sói Lớn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Kiện Vũ, cứu em

Editor: Kua Kua (Ái Vũ) - Truyện chỉ được đăng duy nhất tại Wattpad kuakua123.

Sau khi nội y lẫn quần lót rơi hết xuống đất, Thu Tiểu Quân mang theo nụ cười mỉa hoặc nhếch lên quần áo ngoài che lấy những bộ phận nhạy cảm trên cơ thể. Bình tĩnh xuống sân khấu, dùng biểu tình ôn hòa nhất mà nhìn Cao Bác Đạt, "Kêu các thủ hạ của ngài chấm điểm cho tôi."

Cao Bác Đạt không nghĩ tới sau khi cô ta nhảy múa thoát y trước mặt nhiều người như thế mà vẫn còn có thể ung dung được. Ngây ngẩn nhìn những tên tay sai phía sau, thanh âm hơi trầm xuống rồi lớn tiếng nói, "Chấm điểm cho cô ta, mười điểm là tối đa."

"Các soái ca à, xin các anh đó, cho người ta điểm tối đa đi mà." trước khi những người đó đánh giá, cô không quên hướng về phía bọn họ chớp mắt một cái đầy quyến rũ, hy vọng sẽ đạt được hiệu quả như ý.

"Mười điểm."

"Mười điểm."

"Mười điểm."

"..."

Là do cô nhảy quá tốt, hay là do cái chớp mắt đó quá mỉa hoặc đi. Thế mà toàn bộ thủ hạ của Cao Bác Đạt đều cho cô điểm tối đa.

"Cảm ơn." Đối với kết quả này, cô cực kỳ vừa lòng, "Thưa tiên sinh, hiện tại, ngài có thể thả hần được rồi chứ?" Cô nhìn qua Lâm An An, rồi hơi hơi mỉm cười nhìn Cao Bác Đạt, thấp phần tự tin mà hỏi.

Cao Bác Đạt cười cười có chút khó coi: "Được." Nói xong, hần cho Hầu Tam một cái ánh mắt để hần thả người ra.

"Trục Nguyệt, Trục Nguyệt..." Lâm An An cố hết sức để đứng dậy từ trên mặt đất, khuôn mặt giàn giụa nước mắt mà đi về phía cô, đối với cô cảm kích không thôi, sự vui mừng của hần đã không thể diễn đạt bằng từ.

Đợi hần đến gần mình, Thu Tiểu Quân gật đầu cảm tạ Cao Bác Đạt, "Cảm ơn." Sau đó xoay người đỡ lấy Lâm An An, "An An, chúng ta đi."

Editor: Kua Kua (Ái Vũ) - Truyện chỉ được đăng duy nhất tại Wattpad kuakua123.

"Khoan đã." Không nghĩ đến vừa mới bước hai bước, Cao Bác Đạt liền cao giọng gọi bọn họ lại.

Nghe được hai chữ đấy, Thu Tiểu Quân lập tức cảm thấy không ổn, quay đầu lại, có chút nghi hoặc hỏi: "Còn có chuyện gì sao?"

"Tên kia có thể đi, nhưng còn cô thì không." Cao Bác Đạt chỉ chỉ Lâm An An, rồi nở nụ cười đầy thâm ý đối với cô.

"Tại sao?"

"Haha, tôi đã nói nếu cô lên sân khấu nhảy thoát y, được các huynh đệ của tôi khen ngợi thì tôi sẽ tha cho hần ta, nhưng tôi chưa nói sẽ cho cô rời đi." Cao Bác Đạt đứng lên, bỏ xi gà trong tay xuống, chậm rãi đi đến trước mặt cô, đưa tay lên, như một tên lưu manh mà mon tron cầm cô. "Buổi tối hôm nay, anh cho em làm nữ nhân của anh, hãy hầu hạ anh cho tốt."

Nhìn đi, đây chính là tên vô lại dê tiện, tên sắc lang ghê tởm.

Thu Tiểu Quân không có trả lời ngay lập tức, nghĩ nghĩ, rồi dùng lực đạo vừa phải đẩy cánh tay hần ra, hướng về Lâm An An nở một nụ cười, "An An,

em đi trước đi."

Lâm An An thấy thế vừa nôn nóng, vừa sợ hãi, "Nhưng mà Trục Nguyệt à..."

"Nghe chị nói, đi trước đi." Cô trực tiếp đánh gãy lời hấn, dùng khẩu khí ra lệnh mà nói.

Lâm An An thấy được biểu tình cực kỳ tự tin như chưa từng có, suy nghĩ giây lát, quyết định là nghe lời cô. Hấn xoay người, rồi bước nhanh ra khỏi quán bar.

Ba nam nhân tuyệt mỹ tuần tú ngồi trên ghế cao cảm thấy rất hứng thú đối với những gì diễn ra dưới đây. A, không đúng, chính xác mà nói thì là bọn họ cảm thấy hứng thú với nữ nhân có cam đảm kia. Đôi mắt của ba người đều tập trung hướng về phía người con gái tùy thời đều có thể bị tên Coa Bắc Đạt kia đùa bỡn.

"Cái thứ không biết liêm sỉ, lễ độ như cô ta bị rơi vào tay Cao Bắc Đạt thì đáng lắm." Mạc hoa Khôi nhếch môi khinh thường, nhìn đến khuôn mặt xinh đẹp kia của Bạch Trục Nguyệt, nở nụ cười vui sướng khi người khác gặp họa.

Âu Dương Kiện Vũ thì vẫn trầm mặc không nói, từ đầu tới cuối đều không có nói quá câu nào. Hấn chỉ lẳng lặng nhìn Bạch Trục Nguyệt, cũng không có biểu tình gì đặc biệt.

Còn Mạc Thiếu Đình thì vẫn trầm ngâm, nhưng trên mặt lại có một tia nghi hoặc không dễ phát hiện. Hấn và Âu Dương Kiện Vũ giống nhau, đều không mở miệng nói câu nào, chỉ bình tĩnh ung dung mà ngồi xem trò vui.

"thưa tiên sinh, có lẽ đêm nay tôi không thể trở thành nữ nhân của ngài rồi. Kể ca đêm mai, đêm tiếp nữa, tất cả những đêm về sau, tôi sẽ không thể trở thành nữ nhân của ngài." Thu Tiểu Quân nhìn sắc mặt hung ác, dữ tợn của Cao Bắc Đạt, nghiêm túc nói.

"Tại sao?" Cao Bắc Đạt nhướng mày.

Cô câu môi cười, "Bởi vì trong lòng tôi đã có nam nhân yêu thích, vừa vặn hôm nay anh ấy cũng ở đây."

Editor: Kua Kua (Ái Vũ) - Truyện chỉ được đăng duy nhất tại Wattpad kuakua123.

"Hả? Hấn là ai? Ở đâu?" Cao Bắc Đạt nhíu mày, lạnh lùng hỏi, sau đó ngo nghiêng xung quanh.

"Ồ kia kia." Cô chỉ tay về phía Mạc Hoa Khôi đang ưu nhã ngồi trên ghế, kiêu ngạo nói, "Nam nhân của tôi chính là tổng giám đốc tập đoàn Hoa Hương Dương, Mạc Hoa Khôi."

Nghe vậy, Cao Bắc Đạt và mọi người ở đây đều đồng loạt mà nhìn về phía Mạc Hoa Khôi.

Lời cô vừa nói ra thật đúng là kinh người, Âu Dương kiện Vũ ngồi trên ghế khác quý không nghĩ tới cô sẽ nói thế. Mạc Thiếu Đình cũng như vậy. Mạc Hoa Khôi lại càng không.

Nghe cô nói như vậy, Mạc Hoa Khôi cảm giác chính mình bị vu oan hãm hại, trong lòng cực kỳ khó chịu. Hấn nhìn mặt cô, gật nhẹ khóe miệng, đối mặt với Cao Bắc Đạt lớn tiếng cười: "Haha, Cao tổng, nữ nhân này chỉ đang nói giỡn cùng ngài thôi. Tôi không quen biết cô ta, ngài chơi cô ta như thế nào cũng được."

"Haha, Mạc tổng, không nghĩ tới ngài cũng ở đây nha?" Nhìn thấy Mạc Hoa Khôi, hấn ta cao hứng mà nói, "Cô ta, không phải bạn gái của ngài à?"

"Không, không phải." Mạc Hoa Khôi nhìn đến khuôn mặt của cô, tức giận mà nói.

"Nếu là như vậy, tôi không cần phải khách khí với cô ta nữa." Cao Bắc Đạt vừa nói, vừa nhấc tay lên, tát một cái thật mạnh vào mặt Thu Tiểu Quân, "Mẹ nó, dám lừa tao."

Cái tát kia thật sự rất tàn nhẫn, nhưng Thu Tiểu Quân lại không cảm thấy đau chút nào. Chỉ là bởi vì không ngờ tới thế nên thân thể theo bản năng mà ngã xuống, bộ quần áo lỏng lẻo che đậy trên người cũng theo đó mà rớt ra, làm lộ hết cảnh xuân tươi đẹp.

Cao Bắc Đạt là một người hung ác, dữ tợn. Mặt hấn mê muội mà nhìn thân thể khuây khỏa của cô, xoay người ngồi lại trên ghế sofa, ra lệnh cho mười tên tay sai phía sai: "Thứ đồ tiện này là của tui bay. Bây giờ, xử nó tại đây liền cho tao."

"Thật không, đại ca..."

"Hắc hắc, đại ca, tui em nhất định sẽ không làm anh thất vọng."

Nghe được mệnh lệnh này của hấn, những tên nam nhân phía sau hưng phấn đến nổi lộ ra bản tính cảm thú. Nhón nhào mà bước đến phía sau hấn, gấp rút vây quanh thân mình Thu Tiểu Quân.

"Đừng, đừng tới đây. A, cắt ngay!" Thu Tiểu Quân phản kháng, nhờ vào năng lượng cường đại trong người cô, cô có thể một cước đánh bay bọn chúng. Nhưng là, cô phải chịu đựng, nhẫn nhịn không ra tay, "Mấy người, thứ hỗn đản, cắt ngay cho tôi... Đừng đụng vào tôi, a a a..."

Cô hiểu rõ đạo lý, nữ nhân quá mạnh mẽ thì sẽ không được nam nhân yêu thích. Rất nhiều nam nhân đều có loại cảm giác muốn bảo vệ những nữ nhỏ nhỏ bé, nhu nhược, bản thân cô nên điềm đạm, đáng yêu một chút thì có lẽ mới có thể thuận phục bọn họ.

"Huhu, không cần, buông tôi ra, buông tôi ra đi mà." Có một số việc, không thể nằm trong tầm kiểm soát của cô. trong lúc ngẩn ngơ, mấy tên nam nhân cường tráng đã đem cô mạnh mẽ mà áp chế xuống đất.

Cô nhận ra, nếu mình không phản kháng, sẽ ngay lập tức trở thành món đồ chơi phát tiết của những nam nhân ở đây. Trong lòng cô vừa hoảng loạn, cũng thực sợ hãi. Cô cố gắng hết sức mà ngẩng mặt lên, đưa mắt nhìn về phía nam nhân nho nhã anh tuấn đang cao quý ngồi trên ghế. Tim, đau như dao cắt, nước mắt không ngừng tuôn ra, cô nghẹn ngào gọi tên hắn, "Âu Dương Kiện Vũ, cứu em... Huhu, Kiện Vũ, cứu em..."

Editor: Kua Kua (Ái Vũ) - Truyện chỉ được đăng duy nhất tại Wattpad kuakua123.

Bạn đang đọc truyện *Một Tiểu Yêu Nữ, Bốn Tên Sói Lớn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Học trưởng, anh thật soái!

Editor: Kua Kua (Ái Vũ) - Truyện chỉ được đăng duy nhất tại Wattpad kuakua123.

Thu Tiểu Quân vừa hoảng loạn, vừa sợ hãi. Có hết sức ngẩng khuôn mặt trắng bệch lên, đôi mắt nhìn về nam nhân anh tuấn nho nhã đang ngồi trên khách quý. Tâm, đau như dao cắt, nước mắt rơi xuống, cô nghẹn ngào mà hô tên của hắn, "Kiện Vũ, cứu em. Huhu, cứu em."

Nghe tiếng cô kêu, Mạc Hoa Khôi và Mạc Thiếu Đình có chút sửng sốt. Và hiển nhiên, người ngạc nhiên nhất ở đây chính là Âu Dương Kiện Vũ.

Làm sao cô ta lại biết mình?

Âu Dương Kiện Vũ có chút khó hiểu.

"Kiện Vũ, cậu biết cô ta à?" Mạc Hoa Khôi lập tức quay đầu nhìn hắn với biểu tình kinh ngạc.

"Không quen." Hắn nhìn nhìn khuôn mặt của "Bạch Trục Nguyệt", khẳng định trả lời.

"Nếu cậu không quen, làm sao cô ta lại kêu tên của cậu, kêu cậu cứu cô ta cơ chứ?" Điều này làm Mạc Hoa Khôi nghĩ mãi cũng không ra.

"Không biết." Chính hắn cũng không rõ nguyên do thì làm sao có thể trả lời.

Lúc này, Mạc Thiếu Đình cười cười, suy tư mà nhìn về phía khuôn mặt gọi cảm xinh đẹp mang theo chút nức nở của Bạch Trục Nguyệt, "Kiện Vũ, cô ta có thể là một học muội vẫn luôn yêu ngầm cậu đi."

Âu Dương Kiện Vũ cười nhạt, "Có lẽ vậy."

"Kiện Vũ, Kiện Vũ cứu em..." Thu Tiểu Quân vẫn như cũ, nghẹn ngào gọi tên của hắn, tựa như chỉ có mình hắn mới là người có thể cứu cô. Nhưng khi thấy biểu tình thờ ơ, lạnh nhạt không quan tâm của hắn thì nước mắt không tự chủ được mà rơi xuống, dần dần tuyệt vọng, âm thanh kêu cứu cũng từ từ nhỏ xuống, dường như bất cứ lúc nào cô cũng có thể chết đi vì nguy hiểm, "Kiện Vũ... Cứu em..."

Biểu tình bi thương và ánh mắt tuyệt vọng của cô đều bị hắn thu vào trong mắt.

Hắn không hiểu sao khi nhìn thấy cô như thế thì trong lòng có hơi hoảng loạn. Suy nghĩ một chút, hắn quyết định là sẽ cứu cô, thế nên từ tốn mà đứng lên.

Mạc Hoa Khôi đương nhiên biết ý nghĩ của hắn, thế nên ngay khi hắn chuẩn bị xoay người thì tay trái Mạc Hoa Khôi duỗi ra, nhanh chóng giữ chặt hắn lại, "Đừng đi."

Âu Dương Kiện Vũ không nghĩ tới Mạc Hoa Khôi sẽ làm như thế, ngây ngẩn một lát, nhìn đến sắc mặt vô cảm của hắn, hơi hơi cong môi, "Cô ấy đã gọi tôi như thế, tôi không thể thấy chết mà không cứu."

"Tôi không có hảo cảm với cô ta." Mạc Hoa Khôi nhìn khuôn mặt Thu Tiểu Quân, nhớ tới những sự việc đáng giận lúc trước, tâm tình liền trầm xuống. Nhìn đám thù hằn của Cao Bác Đạt vây quanh cô ta, tùy lúc có thể cường hiếp đùa bỡn cô ta, khuôn mặt tuấn mỹ vẫn giữ nguyên sự vô cảm. Nhưng nếu nhìn kỹ thì sẽ thấy vẻ hờ hê, vừa lòng, khuôn mặt hiện lên dòng chữ to tướng "Thấy cô ta bị khi dễ, mình thật vui".

Dù gì cũng là anh em của nhau, vì một nữ nhân xa lạ mà trở mặt cũng không đáng đi.

Nghe hắn nói như vậy, Âu Dương Kiện Vũ thoáng trầm tư rồi cũng buông bỏ ý nghĩ đi cứu Thu Tiểu Quân, nở nụ cười nhàn nhạt, rồi quay về chỗ cũ.

Một bộ dáng như đang đi xem phim chiếu ở rạp.

Ngay khoảnh khắc hấn xoay người về chỗ cũng là lúc Thu Tiểu Quân thật sự tuyệt vọng, tầm mắt nhòe nhòe, làm sao cô có thể ngu ngốc đến thế cơ chứ? Hiện tại thân phận của cô là Bạch Trục Nguyệt, hấn cơ bản không quen biết cô, làm sao có thể ra tay cứu giúp? Nếu như không có vụ tai nạn giao thông kia, cô bây giờ vẫn là Thu Tiểu Quân ngày xưa thì hấn mới có thể giúp. À không, hấn một chút cũng không thích Thu Tiểu Quân, nếu thật sự mang khuôn mặt và tướng mạo thật sự thì hấn có lẽ càng ghét bỏ hơn đi.

Thời điểm cô cực kỳ bị thương tuyệt vọng, thì một bàn tay thô ráp hướng về phía ngực cô mà sờ sờ. "A" cái loại cảm giác này làm cô cực kỳ ghê tởm, mày nhú chặt, thoáng chốc tỉnh táo lại...

Trên thế giới này, cô không thể dựa vào ai cả. Người duy nhất có thể ra tay cứu giúp, chỉ có thể là chính bản thân cô.

Nghĩ thông suốt như thế, cô gắng sức vận vẹo xoay đầu lại, hung hăng cắn mạnh lên bàn tay dơ bẩn kia.

"A, đồ dê tiện, mày dám cắn tao." Nam nhân ăn đau mà rút tay về, đột nhiên giáng cho cô một bàn tay, phút chốc một vết máu chảy ra từ khóe miệng cô.

Thấy một màn như vậy, Mạc Hoa Khôi và Âu Dương Kiện Vũ vẫn lựa chọn thờ ơ, lạnh nhạt. CHi là, Mạc Thiếu Đình này giờ vẫn luôn trầm mặc không nói, đột nhiên đứng lên.

"Thiếu Đình, cậu làm gì vậy?" Mạc Hoa Khôi quay đầu nhìn về phía hấn, nghi hoặc hỏi. "Đi WC à?"

Giây phút Mạc Thiếu Đình đứng dậy, Âu Dương Kiện Vũ cũng nghi hoặc nhìn về phía hấn.

Mạc Thiếu Đình cười cười với hai người bọn họ, nhẹ giọng nói: "Thật không khéo, cô ta là học muội của tôi. Tôi biết cô ta, chẳng qua là đã quên tên mà thôi." Nói xong, hấn xoay người lại, đôi tay dứt vào túi quần, không nhanh không chậm mà bước xuống cầu thang.

Cao Bác Đạt và đồng bọn của chúng, mỗi người đều thật hạ lưu đáng khinh. Chúng hợp lực lại đem Thu Tiểu Quân áp chế trên mặt đất, muốn tiếp tục mà vuốt ve cô, cõi dây nịt ra chuẩn bị kéo khóa quần cô xuống, bọn chúng gấp gấp không chờ nổi mà muốn nhắm nháp hương vị của cô.

Lúc này, Thu Tiểu Quân vừa phẫn nộ vừa hoảng sợ đến cực điểm, "A, cút ngay, dám chó chết các người, đừng chạm vào tôi..." Trong đó có một nam nhân tóc húi cua đã cõi quần hấn xuống ngồi bên cạnh cô, muốn cô phục vụ cho hấn. Cô đã không thể nhẫn nhịn được nữa, bàn tay nắm chặt, răng cũng nghiến lại kèn kẹt, giống như một con thú thủ sẵn tư thế, bất cứ lúc nào cũng có thể xù lông mà giết chết địch nhân của mình.

Điều cô không nghĩ tới chính là ngay khi cô chuẩn bị ra tay, thì tiếng nói thản nhiên của một nam nhân vang lên.

"Thả cô ta ra."

Thanh âm không lớn, nhưng lại rất có quyền lực.

Nam nhân can đảm dám cứu mình là ai vậy?

Trong lòng nàng nghi ngờ, vừa mới thả lỏng lại chuẩn bị tư thế ra trận. Ngẩng đầu lên nhìn về phía phát ra âm thanh.

Trong nháy mắt, cô thấy được Mạc Thiếu Đình với ba phần tà khí trên khuôn mặt. Lúc hấn xuất hiện, thần thái anh tuấn, đôi mắt đậm lệ của cô gất gao mà nhìn chằm chằm... Trục Nguyệt à, hấn chính là Mạc Thiếu Đình, là học trưởng mà cô vẫn luôn yêu thầm?

Kính ngạc hai giây, tên nam nhân tóc húi cua đã kéo khóa quần xuống xoay người trừng mắt nhìn Mạc Thiếu Đình, tức giận hỏi: "Thằng này, con mẹ nó, mày là đứa nào? Ra đây quấy rầy công chuyện của tui tao, mày chán sống sao?"

Mạc thiếu Đình cười cười, "Tao là ông nội của mày." Nói xong, sắc mặt trầm xuống, hướng ngay đứng quần của hấn mà đá mạnh một phát.

"A a, gốc rễ của tao..." Một cú đập kia thật đúng là mạnh mẽ, phỏng chừng như muốn nghiền nát hạ bộ của hấn ra. Tóc húi cua lập tức đau đến vận vẹo, che lại bộ vị của chính hấn, thống khổ mà ngã lăn ra trên mặt đất, "Đau, đau quá huhu..."

"Thằng này káo, dám gây chuyện với anh em chúng ta. Các anh em, lên."

Chuyện vừa xảy ra làm đám người Cao Bác Đạt cực kỳ phẫn nộ. Lập tức buông Bạch Trục Nguyệt ra, đoàn kết cùng nhau tiến lên đánh hội đồng Mạc Thiếu Đình.

Hai tên nam nhân đi theo phía sau Mạc Thiếu Đình tuyệt đối không phải là vật phẩm để trang trí. Ngay lúc máu chốt, lập tức vọt lên bảo vệ chủ tử, đánh đánh đấm đấm, đập tan nát những tên chó mèo dám mơ mộng ảo tưởng.

Nhìn thấy một màn này, Cao Bác Đạt ngồi trên sô pha vẫn không mở miệng nói chuyện, thản nhiên mà hút điếu xì gà. Hấn nhìn đến hai người Mạc Hoa Khôi và Âu Dương Kiện Vũ trên ghế khách quý, rồi lại nhìn về phía hai tên vệ sĩ của Mạc Thiếu Đình, rồi đảo mắt qua Mạc Thiếu Đình đang lẳng lẳng đứng đó. Suy nghĩ trong lòng, vị Trình Giáo Kim vừa mới xuất hiện này, lai lịch cũng không nhỏ đi.

"Học muội, em vẫn là nên mặc lại quần áo cho chỉnh tề đi." Mạc Thiếu Đình đi đến trước mặt của Thu Tiểu Quân, nhìn dáng người trần trụi là lướt của

cô, khoe miệng cong cong, trêu ghẹo mà nói. Sau đó, hất cời áo sơ mi trên người khoác lên cho cô.

"Học trường, cảm ơn anh." Thu Tiểu Quân nắm lấy áo sơ mi của hắn, cảm kích nói.

"Trước đừng nói cảm ơn." Hắn ngồi xổm xuống, thân mật kề sát cô, khoe môi giương cao, tà mị ái muội nói, "Anh cũng sẽ không cứu em mà chịu công không như thế. Chờ ngày nào đó anh có hứng, anh sẽ yêu cầu em một vài chuyện."

Editor: Kua Kua (Ái Vũ) - Truyện chỉ được đăng duy nhất tại Wattpad kuakua123.

Bạn đang đọc truyện *Một Tiểu Yêu Nữ, Bốn Tên Sói Lớn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Chuyện ở bãi đỗ xe

Editor: Kua Kua (Ái Vũ) - Truyện chỉ được đăng duy nhất tại Wattpad kuakua123.

"Học trường, cảm ơn anh." Thu Tiểu Quân kéo lấy chiếc áo hất khoác lên người cô, cảm kích nói.

"Không cần phải nói cảm ơn." Mạc Thiếu Đình ngồi xổm xuống, gần gũi đối diện cùng cô, khoe môi gợi lên, tà mị ái muội cười nói, "Tôi cũng sẽ không cứu cô không công như thế, chờ ngày nào đó tôi có hứng thú, sẽ tìm tới cô sau." Nói xong, hắn ta đứng dậy trở về ghế, cho dù hắn có đang trần nửa người trên, khí chất vẫn cao quý ưu nhã như cũ.

"Người anh em, cậu là đang làm gì vậy?" Ngay khi hắn vừa đi được 5 6 bước, Cao Bác Đạt nhú mày suy tư nhìn theo bóng dáng hắn.

Mạc Thiếu Đình dừng chân, quay đầu liếc hắn một cái, cười lạnh, "Tôi không muốn nói." Nói xong, tiếp tục ưu nhã mà bước đi.

"Con mẹ nó, tao cho mày mặt mũi, mày còn không biết xấu hổ." Nghe tên nhãi ranh này nói thế, Cao Bác Đạt liền tức giận, nhanh chóng đứng dậy, nắm lấy bờ vai trần trụi của hắn, "Nói đi, mày, con mẹ nó rốt cuộc là ai?"

Nói năng lỗ mãng như thế làm sắc mặt Mạc Thiếu Đình cũng trở nên lạnh lùng, "Buông tay."

Nhìn một màn như vậy, Mạc Hoa Khôi đang ngồi ở ghế khách quý cũng nhẹ cười, vội vàng đứng dậy đi qua, "Cao huynh đệ, cho tôi mặt mũi chút đi mà, đừng so đo cao thấp cùng người bạn tốt này của tôi."

"Mạc tổng, là do người bạn tốt này của anh không nể mặt tôi trước." Cao Bác Đạt nhìn về phía Mạc Hoa Khôi, xụ mặt nói, "Hắn ta đánh anh em của tôi thành như thế, tôi có thể để cho hắn bình yên mà rời đi sao?"

Mạc Hoa Khôi lại không cho là đúng, "Ai, việc này dễ mà." Vừa nói, vừa đi về hướng tên nam nhân tóc húi cua đang không ngừng kêu đau, ngồi xổm xuống thân thiết hỏi, "Ngày người anh em, tôi cho cậu năm trăm vạn*, cậu có thể bỏ qua chuyện này không?"

**Năm trăm vạn: khoảng 1 tỷ 7*

Tóc húi cua kia vừa nghe đến tiền thì biểu tình thống khổ, đau đớn trong nháy mắt tiêu tán, lập tức gật gật đầu, "Có thể! Có thể! Có thể!"

Mạc Hoa Khôi cười hài lòng, "Haha, nếu vậy thì cậu khuyên đại ca của cần bớt so đo nha."

"Được." Nghĩ đến tiền bồi thường 5 trăm vạn kếp xù kia, nam nhân tóc húi cua trong nháy mắt bạo gan, gật gật đầu, tay che lại đừng quần rồi đi từng bước về phía Cao Bác Đạt, nở nụ cười khó nhìn: "Đại ca, em không sao hết, anh bỏ qua chuyện này đi."

Cao Bác Đạt tức giận xanh mét cả khuôn mặt, "Mày..."

"Cao huynh đệ à, nếu cậu ta đã nói thế rồi thì chúng ta còn so đo làm gì nữa?" Mạc Hoa Khôi vội vàng ngắt lời hắn, chậm rãi đứng lên, tay sờ cằm, sau đó đi đến bên cạnh Mạc Thiếu Đình, yên lặng mà vỗ vỗ bàn tay đang nắm chặt của hắn, "Nhịn chút, càng ít rắc rối càng tốt."

.....

Ngay khi đám người Mạc Hoa Khôi và Cao Bác Đạt giải quyết với nhau xong, thì Thu Tiểu Quân cũng đã mặc tốt áo sơ mi mà Mạc Thiếu Đình đưa cho. Ngắm nhìn bóng dáng hòa mỹ của Mạc Thiếu Đình, cô cũng không thể khắc chế mà ngẩng đầu lên nhìn thoáng về phía ghế cho khách quý.

Lúc này đây, chỉ còn một mình Âu Dương Kiện Vũ ngồi đó. Nhìn đến khuôn mặt nho nhã, tuấn dật của hắn, trong thâm tâm của cô, vẫn nảy sinh cảm giác rung động... Tổng tài, trái tim của anh, sao lại lạnh nhạt như thế?

Dáng ngồi của hắn vừa ưu nhã, vừa cao quý. Đôi mắt mê người của Âu Dương Kiện Vũ bình tĩnh nhìn đến đám người bên này, sau đó hơi hơi dời đi tầm

mất, đối diện với Thu Tiểu Quân còn đang chật vật, không chinh tề.

Ngay lúc hai tầm mắt giao nhau trên không trung, cô cảm thấy cả người thật đau đớn khản trương, thế nên cô vội vàng dời đi ánh mắt cũng như nhanh chóng xoay người, tiến vào đám đông, đi đến phía sau hậu trường quán bar.

Trên người cô hiện giờ chỉ có chiếc áo sơ mi của Mạc thiếu Đình mà thôi, ngoài ra phía dưới cũng chẳng có gì cả. Lúc xoay người, cặp mông nở nang kia như ẩn như hiện dưới làn áo, nhiệt độ xung quanh nhanh chóng tăng cao lên.

Chỗ ngồi của Âu Dương Kiện Vũ cao hơn một chút so với đại sảnh, thế nên phong cảnh sắc xuân tươi đẹp đó đều được hần xem đến không sót thứ gì. Hần cảm thấy máu trên người dần dần nóng lên, thậm chí cảm thấy tiểu vụ vật này một cái, thật hối hận vì sao lúc vừa rồi người ra tay cứu giúp cô ấy lại không phải là mình nha.

.....

Không biết từ lúc nào, tất cả đàn em của Cao Bác Đạt đã bị hai bảo tiêu của Mạc Thiếu Đình đánh bầm dập cho một trận. Một đám bọn chúng nằm rạp trên đất không ngừng kêu ca, không ngừng ôm lấy cánh tay, ôm lấy hai chân.

Cao Bác Đạt cũng xem như là một người thức thời, sự việc đã đi đến nước này cũng không lộ tính hung tàn ra. Hần nhìn thoáng qua đám phế vật trên đất, rồi cười sang sảng, "Haha, Mạc tổng, được rồi, chiều theo ý anh. Hôm nay nể mặt anh đây, tôi sẽ tha cho cậu ta một lần."

"Ha ha..." Mạc Hoa Khôi cũng xem như tên cáo già, phụ họa cười to vài tiếng, "Tôi biết ngay đây Cao tổng là người có tấm lòng nhân hậu mà, bụng của ngài đây có thể bao dung chứa cả một đại dương rộng lớn nha... Thôi, chúng tôi còn có chút việc, đi trước đây." Nói rồi, hần ôm lấy bả vai Mạc Thiếu Đình, ngáng đầu nháy mắt với Âu Dương Kiện Vũ, chậm chậm mà bước ra cửa quán bar.

Âu Dương Kiện Vũ hiểu được ẩn ý, ưu nhã đứng dậy, nhìn xem đám người bên dưới mới phát hiện đã không còn thấy bóng dáng gọi cảm, hút hồn của nữ nhân lúc này. Chân nhanh chóng bước đi, cùng với hai người bọn họ một trước một sau đi ra ngoài.

"Mạc Thiếu Đình, cậu mà cũng ra tay cứu mỹ nhân à, thật phong cách nha." Đi ra khỏi quán bar, Mạc Hoa Khôi vỗ vỗ tấm lưng trần trụi của bạn tốt, nói với giọng giễu cợt.

Mạc Thiếu Đình chỉ cười không nói, vì không có quần áo nên cảm thấy gió phất qua có chút lạnh lẽo, chân không tự giác được mà bước nhanh hơn về phía đồ xe.

Hai tên bảo tiêu cường tráng bên cạnh biết cũng đi theo hần đã lâu, biết hần không thích mặc quần áo của người khác nên cũng không cởi áo ra mà đưa cho vị cao nhân này mặc. Theo nhịp bước chân, một người đi theo phía sau Mạc Thiếu Đình bảo hộ hần, một người đi nhanh về phía chiếc Lincoln màu đen mở cửa xe cho hần.

"Học trường..."

Ngay lúc hần chuẩn bị ngồi vào xe thì có một giọng nói êm tai, du dương truyền tới phía sau hần. Vừa quay đầu, hần liền thấy Thu Tiểu Quân trong bộ váy đỏ gọi cảm bó sát, trên tay cô hiện tại đang cầm cái áo sơ mi của hần lúc vừa rồi.

Nghe tiếng nói này, Mạc Hoa Khôi và Âu Dương Kiện Vũ cũng quay người lại, nhìn thấy bộ dáng Thu Tiểu Quân như thế, trên dung nhan tuấn mỹ của hai người đồng thời lộ ra biểu tình kinh ngạc, ngạc nhiên.

"Học trường, quần áo của anh." Cô đi đến trước mặt hần, nâng quần áo trên tay lên, nở nụ cười mê hoặc. (Kua Kua)

"Giặt sạch chứ?" Mạc Thiếu Đình cũng không đưa tay ra đón lấy, mà chỉ nhàn nhạt hỏi lại cô.

"Không có." Thời gian như thế, cô làm sao có thể giặt sạch được.

Mạc Thiếu Đình chỉ cười cười, "Ngày nào đó giặt sạch sẽ rồi thì trả lại cho tôi." Nói xong, từ tốn mà ngồi vào xe.

"Học trường, quần áo này giặt sạch sẽ rồi em sẽ trả lại cho anh. Nhưng mà, em không có số điện thoại của anh." Cô nhìn xuyên qua kính xe, không nhanh không chậm nói.

Mạc Thiếu Đình không muốn nói cho cô biết, chỉ nở nụ cười đầy thâm ý rồi nhìn về phía hai tên nam nhân đứng cách đó không xa, nói to: "Hoa Khôi, Kiện Vũ, tôi đi trước. Hôm nào khác, chúng ta lại gặp nhau."

"Được." Âu Dương Kiện Vũ gật gật đầu.

Đột nhiên Mạc Hoa Khôi cảm thấy tâm tình có chút không vui, xụ mặt nói: "Thật là, Mạc Thiếu Đình, cậu đừng có gọi tôi là Hoa Khôi, muốn thì kêu là Mạc Hoa Khôi, kêu đầy đủ cả họ lẫn tên!" Hần rất dễ tâm đến vấn đề này, cái tên Hoa Khôi này làm hần cảm thấy bản thân giống như một mỹ nữ cổ đại vừa bỏ trốn khỏi kỹ viện ấy.

Nghe vậy, Âu Dương Kiện Vũ có chút buồn cười, khoe miệng giương cao.

Mạc Thiếu Đình cười lớn tiếng, "Haha, được rồi, tôi sẽ nhớ kỹ." Nói xong, phân phó cho A Phong ra lệnh tài xế lái xe đi.

Thu Tiểu Quân biết mình không nên cười, nhưng nghe được những lời này, nghĩ tên gương mặt yêu nghiệt cùng với cái tên này của hắn thật đúng là xứng đôi. Cô ráng nhịn cười, nhưng cuối cùng cũng không chịu nổi mà cười to, "Haha..."

Nghe được tiếng cười của cô, khuôn mặt yêu dã mị hoặc của hắn trầm xuống, đi nhanh đến trước mặt cô, lạnh lùng hỏi: "Cô cười cái gì?"

Editor: Kua Kua (Ái Vũ) - Truyện chỉ được đăng duy nhất tại Wattpad kuakua123.

Bạn đang đọc truyện *Một Tiểu Yêu Nữ, Bốn Tên Sói Lớn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Hắc y nhân thần bí

Editor: Kua Kua (Ái Vũ) - Truyện chỉ được đăng duy nhất tại Wattpad kuakua123.

Nghe được tiếng cười của Thu Tiểu Quân, khuôn mặt yêu dã mị hoặc của Mạc Hoa Khôi trầm xuống, đi nhanh đến trước mặt cô, lạnh lùng hỏi: "Cô cười cái gì?"

"Không có gì cả." Thu Tiểu Quân vội vàng dừng lại, nhún nhún vai, có chút vô tội mà nói.

Không có gì mới là lạ.

Trong lòng hắn thầm mắng một câu, xụ mặt nhìn tiểu vu vật trước mắt, "Hôm nay, cô chỉ gặp may thôi." Nói đến đây, nhìn thoáng qua Âu Dương Kiện Vũ đang đứng bên cạnh, chậm rãi cúi xuống bên tai cô, lạnh lùng bổ sung thêm một câu, "Về sau, đừng có lại chọc tôi, bằng không, tôi sẽ làm cho cô sống không bằng chết."

Thật là lời nói đáng sợ, nhưng Thu Tiểu Quân nghe xong, cũng chỉ cười mà không nói. Người khác nhìn đến cảnh tượng này, còn tưởng rằng Mạc Hoa Khôi mới vừa dùng những lời nói mật đường kẹo ngọt để dỗ dành, âu yếm nữ nhân của hắn.

Khi Mạc Hoa Khôi thấp giọng nói với cô câu nói kia, Âu Dương Kiện Vũ chậm rãi mà đi về phía bên cô.

Hắn nhìn khuôn mặt cô, có chút nghi hoặc hỏi: "Làm sao cô nhận thức được tôi, biết cả tên của tôi?"

Cô nghĩ nghĩ, rồi nhàn nhạt cười: "Tôi trước đây có một người bạn, cô ấy... Rất thích anh."

"Người bạn kia của cô tên gì?" Không biết tại sao, khi nghe thấy lời này, hình ảnh của Thu Tiểu Quân lại thoáng qua đầu hắn.

Cô xin lỗi lắc đầu, "Không nhớ, trí nhớ tôi không tốt lắm, đã lâu rồi không có liên hệ với cô ấy nên tôi cũng quên tên rồi." Nói xong, cầm lấy áo sơ mi trắng của Mạc Thiếu Đình, xoay người rời đi. Để lại một bóng dáng hoàn mỹ, gợi cảm, điên đảo chúng sinh.

Âu Dương Kiện Vũ vẫn đứng đó, hai tay cắm vào túi quần, ánh mắt sâu xa mà nhìn về phía bóng dáng đang dần xa, tựa hồ như, qua bóng dáng của cô ấy có thể nhớ đến nữ nhân mà hắn ngày đêm nhớ mong.

Mạc Hoa Khôi nhìn bóng dáng Bạch Trục Nguyệt đã rời xa, lơ đãng nhìn thoáng qua Âu Dương Kiện Vũ thì thấy ánh mắt dị thường của hắn, mi không tự chủ được mà nhíu chặt, "Làm sao? Cậu thích cô ta?"

"Không phải thích, chỉ là không ghét mà thôi." Âu Dương Kiện Vũ đạm nhiên cười, đôi mắt vẫn như cũ, nhìn về phía phương hướng của Thu Tiểu Quân.

"Haha, vậy tôi yên tâm rồi." Mạc Hoa Khôi hẳn không hy vọng nhìn thấy người anh em tốt của mình lại đi thích một cô ả mà hắn ghét, "Kỳ thật, cô ta cũng chẳng có gì mà xinh đẹp, những nữ minh tinh, nữ người mẫu khác trong công ty của tôi, so với cô còn xinh đẹp hơn gấp nhiều lần. Được rồi, ngày mai tôi sẽ giới thiệu cho cậu mấy em hợp khẩu vị." Vừa nói, vừa khoác tay lên vai hắn, cả hai cùng đi về phía chiếc xe thể thao bất mắt cách đó không xa.

"Đừng có mà mộng tưởng, những nữ nhân đó trong công ty của cậu thì vẫn nên để lại cho chính cậu đi." Hắn, Âu Dương Kiện Vũ, cũng không phải là hạng người mê tử sắc.

"Haha, tôi cũng không muốn xuống tay với những nữ nhân đó." Dù Mạc Hoa Khôi phong lưu, nhưng vẫn tuân thủ quy tắc thỏ không ăn cỏ gần hang.

.....

"Kiện Vũ, cậu tính ở lại nơi này bao lâu?" Ngồi trên xe, Mạc Hoa Khôi vừa lái xe, vừa hỏi người bên cạnh.

"Có lẽ sẽ hơi lâu, Strong Mù là nơi thành thị phồn hoa nhất cả nước, tôi tính sẽ chuyển công ty tổng bộ tới nơi này." Âu Dương Kiện Vũ trả lời. (Kua

Kua)

"Vậy à? Được đó, về sau, hai anh em chúng ta có thể ngày ngày kề cận bên nhau rồi." Từ đáy lòng hắn cảm thấy rất vui vẻ, "Cậu còn chưa tìm được nhà vậy thì trong khoảng thời gian này ở với tôi đi."

"Thôi, tôi vẫn nên ở khách sạn thì hơn, thư ký đã đặt phòng giúp tôi rồi."

"Tùy cậu." Hai anh em cũng có những tâm tư riêng, hai người tách ra, hắn muốn ở khách sạn thì Mạc Hoa Khôi cũng không có ý kiến. "Cậu ở khách sạn nào?"

"Khách sạn Hải Dật."

"Khách sạn đó đối diện với công ty tôi, tôi cũng biết."

.....

Bên trong quán bar Yến Đuôi Điệp.

"Một đám phé vật, chúng bay đông như thế mà chỉ có hai người cũng không đánh lại, thật là phí công nuôi đám ăn hại tại bay." Cao Bác Đạt chống nạnh, nhìn một đám người bị đánh bầm dập trước mặt, hung tợn trách mắng.

Cũng biết là lỗi do mình nên bọn họ cũng không dám trả lời, cũng không muốn nói chuyện.

"Về sau lăn lộn lại cho tốt đi. Nếu còn tiếp tục tình trạng như thế nữa, tao sẽ tiền từng đưa một xuống địa ngục."

"Dạ, đại ca."

"Dạ dạ!"

"..."

Tên Hầu Tam cầm đầu liên tục gật đầu, Cao Bác Đạt thấy thế cũng hơi nguôi giận, hừ lạnh một tiếng rồi bước ra khỏi quán bar. Thấy thế, nhóm người kia sôi nổi đuổi theo hắn, lúc này quán bar mới trở lại bình thường.

.....

Thu Tiểu Quân rời đi bãi đỗ xe liền trở phòng cho nhân viên, nhẹ nhàng lấy thuốc ra thoa lên mặt Lâm An An, quan tâm dặn dò, "Trở về thì nghỉ ngơi cho tốt đi, mấy ngày này, đừng có mà tới quán bar làm việc."

"Dạ." Trong lòng hắn đầy cảm kích, đôi mắt đẹp rung rung nhìn cô, "Trục Nguyệt, nếu như không có chị, chắc chắn đêm nay em đã bị bọn họ đánh chết."

"Làm sao được, tuy rằng bọn họ lỗ mãng như thế, nhưng cũng xem như là có chừng mực." Cô cười an ủi nói, vừa xoay người, liền nhìn thấy một bộ trang phục biểu diễn màu đen của ninja, đôi mắt híp lại như suy tư điều gì đó, cầm lấy bộ quần áo lên, "Cái này là trang phục biểu diễn của em sao?"

"Dạ, đúng vậy, vốn dĩ em chuẩn bị nó để dành cho chủ đề ninja ngày mai, nhưng không ngờ tối nay lại xảy ra chuyện như thế này."

"An An, chị khá thích bộ quần áo này. Vậy, tặng cho chị nha?"

"Được a, Trục Nguyệt, đồ vật của em, chỉ cần chị thích, em đều nguyện ý tặng cho chị." Lâm An An nhìn cô, chân thành nói, "Mạng của em là do chị cứu. Về sau, em nguyện ý làm tất cả vì chị."

Cô cười cười, "Em nói quá lời rồi, thôi, nghỉ ngơi cho khỏe rồi nhanh trở về đi. Chị có chút việc, đi trước nhé." Nói xong, cầm lấy bộ quần áo ninja, nhanh chóng bước ra khỏi phòng.

.....

Bãi đỗ xe của quán bar Yến Đuôi Điệp rất lớn, nhưng do có vài cái đèn bị hỏng nên nhìn qua có vẻ hơi âm trầm. Cao Bác Đạt và đám đàn em vừa đi vào, thì nơi đây mới có chút khí người.

"Đại ca, mời anh." Trong đám thù hằn, Hầu Tam là đứa chân chó nhất. Hắn nhanh chóng bước về phía chiếc xe BMW, mở cửa mời Cao Bác Đạt với vẻ mặt nịnh nọt.

Cao Bác Đạt cũng không vội vã lên xe mà đi về phía nam nhân tóc húi cua đã nhận tiền bồi thường của Mạc Hoa Khôi.

Thấy vậy, tóc húi cua hơi hoảng hốt, "Đại, đại ca, em em..."

"Không cần đi theo tao nữa." Cao Bác Đạt ngắt lời hắn, thanh âm lạnh lẽo tới cực điểm, ngay sau đó, hắn nhanh chóng cầm lấy khẩu súng bên hông ra,

một ngấm nhắm ngay cái ót của tóc húi cua.

"Đừng!"

Tóc húi cua hét lên rồi ngã gục xuống, máu tươi văng khắp nơi.

Cảnh tượng như vậy tuy có chút sợ hãi nhưng do đám người này cũng đã quen nhìn thế nên cũng không kinh ngạc. Trong tình huống thế này, người nào cũng sợ bị Cao Bác Đạt giận lây rồi giết chết ngay tại chỗ, ai cũng không dám lên tiếng nói chuyện.

Vào lúc này, một người toàn thân màu đen, từ trang phục cho đến chiếc mặt nạ trên mặt đều âm trầm, dáng người cao gầy từ phía sau một cây cột lớn trong bãi đỗ xe không hề sợ hãi mà bước ra.

Editor: Kua Kua (Ái Vũ) - Truyện chỉ được đăng duy nhất tại Wattpad kuakua123.

Bạn đang đọc truyện *Một Tiểu Yêu Nữ, Bốn Tên Sói Lớn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Cô đúng là nữ quỷ!

Editor: Kua Kua (Ái Vũ)

Vào lúc này, một người toàn thân màu đen, từ trang phục cho đến chiếc mặt nạ trên mặt đều âm trầm, dáng người cao gầy từ phía sau một cây cột lớn trong bãi đỗ xe không hề sợ hãi mà bước ra.

Người này, đúng là Thu Tiểu Quân. Cô nhìn xem thi thể trên mặt đất, khoe miệng dưới lớp mặt nạ nở một nụ cười trào phúng, gất mũi nói: "Đám tội bay, chuyện tốt thì chẳng thấy có mặt, cuộc sống chỉ làm suốt ngày kiếm có gây chuyện, nhằm chán lắm phải không? Một ngày không vô duyên vô cớ mà khi dễ người khác thì cảm thấy ngứa ngáy lắm à? Có bản lĩnh, thì đừng đụng đến những người tay trái gà không chặt đó, muốn chơi, thì đến đây, tao chơi với chúng mày."

Lời vừa dứt, đám người Cao Bác Đạt lộ ra biểu tình kinh ngạc, tràn ngập cảnh giác mà nhìn cô.

Cao Bác Đạt nghe ra là tiếng của nữ nhân, khinh miệt nói, "Mày là con nào?"

Khoe miệng dưới lớp mặt nạ lại giương lên, "tao đây là đại diện cho chính nghĩa, đến đây dạy cho chúng mày một bài học." Cô vừa nói, vừa ung dung tiến về phía bọn họ.

Cao Bác Đạt biết người đang tiến đến chỉ là một con nhãi con, thấy cô bước đến, cung không thêm bận tâm, "Vừa lúc hôm nay, có một đứa tay sai của tao vừa chết, nếu mày cũng của đi xuống dưới mà bồi nó, tao sẽ thành toàn cho mày." Nói xong, hất liền vung tay lên, "Tất cả lên cho tao, bắt được con này, cường gian rồi giết chết."

Hắn vừa ra lệnh, đám người liền như ong vỡ tổ mà ủa lên, đem Thu Tiểu Quân toàn thân 6 hắc y vây lại ở giữa.

Trên người có một cỗ lực lượng thần bí tồn tại, cô có gì phải lo sợ bọn họ. Ngay lúc bốn năm thủ hạ của Cao Bác Đạt đồng thời đánh cô, thì cô liền linh hoạt tránh thoát, thân mình vượt qua một tên nam nhân, rồi lại nhảy lên, xuất ra toàn bộ sức mạnh. Chỉ trong nháy mắt đã đem một đám người đánh cho tàn bại.

"A a."

"Hu hu..."

Một đám tay sai ngã trái ngã phải, sôi nổi mà té ngã trên đất.

Cao Bác Đạt trầm ngâm nhìn một con nha đầu xinh đẹp lần lượt mà hạ gục đám người phế vật của hắn, trong lòng khẳng định, công phu quyền cước của ta lợi hại hơn hai tên vệ sĩ của Mạc Thiếu Đình nhiều.

Tuy là như vậy, nhưng là với một lão đại hắc bang như hắn thì cũng chỉ là mèo quào mà thôi. Tay phải vừa động, hòng súng đen như mực liền nhắm chuẩn ngay vào cái ót của cô, thanh âm lạnh lẽo vang lên: "Hừ, cho dù là thủ pháp của mày nhanh, nhưng làm sao có thể nhanh bằng súng của tao." Dứt lời, hất liền không chần chừ mà bóp cò.

"Đừng!"

Hành động của hắn cực nhanh, Thu Tiểu Quân vì không tránh né kịp, phần ót liền bị trúng đạn, máu chảy ra.

Cô nghĩ bản thân có lẽ sẽ chết đi, nhưng một chút cảm giác đau đớn cũng không có, nhờ có lực lượng thần bí trên người, ngược lại càng thêm phấn chấn, khỏe mạnh. Mặt mày thâm trầm, mày nhíu chặt, sau đó nhanh chóng xoay người đứng dậy.

Ách, tại sao lại như vậy? Bắn trúng ót của ả ta, thế mà không chết?

Cao Bác Đạt cực kỳ khiếp sợ, thấy cổ sau của cô chảy máu, nhiều đến nỗi dính đến cả chân hần, trong lòng đột nhiên cực kỳ kinh sợ, vội vàng lộ ra biểu tình hung ác, đưa súng lên bắn liên tiếp về phía cô.

"Đừng! Đừng! Đừng!"

Kĩ năng bắn súng của hần đúng là cực kỳ chuẩn, tất cả những viên đạn bắn ra đều bắn đúng đên trên người Thu Tiểu Quân. Nhưng cô vẫn không chết được, đạn bắn đến trên người, cô chỉ cảm thấy nó như gãi ngứa mà thôi. Dù cho trên người có chảy bao nhiêu máu thì vẫn cảm thấy không hề đau đớn.

"Cái gì?" Cứ như thế, Cao Bác Đạt trợn trừng mắt, thần sắc kiêu ngạo, tự cao lúc đầu giờ đã trở nên trắng bệch, nhợt nhạt.

Bước chân Thu Tiểu Quân bỗng trở nên nhanh hơn, trong chớp mắt liền bước nhanh đến trước người hần, không đợi hần phản ứng lại thì liền vung một quyền đánh thẳng lên cổ hần.

"A a!" Cao Bác Đạt hít sâu một hơi, cảm thấy cực kỳ đau đớn, hần theo bản năng giơ chân đá về phía cô.

Thân là lão đại hắc bang, người khác nghe tên đã bị dọa cho sợ hãi, đương nhiên thân thủ của hần cũng không phải là dạng tầm thường. Quyền cước tinh thông, lực đạo mạnh mẽ, hơn nữa còn có súng trong tay, tất nhiên Thu Tiểu Quân đã rơi vào thế yếu.

Nhưng cho dù vậy, cô cũng không sợ hãi, thân thể linh hoạt mà né trái né phải, tránh thoát đi những công kích mãnh liệt của hần. Tay trái cô vung ra, không cần tốn nhiều lực liền đem súng của hần vứt trên mặt đất. Sau đó, cô nhanh chóng nhảy lên thân một chiếc xe hơi bên cạnh, mượn lực kết hợp với độ cao, thân mình nhoáng lên, đem thân thể cao lớn của hần đá mạnh xuống đất.

Lúc này, Cao Bác Đạt đã thua triệt để, vron lưỡi liếm đi vết máu bên khóe miệng, phần hần nhìn con ả mang mặt nạ trước mắt, còn ót dòng máu đỏ tươi đang chảy sau ót của cô ta, "Mày, màu rốt cuộc là ai? Mày là người, hay, hay là quỷ?"

Lúc này, Thu Tiểu Quân nhìn những vết đạn trên người mình, trăm phần trăm khẳng định mình không còn là người bình thường, mà chính là nữ quỷ theo như lời nói của người đàn ông kỳ lạ kia.

Biết được chuyện này, trong lòng cô bỗng có loại khó chịu không nói nên lời, trấn định tâm tình một chút, rồi nở nụ cười lạnh lùng với hần, "Tao là người hay là quỷ, có quan trọng không?" Nói xong, cô liền vron tay nắm lấy mái tóc ngắn ngắn của hần, "Mày có thể gọi tao là Hoa Hồng Đen. Về sau, mày tốt nhất nên thu liễm lại đi, nếu như tao vẫn còn phát hiện hành vi lấy lớn hiếp nhỏ của mày, thì mày nên cẩn thận cái đầu trên cổ mày đi." Uy hiếp hần xong, cô mới buông hần ra, liền ngang đứng dậy rời khỏi bãi đỗ xe.

Hai mắt Cao Bác Đạt đỏ ngầu như muốn phun ra lửa, đợi đến lúc cô đi xa, hần liền oán hận mà phun ra một ngụm nước bọt đầy máu, nói ra những lời tàn nhẫn: "Mẹ nó, Hoa Hồng Đen, tao nhớ kỹ mày rồi. Mặc kệ mày là người hay là quỷ, một ngày nào đó, tao sẽ bắt được mày, đến lúc đó thì mày sẽ cảm nhận được được cảm giác sống không bằng chết."

.....

Buổi tối, lúc Thu Tiểu Quân trở lại khách sạn Hải Dật đã là 12 giờ đêm. Vết đạn bắn phía sau ót chưa đến một giờ đã tiêu tan, tựa như những viên đạn hồi nãy không phải là nhắm vào cô.

Vào mấy tiếng ngán ngủ của buổi tối hôm nay, cô đã kiểm được việc, cứu được một người, nhảy một vũ điệu múa thoát y, gặp được người nam nhân mà bản thân đã tâm tâm niệm niệm suốt hai năm, còn cùng một đám người cặn bã đánh nhau, hơn nữa còn xác định được chính mình đích xác là một nữ quỷ. Có thể nói, hiện giờ thể xác và tinh thần của cô gần như đã kiệt quệ.

Tắm xong, cô thả người trên giường, nhìn trần nhà, ưu tư phiền não suy nghĩ về chuyện ma quỷ.

Làm sao cô lại có thể trở thành một nữ quỷ? Ông trời ơi, thế giới này cũng thật là đáng sợ quá đi, làm sao lại có loại quỷ quái như cô cơ chứ? Đánh không chết, qua mấy ngày không ăn không uống mà vẫn có thể sống sót.

Cô cũng không cầu mong được làm một nữ quỷ a, cô chỉ muốn làm một cô gái bình thường thôi mà. Cầu xin ông trời, hãy cho cô trở về bộ dáng bình thường đi, tôi muốn sống cuộc sống bình phàm như bao người.

Cô cực kỳ buồn bực, nghĩ đến việc bản thân chính là một con quỷ, trong lòng liền không ngăn được bi thương. Thẳng cho đến 3, 4 giờ rạng sáng, cô mới từ từ đi vào giấc ngủ, thiết tha hy vọng rằng sau khi tỉnh dậy thì cô sẽ lại là Thu Tiểu Quân chân chính, là một cô gái bình thường như cô đã từng.

.....

Truy cập ngay để đọc chương mới nhất của truyện nhé.

Bạn đang đọc truyện *Một Tiểu Yêu Nữ, Bốn Tên Sói Lớn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 15: Là nữ quý cũng tốt

Editor: Kua Kua (Ái Vũ)

Mặt trời ngày hôm sau, vẫn tiếp tục công việc của mình mà vuron cao lên bầu trời. Một ngày mới lại bắt đầu.

Sau khi ngủ một giấc thì Thu Tiểu Quân cảm thấy cả người lại tràn đầy tinh lực, vội vàng phấn chấn mà chạy đến trước gương.

"Huhu!" Trong gương, vẫn là khuôn mặt của Bạch Trục Nguyệt. Cô bỗng nhiên cảm thấy thật mất mát, lòng lại nhớ đến đứa em gái đáng thương đã tự sát vì Mạc Hoa Khôi, cảm thấy thật may mắn vì mình có thể là một nữ quý yêu mị kiều diễm, có thể cố gắng để báo mối thù này. Nghĩ thông suốt như thế, cô không còn cảm thấy rối rắm, thống khổ về thân phận của bản thân nữa.

Em gái, chị nhất định sẽ làm cho tên Mạc Hoa Khôi chết tiệt kia nếm được mùi vị bị đùa bỡn tình cảm, làm cho hần phải thống khổ mà chết, để hần phải xuống nơi đó bồi tội với em.

ý niệm này, dần dần len lỏi vào trong tâm trí cô.

Đứng ở trước gương ngây ngốc một hồi, cô đi đến bên cửa sổ, hơi hơi kéo ra bức màn. "A!" Cảm giác bị ánh mặt trời chói chang chiếu vào thật đúng là khó chịu, cả khuôn mặt nhũn nhặn lại, cô liền vội vàng buông bức màn ra. Sau đó, cô nhanh chóng tìm lại kiện áo sơ mi trắng kia của Mạc Thiếu Đình, tự mình đem đi giặt giũ sạch sẽ, còn cẩn thận mà ủi qua. Xong xuxoái nhìn lại, áo sơ mi kia chẳng khác gì hàng mới toanh.

Chuẩn bị xong hết, cô đem quần áo cất vào một cái hộp xinh xắn, rồi bước ra khỏi phòng. Không nghĩ vừa mới bước ra, vừa lúc nhìn thấy một cái nam nhân anh tuấn nho nhã đứng trước cửa phòng.

Người nam nhân này, cô quá đỗi quen thuộc, nhớ rõ. Hần chính là nhân vật chính thường xuyên xuất hiện trong giấc mơ của cô.

"Là cô?" Ngay lúc đó, Âu Dương Kiện Vũ cũng nhìn thấy cô, trên khuôn mặt tuấn mỹ kia lộ ra biểu tình kinh ngạc, "Cô ở khách sạn này sao?"

"... Đúng vậy." Cô nhìn ẩn, sững sốt một chút, rồi mới dậm mực trả lời.

Âu Dương Kiện Vũ có chút nghi hoặc, trong lòng suy nghĩ, một nữ nhân làm phục vụ ở vũ trường như cô thì làm sao có thể ở tại một khách sạn cao cấp thế này? Có lẽ là tối hôm qua cô đã đi theo một tay chơi nào đó trải qua một đêm lẫn lộn đi.

Hần cũng không biết rõ cô, chỉ mới nhìn thấy hôm qua, còn chưa biết tên cô là gì, trong lòng nghi ngờ như thế nhưng hần cũng chỉ cười cười, chỉ sang phòng bên cạnh của cô, "Tôi cũng ở phòng cách vách này."

"Thế à?" Trên mặt cô lộ ra biểu tình ngạc nhiên, "Ha ha, không nghĩ tới chúng ta lại có duyên như thế."

"Đúng vậy." Âu Dương Kiện Vũ gật gật đầu, có duyên với cô như thế, làm trong lòng hần có chút ngoài ý muốn, nhớ tới việc chính, liền mỉm cười nhìn cô, "Cô còn nhớ người bạn kia của cô chứ?"

Cô ngơ ngác, nhất thời còn chưa hiểu ra, "Người bạn nào cơ chứ?"

"Chính là người bạn mà thích tôi ấy."

"A, anh nói cô ấy à." Cô như bưng tỉnh, nghĩ nghĩ, vẫn là xin lỗi rồi lắc đầu, "Tôi không còn nhớ rõ tên của cô ấy."

Biểu tình của hần bỗng có chút mất mát, do dự hai giây, rồi thử dò hỏi: "Cô ấy... Có phải tên là Thu Tiểu Quân không?"

"... Không, không phải." Cô sững sốt một chút, tựa như không nghĩ tới việc hần sẽ nhắc tới mình, nhúu nhúu mi, cười nhạt.

Không phải cô ấy.

Âu Dương Kiện Vũ vẫn mỉm cười, nhưng sâu trong lòng lại có chút rầu rĩ, "Cô chuẩn bị dùng điểm tâm sao?"

"Đúng vậy." Cô thuận nước mà đẩy thuyền.

"Cùng đi đi."

"Được thôi." Cô sáng khoái mà đồng ý với hần.

Bước đến cuối hành lang, trong lúc cô cùng hần đi vào thang máy xuống nhà hàng, hai người không ai mở miệng nói chuyện, ai ai cũng đều có suy nghĩ

của riêng mình.

Xuống tới đại sảnh huy hoàng tráng lệ, bước vào khu vực ăn cao cấp, bọn họ đều lựa chọn ngồi ở vị trí sát đất. Nhưng mà, một người là ngồi ở vị trí ánh quang âm áp chiếu rọi vào. Còn một người lại ngồi ở góc khuất, nơi có bức màn che chắn, giấu mình trong bóng râm.

Hắn ngồi dựa lưng về phía cô, khoảng cách của cả hai khoảng chừng 10 mét. Nói xa không xa, gần không gần, làm cho người ta cảm thấy có một loại chua xót không nói nên lời.

Thu Tiểu Quân không có chọn góc quay lưng lại với hắn. Cô tựa lưng vào ghế, đôi mắt mỹ lệ phiếm chút ưu thương mà nhìn theo bóng dáng hắn, bữa ăn sáng mỹ vị trên bàn vì thế cũng không bị đúng đến một miếng.

Tổng tài, làm sao anh lại hỏi đến Thu Tiểu Quân? Suốt hai năm qua, em chưa từng quên anh, anh cũng như thế phải không?

Tổng tài, nếu như em nói cho anh biết, em chính là Thu Tiểu Quân, anh sẽ yêu em của hiện tại sao?

Tổng tài, hiện tại khuôn mặt em đã thay đổi, xinh đẹp hơn so với trước kia, gợi cảm hơn so với trước kia. Anh, sẽ thích, phải không?

Cô nhìn bóng lưng ưu nhã của hắn, cảm xúc bị thương cũng không thể ngăn cản được những suy nghĩ miên man, trong lòng bỗng nhiên có một ý tưởng bất ngờ, nhưng rồi vẫn mạnh mẽ khắc chế một sự cừu hận mãnh liệt trong lòng.

.....

Mười phút sau, Âu Dương Kiện Vũ ăn xong bữa sáng liền rời đi, trong suốt quá trình hắn cũng không quay đầu liếc mắt nhìn Thu Tiểu Quân một cái.

Thu Tiểu Quân thì không như thế, từ lúc bắt đầu cho đến bây giờ, ánh mắt cô vẫn luôn vương vấn trên người hắn. Chỉ cần hắn hơi quay đầu một chút thôi, là có thể thấy sự đổi mắt thâm tình của cô, nhưng đáng tiếc, điều đó không xảy ra.

Hắn như thế, cũng là chuyện bình thường.

Thu Tiểu Quân cứ an ủi chính mình như thế, hiện tại khuôn mặt cô đã thay đổi, cô đối với hắn mà nói chẳng qua chỉ là một người xa lạ mà thôi. Cho đến bây giờ, ngay cả tên cô hắn cũng còn chưa biết, thì làm sao mà có khả năng hắn chú ý tới chính mình.

Hắn đi rồi, đồ ăn mỹ vị trên bàn cô cũng cảm thấy ăn không vô. Không lâu sau, cũng đứng dậy rời đi.

Mỗi một ngày trôi qua, cô đều có việc cần phải làm.

Trở lại phòng khách sạn, cô nhanh chóng lấy ra một cái kính viễn vọng nhìn sang nơi cửa sổ đối diện, cô đứng ở một vị trí mát mẻ tránh đi ánh nắng, kiên nhẫn quan sát động tĩnh phía văn phòng xa hoa bên kia.

Gian phòng uy nghi, trang nhã kia chính xác là văn phòng của tổng tài Mạc Hoa Khôi.

Mạc Hoa Khôi cũng không phải là một người quy củ, rập khuôn. Hắn thích sự phóng khoáng, tự do, thân là tổng giám đốc tối cao, hắn có quyền đến hoặc không đến công ty mỗi ngày. Có đôi khi buổi sáng đi làm, hoặc buổi chiều đi làm, khi có khi không, không hề có quy luật nào.

Chờ mãi cho đến hơn 11 giờ mà phía bên văn phòng kia cũng không có bất cứ người nào tiến vào, cô suy nghĩ, có lẽ hôm nay hắn sẽ không đến đi. Nặng nề thở dài một hơi, ngay khi đang chuẩn bị thu dọn kính viễn vọng, thì bên kia lại có động tĩnh. Một người nam nhân mở cửa văn phòng ra, ưu nhã soái khí bước vào, kiêu ngạo mà ngồi lên chiếc ghế tổng tài cao quý.

Người kia, đúng là Mạc Hoa Khôi. Hắn hiện tại mặc một cái áo sơ mi tím, phía dưới là một cái quần da đen bao lấy cặp chân thon dài. Tóc được chải gọn gàng, còn hơi hơi sáng bóng, bên tai trái đeo một cái khuyên tai ngọc bích, thường thường ánh sáng lóa mắt, càng thêm khoe ra cái yêu mị tuấn tá của chủ nhân nó.

Một người nam nhân như thế, thật đúng là một cái cực phẩm a. Nhưng dù vậy trong mắt Thu Tiểu Quân, hắn cũng chỉ là một thằng lưu manh thích đùa bốn tình cảm của người khác, là một tra nam không nên tồn tại trên đời.

Quan sát một hồi, cô xoay người đi đến trước tủ quần áo, trước tiên cởi bộ đồ đang mặc trên người xuống, sau đó thay một bộ váy dài vàng nhạt cổ chữ V, trang điểm tí mĩ một hồi, cầm lấy chiếc dù che nắng, mang vào một đôi giày tinh xảo tương xứng với dung nhan xinh đẹp rồi mới ung dung mà bước ra khỏi cửa.

Chưa đến nửa tiếng sau, Thu Tiểu Quân đã đi đến nơi làm việc của tập đoàn Hoa Hướng Dương.

Hiện giờ, cô cũng đã biết điều hơn, không tiếp tục sử dụng thang máy chuyên dùng của tổng giám đốc nữa mà là dùng thang máy của nhân viên. Ấn nút lên tầng cao nhất, nhanh chóng bước chân về phía văn phòng của Mạc Hoa Khôi.

Phía trước văn phòng của tổng giám đốc có một bàn tiếp tân nhỏ, ở đó có một nữ thư ký diện mạo thanh thuần đang ngồi, vùi đầu xuống bàn mà ký thứ gì đó. Cô ấy vừa nghe thấy tiếng bước chân liền vội vàng ngẩng đầu lên, nhìn cô, rồi ôn hòa hỏi: "Tiểu thư, cô có chuyện gì sao?"

Cô nhẹ cười, "Tôi tìm Mạc tổng của các người."

"Cô họ gì?"

"Họ Bạch."

"Cô chờ một chút, để tôi liên lạc với Mạc tổng." Vị thư ký này thái độ cũng khá tốt, nói xong, liền cầm lấy điện thoại trên bàn, "Thưa Mạc tổng, có vị Bạch tiểu thư tìm ngài ạ."

"Không gặp." Ngay lập tức, đầu bên kia điện thoại liền truyền tới tiếng nói lạnh lùng của Mạc Hoa Khôi.

"Anh ấy là bạn trai tôi." Thu Tiểu Quân bỗng nhiên nhỏ giọng, nói với cô thư ký.

Tiểu thư ký nhìn cô một cái, rồi vội vàng nói thêm, "Mạc tổng, cô ấy ngài là bạn trai của cô ấy."

"Không gặp." Hắn vẫn không do dự mà nói ra hai chữ này.

"Nói với anh ấy, tôi có thai rồi." Khóe môi Thu Tiểu Quân khẽ nhếch lên, lại một lần nữa nhỏ giọng nói với nữ thư ký đáng thương.

Có con với Mạc tổng là chuyện lớn nha, thư ký kia nghe thế liền gấp gấp nói, "Mạc tổng, cô ấy còn nói, cô ấy có thai với ngài rồi."

"Hả?" Nghe được lời này, Mạc Hoa Khôi thật kinh hãi, tựa hồ không nghĩ tới việc sẽ có nữ nhân mang thai con của hắn. Trong trí nhớ của hắn, nữ nhân có tư cách mang thai con của hắn còn chưa có xuất hiện trên cõi đời này đâu.

"Cho cô ta vào." Im lặng mấy giây, đầu bên kia điện thoại cuối cùng vẫn nhún nhường cho "mẹ" của con hắn tiến vào văn phòng.

.....

Chỉ chốc lát sau, Thu Tiểu Quân đẩy cửa bước vào, khóe miệng hơi hơi cong lên, nở một nụ cười mỹ lệ với nam nhân đang kiêu ngạo ngồi trên ghế, "Mạc tổng, chúng ta lại gặp rồi."

"Là cô?" Nhìn thấy cô, hắn thật sự có chút kinh ngạc, con tức giận bỗng nhiên ập tới, khuôn mặt tuần mỹ cùng trầm xuống không ít, "Cô tới làm gì?" Nhớ tới những lời thư ký nói trong điện thoại, khóe môi xinh đẹp gợi ra nụ cười khinh miệt, trào phúng, hắn híp mắt nhìn khuôn mặt trái xoan được gọi là mỹ nhân, "Tôi chơi đùa cô khi nào vậy?"

Loại lời nói này, nghe qua thật đúng là khinh nhục. Nhưng Thu Tiểu Quân nghe xong cũng không tức giận, đối với ánh mắt khinh thường, chán ghét của hắn cũng không quá để ý, "Mạc tổng, anh không có chơi đùa tôi, tôi cũng không chơi đùa anh. Chuyện vừa rồi, chỉ là đùa giỡn mà thôi, anh hẳn là không có nhớ, tính toán thế chứ? Chỉ mới như vậy thôi mà đã giận rồi à?"

"..."

Nhìn biểu tình tự nhiên, vô tội của cô, hắn bỗng nhiên á khẩu. Khuôn mặt yêu nghiệt tuần tú không khỏi kiềm nén được mà xanh mét.

Cô bước tới trước bàn làm việc của hắn, nhìn sắc mặt khó coi, tức giận của hắn vì lời nói của chính mình, trong lòng dường như có một tia đắc ý, "Lần trước, chuyện em về bậy trong thang máy là do em sai, hôm nay em đặc biệt đến đây để xin lỗi anh." Cô nở nụ cười mê người, âm thanh mỉa mai, "Thật xin lỗi."

Mày Mạc Hoa Khôi nhúu chặt, khẽ cắn môi, "Cô cảm thấy như thế là có thể giải quyết xong sao?"

Bạn đang đọc truyện *Một Tiểu Yêu Nữ, Bốn Tên Sói Lớn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Giao dịch

Editor: Kua Kua (Ái Vũ)

Mày Mạc Hoa Khôi nhúu chặt, khẽ cắn môi, "Cô cảm thấy như thế là có thể giải quyết xong sao?"

Thu Tiểu Quân cười cười, "Mặc dù vô dụng, nhưng tôi vẫn muốn nói trước một tiếng."

"Cô còn muốn nói cái gì nữa?" Hắn quả thực không còn nhiều kiên nhẫn mà nghe cô nói, có lẽ bởi vì ấn tượng về lần gặp mặt đầu tiên quá sâu sắc, thế nên mỗi khi nhìn thấy cô, hắn liền không thể nhịn nổi, "Không có gì nói, thì hãy thức thức mà rút đi ngay cho tôi."

"Tôi còn có rất nhiều chuyện muốn nói với anh." Thu Tiểu Quân nhìn khuôn mặt hắn, nở nụ cười thâm ý, "Nhưng mà, tương lai còn dài, hôm nay tôi chỉ

nói với anh chuyện quan trọng nhất trước vậy."

Con ả này, thật đúng là không sợ chết mà. Chọc một lão đại hắc bang Cao Bắc Đạt còn chưa nói, hiện giờ còn dám đến gây chuyện với Mạc Hoa Khôi hân? Sẽ có một ngày, nếu con ả này không phải bị đám người Cao Bắc Đạt bắn chết, thì chính là bị người của hân loạn còn đến chết.

Trong lòng hân thầm oán hận, sau đó nhanh chóng nói, "Muốn nói thì nói lẹ đi, không thì rút." Hân thật sợ chính mình sẽ bị cô ta chọc đến phát điên.

"Tôi muốn được làm việc, ký hợp đồng với công ty của anh, trở thành người mẫu chính thức của công ty Kỳ Hạ." Lời cô vừa nói, từng câu chữ, đến biểu tình đều ung dung, thân nhiên, không có chút gì là huênh hoang.

"Cô muốn trở thành người mẫu của công ty Kỳ Hạ của tôi sao? Ha ha..." Mạc Hoa Khôi cười rộ lên, tiếng cười đó, biểu tình đó, tràn ngập vẻ trào phúng khinh miệt.

Cô tùy ý để hân cười, ánh mắt lơ đãng nhìn về những tia nắng chói chang tràn ngập ngoài cửa sổ, kiên nhẫn chờ đợi hân.

Phát hiện cô không để tâm đến tiếng cười của hân, Mạc Hoa Khôi rất nhanh liền thu liễm lại, nhưng biểu tình trào phúng trên khuôn mặt vẫn còn đó. Hân kho khan một tiếng, bắt chéo hai chân, lấy ra một điều thuốc lá hút vào, hương trên mặt cô mà phun ra một ngụm khói, "Cô cảm thấy một nữ nhân hên hạ làm ở vũ trường như cô có tư cách vào được công ty của tôi mà làm người mẫu sao?"

"Có gì mà không thể?" Cô tự tin mà nói, cũng không cảm thấy việc làm phục vụ ở quán bar Yên Đuôi Điệp là nhục nhã.

"Có?" Hân thật không nghĩ tới việc cô sẽ ung dung mà trả lời như thế, lại một lần nữa hút điều thuốc, lặp lại động tác phun khói vào mặt cô, nhún nhún vai, lộ ra nụ cười tà mị, "Ừ, có cái rắm á."

"Tôi không ăn trộm, ăn cắp, cũng không phải gái điểm bán thân, làm sao lại không có tư cách?" Cô bỏ qua sự khinh thường của hân, khó hiểu hỏi.

"Cô không ăn trộm, ăn cắp, tôi tin." Hân nheo nheo cặp mắt lại, dùng biểu tình như đang nhìn hàng hóa để trên kệ hàng mà đánh giá cô, "Chỉ là việc cô không phải là gái làng chơi thì còn phải kiểm chứng. Loại người như cô, đừng nói đến việc trở thành người mẫu dưới trướng công ty Kỳ Hạ, ngay cả việc làm nhân viên chà bồn cầu của công ty tôi, tôi cũng thấy dơ bẩn dìm dấy."

Không làm thì không sợ, dù cho hân có nói những lời khó nghe như thế, nhưng Thu Tiểu Quân vẫn không tức giận, cười một cái, khẳng định nói: "Tôi rất sạch sẽ."

"Gì, rất sạch sẽ?" Mạc Hoa Khôi cảm thấy thật buồn cười, "Chẳng lẽ cô vẫn còn là còn trinh, còn chưa bị nam nhân chơi đùa qua sao?"

"Anh nói thế là sai rồi, phải nói là tôi chưa chơi đùa qua nam nhân mà thôi." Cô nhún nhún mày, rất là chính khái mà sửa lại câu nói của hân.

"..."

Mạc Hoa Khôi sững sốt, suy nghĩ một chút, rồi nhướn mày, miệng gờ lên, nhìn cô bằng ánh mắt thâm thúy, "Cô... Thật sự vẫn còn là xử nữ?"

"Đương nhiên." Cô gật đầu. Thực tế là cho dù cô đã lớn xác thể này rồi, nhưng đến nay vẫn chưa từng hôn môi với người khác phái nào, càng miễn bàn đến chuyện trải qua "chuyện ấy". Cô trước nay không phải là một nữ nhân đôi bụng ăn quàng, cô chỉ muốn đem tất cả của mình trao cho người nam nhân mà mình yêu thôi.

Mạc Hoa Khôi nửa tin nửa ngờ, trộm nhìn một nửa bộ ngực tuyết trắng lộ ra dưới cổ áo chữ V của cô, nghĩ đến hình ảnh gợi cảm của màn múa thoát y đêm qua, đột nhiên trong lòng có chút ngứa ngáy, khóe miệng bỗng giương lên một nụ cười tà mị, gọi cảm nói: "Như vậy đi, chúng ta làm một cuộc giao dịch?"

"Giao dịch gì?"

"Tôi hôm nay, chúng ta cùng làm tình một đêm. Nếu cô còn là xử nữ, lại làm tôi hài lòng, tôi sẽ cho cô trở thành một thành viên của công ty Kỳ Hạ... A a!" Mạc Hoa Khôi vạn lần không nghĩ tới hân còn chưa nói xong hết câu, thì nữ nhân đang đứng trước bàn làm việc của hân bỗng nhiên cầm một xấp văn kiện lớn đập vào mặt hân. Đột nhiên bị đột kích làm hân không kịp trở tay, khuôn mặt tuấn tú ăn một vỏ đầu đòn, cơ mặt gần như bị co rút lại.

"Mạc Hoa Khôi, anh nằm mơ đi." Nghe rõ thứ giao dịch bản thủ của hân, Thu Tiểu Quân tức giận tới cực điểm. Một bên phần nộ mà to tiếng mắng chửi, một bên không ngừng cầm lấy những xấp văn kiện trên bàn ném vào người hân. Sau đó, cô nhanh chóng xoay người, đi ra ngoài.

"Cô, cô cái con ả chết tiệt này, đứng lại đó cho tôi." Mạc Hoa Khôi tức giận đến vặn vẹo, đột nhiên đứng bật dậy từ ghế tổng giám đốc, rống to với bóng lưng của cô, "Cô cho rằng văn phòng của tôi là nhà vệ sinh công cộng hả? Muốn tới thì tới, muốn đi thì đi sao?"

Thu Tiểu Quân cũng lười tranh cãi với hân, trong lòng cô thầm suy nghĩ cho dù có là nhà vệ sinh công cộng đi chăng nữa thì nó cũng sạch sẽ hơn gấp nhiều lần cái văn phòng thối tha này của anh.

Bỗng nhiên, cô nhớ tới cái gì đó, dừng bước chân lại, lạnh lùng hỏi hân: "Mạc Hoa Khôi, loại giao dịch dơ bẩn này, có phải anh rất thường hay thực hiện với những người mẫu mong muốn được gia nhập vào công ty của anh không?"

"Đúng thế, thì sao?" Mạc Hoa Khôi giờ phút này đã tức muốn học máu, không chút nghĩ ngợi nói.

Hắn đã thừa nhận như vậy, những chuyện khác, cô cũng càng thêm khẳng định. Cô liếc nhìn hắn một cái, đôi mắt dường như còn có chút phiếm hồng, nhanh chân bước ra khỏi nơi không khí ô nhiễm này...

Em gái, lúc trước có phải hắn cũng nói những lời dơ bẩn này với em? Em đã đáp ứng hắn, có phải không? Hắn đã dùng phương pháp dâm tiện này có được em, có phải hay không?

Em gái, Mạc Hoa Khôi hẳn ta chính là một tên cận bã, là thứ hỗn đản, là kẻ sắc lang, là một con cầm thú, hẳn dùng cái cách ti bỉ này mà có được em, làm sao em lại yêu hắn như thế, không ngần ngại vì hắn mà kết liễu mạng sống tươi đẹp của mình?

Em gái, tất cả những thứ này đều không đáng.

Em gái, em hãy chờ đi, chị sẽ làm cho hắn phải chết đi trong thống khổ, làm cho hắn phải quỳ xuống mà chuộc tội với em.

.....

Vốn dĩ tâm tình của Mạc Hoa Khôi đang khá tốt, nhưng sau khi gặp Thu Tiểu Quân, bị cô ta láo toét mà dùng văn kiện đập vào khuôn mặt tuấn mỹ của chính mình, thì trong lòng liền lạnh lẽo như mùa đông, như quãng thời gian có thời tiết khắc nghiệt. Hắn hận không thể ngay lập tức lao ra chiến trường mà chém giết một đồng địch nhân cho hả giận.

"Kiện Vũ, đi uống rượu với tôi." Hắn phần nộ mà đứng trước cửa sổ sát đất, tay vẽ vòng lên trên đó, trầm giọng nói với Âu Dương Kiện Vũ ở đầu bên kia điện thoại.

"Hiện tại mới 2, 3 giờ chiều, uống cái gì?" Âu Dương Kiện Vũ khó hiểu hỏi, "Hôm nay cậu lại gặp chuyện phiền muộn gì sao?"

"Thôi, đừng nói nữa." Bị Thu Tiểu Quân chọc điên, chuyện mất mặt này sao hắn có thể kể ra, "Cậu đang ở đâu?"

"Ở khách sạn."

"Tôi lập tức qua đón cậu."

"Được." Tên này muốn qua đi, Âu Dương Kiện Vũ cũng không có gì phải ngăn cản.

Cúp điện thoại, Mạc Hoa Khôi lập tức đóng cửa văn phòng, rời khỏi cao ốc Hoa Hường Dương, lái xe về phía khách sạn Hải Dật.

.....

Truy cập ngay để đọc chương mới nhất của truyện nhé.

Bạn đang đọc truyện *Một Tiểu Yêu Nữ, Bốn Tên Sói Lớn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Phát hiện lớn

Editor: Kua Kua

Rời khỏi cao ốc Hoa Hường Dương, Thu Tiểu Quân tránh đi ánh nắng mà đi đến phần mộ của em gái mình. Nhìn đến khuôn mặt tươi cười mỹ lệ, sáng lạn của em gái trên tấm bia mộ, nước mắt đau thương không tự chủ được mà chảy xuống, trong lòng càng thêm ghi hận với tên Mạc Hoa Khôi khôn kiếp.

Đứng trước mộ phần của em gái, một câu cô cũng không nói. Gió nổi lên, mái tóc dài cũng theo đó mà nhảy một vũ khúc, cả người cô thoát nhìn tựa như đang đắm chìm trong một mảnh bi thương, phiền não.

.....

Mạc Hoa Khôi mở cửa phòng của Âu Dương Kiện Vũ ở khách sạn Hải Dật rồi bước vào, hắn thần nhiên tựa như đang ở nhà của riêng hắn, tìm ra mấy bình rượu, ngã người trên sofa uống từng ly.

Âu Dương Kiện Vũ ngồi đối diện hắn, nhìn bộ dáng rầu rĩ có chút không vui của hắn, cười một cái, rồi lại nhú mi hỏi: "Cậu không phải là đang thất tình đó chứ?"

"Kiện Vũ, tôi nói cho cậu biết, cho dù toàn bộ nam nhân trên thế giới này bị thất tình thì tôi cũng sẽ là ngoại lệ." Mạc Hoa Khôi nhìn người bạn tốt, ngừng động tác uống rượu lại, tự tin nói, "Chỉ có tôi vứt bỏ các à ta, chứ không có việc các à ta rời bỏ tôi."

Âu Dương Kiện Vũ nhàn nhạt cười, "Trên thế giới này, có rất nhiều điều ngoại lệ."

"..."

Mạc Hoa Khôi ngoài miệng không phủ nhận, nhưng trong lòng lại không nghĩ thế, chỉ là hấn lười phản bác mà thôi.

"Đem tâm sự nói ra xem nào, hôm nay hai anh em ta sẽ hào hào mà nói chuyện."

Mạc Hoa Khôi lắc lắc chén rượu trong tay, nhú nhú mi: "Thật ra, tôi cũng không có tâm sự gì, chỉ là bị một đứa con gái chọc giận mà thôi."

"Sao chứ?" Âu Dương Kiện Vũ cảm thấy hứng thú không ít, "Đứa con gái kia có thể chọc giận cậu như thế, xem ra, bản lĩnh cô ấy không nhỏ, sức quyến rũ cũng không phải tầm thường."

"Nào có." Mạc Hoa Khôi không cho là đúng, nhớ lại khuôn mặt của Thu Tiểu Quân kia, trong lòng liền tức giận và khinh thường, "Cậu cũng đã gặp cô ta rồi, là nữ nhân mua thoát y hôm đó."

"Cậu nói là cô ấy?" Âu Dương Kiện Vũ kinh ngạc, "Làm sao cô ấy có thể chọc giận cậu?"

"Ha ha, hôm nay tự nhiên cô ta chạy đến văn phòng tìm tôi, muốn tôi cho cô ta trở thành người mẫu của công ty." Mạc Hoa Khôi khinh thường nói, "Cũng không biết tự nhìn lại bản thân xem coi là mặt hàng gì, chỉ là một con phục vụ thấp kém ở quán bar, cũng lại là một con gái điểm mửa thoát y mua vui. Muốn làm người mẫu công ty tôi, đó chính là phá hủy công ty tôi thì hơn. Nếu như mà tôi đồng ý với cô ta, thì chắc chắn nơi đây của tôi có vấn đề." Vừa nói, hấn vừa chỉ tay vào đầu mình.

Âu Dương Kiện Vũ cười nhạt, nghĩ một hồi rồi lại nói: "Buổi sáng hôm nay tôi có gặp cô ấy. Cô ấy ở phòng cách vách của tôi đấy."

"Không thể nào?" Mạc Hoa Khôi có chút nghi ngờ, "Chỉ là một à điểm làm việc ở quán bar, làm sao có thể ở tại nơi này?"

"Tôi cũng nghĩ như cậu vậy - tối hôm qua, có lẽ là đi theo ai đó tới đây thuê phòng đi."

Nghe những lời này, Mạc Hoa Khôi càng thêm tức giận, "Hừ, à ta xảo trá thật. Mới hôm nay xông vào văn phòng tôi, tôi hỏi cô ta có phải là xử nữ không, cô ta còn khẳng định chắc nịch với tôi là phải."

Âu Dương Kiện Vũ còn đang muốn nói tiếp, điện thoại lại vang lên, nhìn đến tên người gọi thì là trợ lý. Hấn nhìn Mạc Hoa Khôi một cái rồi tiếp điện thoại, "Alo?"

"Tổng tài, bên này tôi đã chuẩn bị gần xong hết, nhưng vẫn còn một số việc quan trọng cần anh tới đây để xác nhận lại." Một giọng nam trầm thấp bên kia cung kính nói.

"Được, tôi đã biết, tôi sẽ đến ngay." Hấn nghiêm túc nói, sau đó ngắt điện thoại rồi đứng lên, "Tôi có việc phải ra ngoài một lát, cậu cứ tự nhiên đi, rượu thì ở trong phòng, uống nhiều hay ít thì tùy cậu." Vừa nói, hấn vừa khoác áo, ưu nhã bước ra ngoài.

"Ha ha, nếu thế tôi uống hết nhé?" Mạc Hoa Khôi đùa cợt nói.

Âu Dương Kiện Vũ thán nhiên cười, "Được thôi, nếu cậu có bản lĩnh đó." Nói rồi, hấn bước ra ngoài, đồng thời đóng cửa lại.

Hấn vừa rời đi, trong lòng cũng chỉ còn lại Mạc Hoa Khôi với sự cô đơn, quạnh quẽ.

Sau khi uống hết hai bình rượu vang đỏ, Mạc Hoa Khôi đột nhiên cảm thấy ở một mình thế này thật không thú vị. Hấn thở dài một hơi, thả ly rượu xuống đi vào toilet, sau đó nửa tỉnh nửa say mà đi ra khỏi phòng.

Khi đi ngang qua gian phòng kế bên, hấn đột nhiên nhớ tới lời nói khi nãy của Âu Dương Kiện Vũ, nhú mày như đang suy tư, lùi lại một bước, hấn quyết định đẩy cửa bước vào.

Nói cũng thật khéo, cửa tự nhiên không có khóa. Trong lòng hấn có chút vui vẻ, khuôn mặt có chút đỏ bừng, tay cầm túi quần, nghênh ngang bước vào.

Ở phòng chính nhìn nhìn, hấn đột nhiên nghe thấy một ít thanh âm truyền ra từ trong phòng ngủ, khoe miệng nhếch lên nụ cười khinh thường, đôi chân không nhanh không chậm hướng về phía phòng ngủ bước đi.

Lúc này, có một nữ nhân viên khách sạn đang đổi khăn trải giường trong phòng ngủ, vừa quay đầu lại thì nhìn thấy Mạc Hoa Khôi, kinh ngạc mà nói lắp bắp: "Tiên, tiên sinh, nơi này không phải là phòng của anh, anh không thể tùy tiện bước vào."

Mạc Hoa Khôi hiểu rõ sức quyến rũ của bản thân lớn bao nhiêu, khoe miệng hơi cong lên, nháy mắt một cái, lộ ra một nụ cười mê người giết chết biết bao nhiêu trái tim mỏng manh của phái yếu, "Bao bới a, anh không phải là tùy tiện đi vào, mà là anh có ý đó." Hấn một bên tà mị nói, một bên ưu nhã bước thẳng vào, quan sát bài trí trong phòng ngủ.

Bỗng nhiên, hắn thấy được kính viễn vọng đặt ở bên cửa sổ, trên mặt xẹt qua biểu tình nghi ngờ, hắn bước đến, tay rút khỏi túi quần rồi sờ lên kính. Ngay sau đó, hắn thẳng tay kéo bức màn cửa ra, không nghĩ đến đó chính là văn phòng của hắn ở phía đối diện, khuôn mặt tức khắc trở nên thâm trầm.

Mấy giây sau, hắn xoay người bước đến trước mặt nữ nhân viên khách sạn, dịu dàng hỏi: "Khách ở phòng này tên là gì?"

"Tôi, tôi không biết. tôi chỉ biết cô ấy họ Bạch, là một vị tiểu thư rất xinh đẹp." Nữ nhân viên nhìn đến khuôn mặt tuấn mỹ của hắn, đột nhiên có chút ngượng ngùng.

Trong lòng hắn đã có đáp án chắc chắn, hắn dứt tay vào túi quần lấy bóp da ra, rút một sấp tiền lớn, đưa vào trong tay cô nhân viên, cười nói: "Đừng nói cho khách trong phòng này biết tôi đã tới."

"Được." Nữ nhân viên nhìn xấp tiền trong tay, liên tục gật đầu.

Lúc này hắn mới cười vừa lòng, bước ra khỏi phòng.

.....

Rời khỏi gian phòng của Thu Tiểu Quân ở khách sạn Hải Dật, Mạc Hoa Khôi trở về công ty, bước vào văn phòng chính mình. Nhìn đến phong cảnh phồn hoa nơi thành phố, rồi nhìn sang cửa sổ sát đất của khách sạn Hải Dật phía đối diện, suy nghĩ một chút, hắn lấy di động ra gọi một cú điện thoại: "A Hồ, lập tức đi mua một cái kính viễn vọng loại tốt nhất đưa đến trong văn phòng tôi ngay."

Bạn đang đọc truyện *Một Tiểu Yêu Nữ, Bốn Tên Sói Lớn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Phun máu

Editor: Kua Kua (Ái Vũ)

Chạng vạng, Thu Tiểu Quân quay về khách sạn, cởi bộ váy dài vàng nhạt trên người ra, thay bằng một bộ trang phục thoải mái ở nhà.

Lúc thay quần áo, cô cũng không chú ý tới việc bức màn đã bị vén lên một nửa. Cô là người không quá câu nệ tiểu tiết, hơn nữa đã là buổi tối, cho dù để ý tới thì cô cũng sẽ mặc kệ, bởi vì căn bản cô không nghĩ đến việc sẽ có người khác nhìn coi.

.....

Trong văn phòng Mạc Hoa Khôi hiện giờ đã có kính viễn vọng, ngay lúc Thu Tiểu Quân thay quần áo, lại đúng lúc hắn đang đứng bên cửa sổ đùa nghịch kính, đem toàn bộ quá trình cô thay đồ nhìn đến không sót thứ gì.

A, dáng người lồi lõm, cùng cô ta lên giường, cảm giác chắc chắn sẽ không tồi đi.

Xem xong, hắn lại nghĩ đến tình cảnh lúc cô múa thoát y, khóe miệng lại gọi lên độ cong mê người. Thấy phía đối diện đã không còn động tĩnh, hắn lúc này mới thu dọn mọi thứ lại, sau đó kéo bức màn cửa che lại.

Đây là lần đầu tiên của Mạc Hoa Khôi, trước giờ hắn chưa bao giờ nhìn coi ai thế này bao giờ, xem xong cảnh Thu Tiểu Quân thay quần áo thế này, hắn có chút chưa thỏa mãn. Ngồi lại vào ghế tổng tài, hắn suy nghĩ một lát, nở một nụ cười quý dị, hắn quyết định buổi tối không về nhà, liền ở tại văn phòng, hứng thú nổi lên, tiếp tục nhìn coi nữ nhân kia.

À ta đã nhiều lần chủ động chọc giận hắn, làm hắn cực kỳ khó chịu, hắn bắt đầu cân nhắc xem phải trừng phạt à ta như thế nào để có thể cảm thấy đã ghiền.

À điểm chết tiệt, nếu cô đã chủ động trêu chọc tôi, thì phải có gan đón nhận lửa giận của tôi chứ?

Cô chọc tôi giận điên lên như thế, chỉ là vì muốn thu hút sự chú ý của tôi thôi phải không? Cô, muốn làm nữ nhân của tôi?

Được, nếu là như thế, tôi phải trừng phạt cô thế nào đây? Ha ha, như cô mong muốn, cho cô làm nữ nhân của tôi là được chứ gì?

Tuy trong lòng nghĩ vậy, nhưng bờ môi xinh đẹp của hắn lại nở một nụ cười lạnh lẽo tận cùng.

.....

Buổi tối này, Thu Tiểu Quân lại đến quán bar Yến Đuôi Diệp.

Cô vốn định nghiêm túc làm việc ở quán bar này, nhưng không nghĩ tới quản lý lại gọi cô đến nói chuyện riêng, vừa mở đầu đã nói đến chuyện đuổi việc

cô.

"Cô đi đi, cô đã đắc tội với Cao Bác Đạt rồi, nếu như tôi còn để cô làm việc ở đây thì Yên Đuôi Điệp này sớm hay muộn cũng sẽ bị san bằng thôi." Quản lý hỏi đầu về mặt âm trầm nói.

Đầu năm nay, ai cũng sợ bị gây họa, đặc biệt là những người mở cửa buôn bán.

Thu Tiểu quân cũng không phải là người không biết nói lý, để không làm người khác khó xử, cô tỏ vẻ không sao cả, cười nói: "Được, trả tiền công một ngày làm việc cho tôi thì tôi đi ngay."

"Được, được." Quản lý quán bar cũng tỏ vẻ sáng khoái, lập tức lấy từ trong bóp da ra 500 khối đưa cho cô.

Lấy được tiền, cô xoay người bước về phía phòng thay quần áo cho nhân viên, chuẩn bị thay quần áo chạy lấy người, bỗng nhiên nhớ tới Lâm An An, cô dừng lại, xoay người hỏi quản lý, "Quản lý, Lâm An An đâu? Có phải ông cũng đuổi hắn đi rồi không?"

"Đương nhiên." Quản lý trả lời.

Nghe câu trả lời như thế, cô chẳng những không tức giận mà ngược lại cảm thấy an tâm không ít. Cô cảm thấy nếu thằng nhóc đó mà còn ở lại đây làm việc, chắc chắn sẽ bị đám người Cao Bác Đạt tìm đến gây khó dễ.

.....

Rời khỏi quán bar thì là lúc 8 giờ tối, cô đột nhiên phát hiện ra chính mình giờ phút này không biết nên đi đâu, cũng không biết nên làm gì.

Một người cứ lững thững bước đi vô định trên đường phố phồn hoa, ngây ngốc ngồi xuống bên cạnh một đài phun nước, cô nhìn xem thời gian, phát hiện đã gần 10 giờ, lúc này lại bước trở về khách sạn.

Bước vào phòng tắm, tắm rửa sạch sẽ xong cô liền lỏa thể bước ra ngoài. Đi đến bên cạnh cửa sổ, phát hiện phía văn phòng đối diện của Mạc Hoa Khôi không có sáng đèn, thế nên cô khẳng định chắc chắn hắn cũng sẽ không có mặt ở đây nên mới yên tâm kéo toàn bộ bức màn ra. Cảm lấy một cái khăn lông trắng sạch khác lau đi mái tóc dài ướt dầm dề, một bên lại nhìn đến những vì sao sáng rực trên bầu trời đêm, khó có dịp cô để cho đầu óc mình thư thái như thế.

Không cần phải cảm thấy kỳ lạ, đây đã là thói quen rồi. Từ khi dậy thì, cô đã có thói quen ngủ trần, cô thích cái loại cảm giác không bị trói buộc, gò bó. Hoặc nếu như trời nóng, trừ đi những lúc bất đắc dĩ, cô cũng sẽ như thế, cái gì cũng không mặc, hoặc là trần nửa người trên, tự do đi lại trong phòng.

.....

Mạc Hoa Khôi vẫn luôn ngây ngốc tại văn phòng, sợ cô phát hiện ra hắn thế nên hắn đương nhiên cũng sẽ không ngu ngốc mà bật đèn sáng lên. Trong lúc chờ cô trở lại, tàn thuốc lá cũng vương vãi không ít dưới chân hắn.

Lại hút thêm một điếu, hắn gơ tay lên nhìn đồng hồ, đứng dậy đi tới cửa sổ sát đất, lặng lẽ nhấc lên một góc của bức màn, phát hiện cô đã trở lại, khoe miệng hắn lại nở nụ cười tà mị, bắt đầu nhẹ nhàng điều chỉnh góc nhìn của kính viễn vọng...

Hắn thật không nghĩ tới vừa nhìn vào liền thấy được cảnh tượng nồng bỏng đến mức muốn phụt cả máu. Đó là cảnh cả người cô ta trần trụi, không mặc quần áo, đang đứng cạnh cửa sổ mà lau tóc. Đột nhiên trong lòng hắn có chút hưng phấn, chậm rãi điều chỉnh kính, hai mắt hoa đào dần dần hít lại thành một đường long lướt đi lướt lại trên dáng người mê hoặc phía bên kia, hắn phát hiện ra ngực cô rất hoàn mỹ, kích cỡ cũng đúng đắn chỗ ngứa, "em trai" của hắn có chút phấn khích rồi nha...

Hừ, con ả chết tiệt, thật đúng là một cái yêu tinh. Chỉ là nhìn cô có mấy cái mà thôi, cứ nhiên liền có phản ứng.

Hắn âm thầm mắng chửi cô, cũng nhẹ nhàng nhắc nhở chính mình, nhắc nhở bản thân làm sao có thể dễ dàng bị con ả này khơi mào dục vọng cô chứ.

Vì để cho bản thân không bị dục hòa đốt nóng nữa, hắn chỉ nhìn một lát nữa rồi rời đi, tiến về phía phòng ngủ trong văn phòng.

Phòng ngủ này hắn chỉ ngủ qua đúng một lần, đó chính là khi công ty xuất hiện vấn đề, hắn phải ở lại làm việc đến tận sáng, cho nên mới ở lại một hôm.

Không ngờ tới hôm nay lại phải ở nơi này, thế nhưng hắn có nguyên nhân chính đáng, là do ả điểm kia làm hắn khó chịu.

Đã nằm xuống giường rồi, nhưng hắn vẫn không ngủ được.

Nói đến cũng thật kỳ quái, nhắm mắt rồi lại mở mắt, trong đầu hắn chỉ toàn là cảnh tượng Thu Tiểu Quân khóa thân đang ngây ngẩn nhìn lên bầu trời. Cảm thấy bản thân thật buồn cười, miệng nở nụ cười tự giễu, hắn quyết định đứng dậy, đi đến cửa sổ sát đất của văn phòng, lại một lần nữa điều chỉnh góc kính, tiếp tục nhìn trộm phía đối diện.

Lúc này, bức màn đối diện đã hoàn toàn kéo lên, tất cả mọi thứ đều chìm vào màn đêm, có lẽ Bạch Trục Nguyệt đã ngủ.

Điều này, làm hắn có chút thất vọng, mày hoi nhử nhử, trầm mặc một hồi hắn lại lần nữa trở về cái phòng ngủ kia.

Nằm lại trên giường một lần nữa, hân vẫn là không ngủ được, đôi mắt mê mang mà nhìn lên trần nhà, chớp chớp mắt. Bỗng nhiên hân nghĩ đến điều gì đó, một bên khỏe môi giường lên một cách quý dị, lúc này, hân mới yên tâm mà khép mí mắt lại chìm vào giấc ngủ... Con à họ Bạch kia, tôi sẽ cho cô được nếm mùi vị của sự trừng phạt "ngọt ngào".

Bạn đang đọc truyện *Một Tiểu Yêu Nữ, Bốn Tên Sói Lớn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Cô ta điên rồi sao?

Editor: Kua Kua (Ái Vũ)

Hiếm khi mới có được một giấc ngủ ngon thế này, thế nên Thu Tiểu Quân cứ thế mà đắm chìm vào mộng đẹp đến hơn 10 giờ sáng hôm sau mới tỉnh dậy.

Chuyện thứ nhất khi rời giường mà cô quan tâm nhất không phải là vội vã mặc quần áo, mà là nhanh chóng đi đến bên cửa sổ, kéo ra một góc của bức màn, phát hiện trời bên ngoài đang mưa, lập tức trong lòng cảm thấy vui hân hoan.

Cô hiện tại là nữ quý nha, cô rất sợ hãi ánh nắng mặt trời. Vậy nên những ngày trời, hoặc là trời âm u đối với ô mà nói thì đó chính là món quà to lớn nhất của ông trời.

Thời tiết tốt như thế, cô cũng sẽ không ngại ngốc mà ở lại trong phòng. Nhìn vào kính viễn vọng, phát hiện tên kia cũng không có trong văn phòng, khỏe môi hơi hơi giường cao, lập tức rời đi, thay một cái váy dài màu trắng, sau đó cô hứng khởi mà bước ra khỏi cửa.

Tay cô không cầm ô, cũng không có túi xách. Cứ thế một thân một mình mà rời khỏi khách sạn, vui vẻ nô đùa dưới mưa.

Người đi trên đường ai nấy cũng vội vã tránh mưa, sợ nước mưa sẽ xối vào người, nhưng cô thì ngược lại, hành vi lạ thường như thế, phần chân mà đón nhận nước mưa như lễ rửa tội, bầu trời mưa càng lúc càng lớn, đem cô ướt như con chuột lột, nhưng nụ cười của cô lại càng thêm mỹ lệ và sáng lạn. Nếu hứng thú, sẽ còn ngẫu nhiên nhảy vài điệu khiêu vũ dưới mưa, hoặc là ca hát vài ca khúc nhỏ, những người lạ mặt qua đường đều một mực cho rằng cô là kẻ điên, đều vội vã tránh xa cô một khoảng.

"Hôm nay thời tiết thật sáng sủa, phong cảnh đẹp a, phong cảnh đẹp a, ha ha ha ha..." Cô cứ thế mà hát lên, nhìn thấy việc một số người đi đường dùng tay chỉ chỉ trỏ trỏ chính mình, nói chính mình là kẻ điên, cô cũng không có gì xấu hổ, mà lại còn thêm cao hứng, bộ dạng như muốn nói rằng "Anh đi đường anh, tôi đi đường tôi". Chúng ta có liên quan gì nhau?

Cô hoàn toàn vui vẻ mà đắm chìm dưới cơn mưa, một chút ý thức cũng không nhận ra rằng phía đằng sau có một chiếc siêu xe đang lặng lẽ đi theo.

Mà người ngồi trên ghế điều khiển, chính là Mạc Hoa Khôi.

Không biết là vì nguyên nhân gì, chỉ mới sáng sớm, hân liền chạy xe đến gần chỗ của khách sạn Hải Dật, kiên nhẫn chờ đợi Thu Tiểu Quân. Vừa thấy cô ra khỏi khách sạn thì liền lặng lẽ theo đuôi.

Thấy bộ dáng tự do tự tại của cô bước trên đường phố, cô có một chút nghi hoặc. Lúc này, lại nhìn đến bộ dạng vui vẻ hát ca dưới mưa của cô ta, hân càng thêm nghi ngờ có phải cô ta bị điên rồi không, hoặc là đầu óc có phải là bị ngấm vào nước rồi?

Cái con à họ Bạch này điên rồi sao? Mưa lớn như thế, không sợ bị cảm lạnh à?

Hân làm sao thế này, đột nhiên quan tâm đến à ta làm gì? Cảm thấy chính mình thật buồn cười, bản thân cũng chỉ biết cô ta họ Bạch, còn không biết tên đầy đủ là gì, mà cô ta cũng còn nhiều lần chọc giận mình, việc cô ta sống hay chết, có bệnh hay không, liên quan gì đến hân.

Nghĩ như vậy, hân quyết định không cần quan tâm nữa, chỉ là lặng lẽ lái xe dõi theo, xem đến tột cùng cô ta muốn đi chỗ nào, xác nhận rằng có phải cô ta trở nên điên khùng rồi hay không.

.....

"Ha ha, ha ha..." Tiếng cười của Thu Tiểu Quân nghe thật trong suốt tựa như tiếng mưa rơi, giống như bản hợp ca du dương thanh thúy nhất trên thế giới này.

Thì ra, ngày mưa tươi đẹp như thế, chơi thật vui a!

Cô cười, lặng lẽ tán thưởng từ trong đáy lòng.

Trước kia, cô ghét nhất là những ngày mưa. Nhưng hiện tại, cô đã không còn là người, mà là quý, thế nên mưa gió sẽ là thời tiết yêu thích nhất của cô.

Dường như mọi người xung đều xem cô như kẻ điên, một số ít người lái xe qua ngang cô cũng sẽ nhìn cảnh tượng cô vui mưa qua cửa xe trong suốt mà

cười nhạo báng.

Không bao lâu sau, có một chiếc xe Lincoln chậm rãi chạy qua.

Trong xe, có ba nam nhân.

Ngồi ở ghế sau, chính là Thái tử điện hạ của Đế quốc Sương Mù Mạc Thiếu Đình. Phía trước còn hai nam nhân lần lượt ngồi ở ghế lái và phó lái, đây là hai người vệ sĩ đã dạy dỗ đám người Cao Bác Đạt. Bọn họ gọi là AK và Tiểu Ngô.

"Nữ nhân này thật xinh đẹp, nhưng đáng tiếc lại là người điên." Tiểu Ngô ngồi ở vị trí phó lái nhìn Thu Tiểu Quân đang sung sướng đi trong mưa phía ngoài cửa xe mà nói với về đáng tiếc.

Người lái xe AK cũng theo đó mà nhìn qua, may mắn nhiên nhíu lại, "Nữ nhân này, làm sao tôi càng nhìn càng cảm thấy quen thuộc nha. Hình như đó là cô gái múa thoát y ở quán bar Yến Đuôi Điệp."

Mạc Thiếu Đình cũng không phải là người thích xem náo nhiệt, nhưng khi nghe được AK nói, hắn bỗng nhiên quay đầu sang, nhìn ra phía bên ngoài.

Trong nháy mắt, hắn thấy được bóng dáng nhỏ bé đang say mê vui đùa dưới mưa, kèm theo đó là khuôn mặt gọi cảm, mỹ lệ. Tâm nháy mạnh một cái, hai mắt hắn như dán chặt vào đó, thanh âm hơi trầm xuống, ra lệnh: "Đem xe dừng lại kế cô ấy."

Nghe được phân phó, AK biết mình chắc chắn không có nhận sai người, "Vâng, điện hạ." Hắn quan sát đường một chút, rồi cho xe dừng lại kế bên Thu Tiểu Quân.

Nghe được tiếng xe vang lên gần mình, Thu Tiểu Quân lúc này mới dừng bước chân, nhìn đến chiếc xe Lincoln bên cạnh, khuôn mặt tươi cười dần dần bị thay thế bởi bộ dáng nghi hoặc.

Rất nhanh, Mạc Thiếu Đình từ trong xe bước ra, đối diện với cô, nở một nụ cười mê người.

"Học trường?" Nhìn thấy hắn, cô có chút kinh ngạc.

"Lên xe đi, em đứng dưới mưa như thế sẽ bị cảm lạnh." Mạc Thiếu Đình cười cười, quan tâm nói.

Thật ra, với thân phận nữ quý hiện tại, cho dù cô có ở Bắc Cực trời đông giá rét ngay góc suốt một, hai tháng, cũng sẽ không bị lạnh, chứ đừng nói đến việc bị cảm mạo.

Suy nghĩ một lát, lại nhìn đến cả người đang ướt đầm dề, cô có chút ngại ngùng nói: "Học trường, bộ dáng em thế này, nếu ngồi vào xe anh thì nó sẽ bẩn mất."

"Không sao, cứ lên đi." Nghe cô nói thế, hắn đột nhiên phát hiện ra cô đáng yêu biết chừng nào.

Nếu hắn đã nói không sao, thì cô cũng sẽ không khách khí. Lại nở một nụ cười chói rọi, cô nhanh chóng mở cửa xe ngồi vào dãy ghế phía sau cùng hắn.

.....

Xe của Mạc Hoa Khôi cũng đậu cách đó không xa, thế nên những cảnh tượng vừa rồi đều được hắn thu hết vào đáy mắt.

Đó là xe của Mạc Thiếu Đình. Mạc Thiếu Đình, làm sao tên này có thể cho cô ta đi nhờ xe được chứ? Có phải hắn ta có ý tứ gì đó với tên học muội này không nhỉ?

Không biết vì sao, hắn lại có chút suy tư về vấn đề này, trong lòng cảm thấy có chút rầu rĩ. Suy nghĩ một hồi, hắn quyết định không bám theo nữa mà là quay đầu xe chạy về hướng công ty.

Mạc Hoa Khôi không đuổi theo bọn họ nữa, không có nghĩa là người khác cũng vậy. Hắn vừa quay đầu xe rồi đi, lập tức có một chiếc BMW màu đỏ khác bám theo chiếc xe Lincoln.

Xuất phát từ thói quen nghề nghiệp, AK và Tiểu Ngô ngồi ở vị trí lái xe vẫn luôn duy trì sự cảnh giác cao độ. rất nhanh họ đã phát hiện ra việc mình bị theo dõi.

Tiểu Ngô quay đầu lại, nhìn đến Mạc Thiếu Đình và Thu Tiểu Quân ngồi ở phía sau, có chút rối rắm không biết nên mở lời thế nào.

Mạc Thiếu Đình cũng phát giác ra sự lạ thường của hắn, nhìn cô gái ngồi bên cạnh một cái, nói: "Có chuyện gì thì cứ nói thẳng."

"Có người theo dõi chúng ta." Tiểu Ngô thành thành thật thật mà đáp.

Nghe vậy, Mạc Thiếu Đình mới nhìn vào kính chiếu hậu, cười lạnh, "Có người cảm thấy cuộc sống quá nhàm chán quá rồi. Cô ta muốn theo đuôi thì cứ để mặc cô ta, chúng ta không cần để ý tới."

"Vâng." Nghe điện hạ nói thế, Tiểu Ngô gật gật đầu, liền quay trở lại vị trí, cùng với AK chuyên tâm lái xe.

Thật kỳ quái, có người theo dõi bọn họ, làm sao hắn không có chút gì gọi là khăn trương nhĩ? Chẳng lẽ hắn có quen biết với người phía sau?

Thu Tiểu Quân thần sắc nghi hoặc, mày không ngừng nhíu chặt.

Mạc Thiếu Đình vừa quay đầu lại nhìn thấy biểu tình suy tư của cô, "Học muội, em suy nghĩ gì thế?" Khóe miệng hắn cười nhẹ, ôn nhu hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Một Tiểu Yêu Nữ, Bốn Tên Sói Lớn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Sợ anh ăn em sao?

Editor: Kua Kua (Ái Vũ)

Thu Tiểu Quân thần sắc nghi hoặc, mày không ngừng nhíu chặt.

Mạc Thiếu Đình vừa quay đầu lại nhìn thấy biểu tình suy tư của cô, "Học muội, em suy nghĩ gì thế?" Khóe miệng hắn cười nhẹ, ôn nhu hỏi.

"Không có gì cả." Cô nhàn nhạt đáp.

"Người em ướt hết cả rồi, có lạnh không?"

"Không."

Toàn thân ướt át thế này, làm sao không lạnh cho được?

Mạc Thiếu Đình cũng không tin lời cô, tay phải hắn bỗng nhiên duỗi ra cầm lấy đôi tay của cô đang đặt trên đầu gối, ánh mắt lo lắng, nói, "Còn nói là không lạnh hả? Em xem đi, tay em như muốn đóng băng rồi đây này." Hắn nhẹ nhàng trách cứ, xong đó cởi áo khoác tây trang trên người xuống, phủ lên trên vai cô.

Thì ra, học trưởng Mạc Thiếu Đình là nam nhân tốt như thế, trách không được thì sao Bạch Trục Nguyệt kia cứ mãi luôn nhớ thương. Hai năm trước, cô ấy còn lấy hết dũng khí mà đi tỏ tình với người nam nhân này.

Nhìn khuôn mặt tuần tú đang kẻ sát, nghĩ đến chuyện này tỏ tình cô vừa vui vẻ, đồng thời cũng có chút ưu phiền. Vì quá đau lòng do bị từ chối, Bạch Trục Nguyệt mới điên cuồng lái xe, dẫn đến tai nạn thảm khốc kia, đó cũng là nguyên nhân khiến ba của cô ấy đem bản thân cô biến thành nữ quỷ.

Bạch Trục Nguyệt, nếu như cô không có biến thành quỷ, vậy lúc này cô đã đầu thai làm người chưa, hay cô đã biến mất khỏi thế gian này rồi?

Nghĩ đến Bạch Trục Nguyệt chân chính, ánh mắt cô lại toát lên thần sắc ưu sầu cùng buồn bã.

"Bên ngoài mưa lớn như thế, sao em không mang theo dù?" Mạc Thiếu Đình khó hiểu hỏi.

Chết rồi, nên trả lời hắn ta thế nào đây?

Cô nghĩ nghĩ, nhìn trận mưa lớn bên ngoài xửa xe, cao hứng nói: "Ha ha, chính là do em rất thích trời mưa. Em cảm thấy việc đi dưới mưa chính là một loại hưởng thụ, nước này là từ trên trời rơi xuống, là miễn phí đó nha. Nếu không tận dụng, thì sẽ lãng phí lắm a."

Nghe vậy, Mạc Thiếu Đình cảm thấy thật dở khóc dở cười.

"Học trưởng, cái áo sơ mi đó của anh đã được em giặt sạch sẽ rồi. Anh cho em cái hẹn đi, lần sau em sẽ mang trả lại cho anh." Bỗng nhiên nhớ tới việc này, cô vui vẻ cười nói.

"Ừ ừ, không vội. Anh cũng không thiếu quần áo, nếu như em thích thì chiếc áo đó anh tặng cho em luôn cũng không sao, xem như làm vật kỷ niệm." Hắn cười đáp lễ. Việc Bạch Trục Nguyệt bày tỏ tình cảm với hắn vào hai năm trước, hắn vẫn còn nhớ rõ, trong lòng nhanh chóng suy nghĩ, nếu đã từ chối cô ấy, thì giờ hắn đưa cô một cái áo sơ mi xem như làm vật kỷ niệm, chắc cũng không có gì quá đáng đi.

Hắn nói thế, Thu Tiểu Quân cũng không trả lời lại. Trong lòng suy đoán, hắn có phải là có chút động lòng với cô rồi không?

.....

Nửa tiếng sau, xe ngừng lại trước một biệt thự ở sườn núi. Tiểu Ngô bước xuống xe trước, nghiêm chỉnh mà mở ô che mưa cho Mạc Thiếu Đình.

Mạc Thiếu Đình cũng tỏ ra ga lăng, hắn cầm lấy ô trên tay Tiểu Ngô, lịch sự mở cửa xe mời Thu Tiểu Quân bước xuống, sau đó nhẹ nhàng ôm lấy hai vai

cô bước vào trong biệt thự.

Từ phía sau nhìn đến, ai ai cũng nghĩ bọn họ thật sự là một đôi vợ chồng đang ân ái với nhau.

Không lâu sau, chiếc xe BMW đỏ luôn theo dõi bọn họ cũng dừng lại cách đó không xa.

Ngồi trên vị trí điều khiển chính là một nữ nhân trẻ tuổi có vẻ thời thượng, khuôn mặt trang điểm nhẹ nhàng, thoát nhìn cực kỳ xinh đẹp. Nhưng sau khi nhìn thấy cảnh tượng trước mặt, khuôn mặt mỹ lệ bỗng chốc trở nên âm u, thâm trầm, sau đó lộ ra biểu tình tức giận, hận không thể lập tức xông lên xé xác Thu Tiểu Quân ra.

.....

Vào biệt thự, Mạc Thiếu Đình đưa Thu Tiểu Quân vào một phòng ngủ xa hoa, sau đó lấy từ trong tủ quần áo ra một cái áo sơ mi đưa cho cô, tay chỉ về một hướng, "Phòng tắm ở đó, em đi tắm nước nóng đi."

Việc này có phải hơi nhanh, hơi ái muội rồi không? Hắn ta đưa cô vào phòng ngủ, còn muốn cô nhanh đi tắm rửa sạch sẽ, không phải là hắn có ý đồ đẩy chứ?

Nghĩ đến đây, mặt Thu Tiểu Quân trở nên hồng rựng, cả người trở nên cứng ngắc, đem áo sơ mi trả lại cho hắn, xoay người muốn đi, "Học trưởng, em phải trở về."

Mạc Thiếu Đình có chút buồn cười, mày hơi nhíu nhíu lại, lập tức bước lên giữ lấy cánh tay lạnh lẽo của cô, dùng sức một cái, lập tức đem Thu Tiểu Quân bao vây lại trong cái ôm ấm áp của hắn, "Chạy cái gì mà chạy, sợ anh ăn em sao?" Hắn cúi đầu nhìn xuống khuôn mặt hơi hơi đỏ của cô, nói với giọng khàn khàn.

"..."

Phát hiện ra chuyện cô có thể cảm nhận được nhiệt độ từ cơ thể hắn truyền tới, trong lòng vừa mừng vừa sợ... Thật kỳ lạ, lúc bị đạn xuyên qua thân thể cô không hề cảm thấy đau, vậy tại sao chỉ một cái ôm của hắn, cô lại cảm thấy ấm áp nhỉ?

Loại ấm áp này, làm cô cảm thấy cực kỳ thoải mái, cho nên, cô cũng không có giây phút tránh thoát, mà vẫn cứ để mặc cho hắn ôm.

Bộ dáng cô lúc này, tựa như một con mèo nhỏ ngoan ngoãn nghe lời, vừa đáng yêu vừa nhu thuận, nói như thế, chắc cũng sẽ ngon miệng lắm đây.

Nhìn cô như thế, hắn bỗng nhiên cảm thấy có chút khô nóng, đặc biệt là ở dưới hạ thân, nhưng mà nghĩ đến việc vừa rồi cô muốn chạy trốn, hắn lại phải kiệt lực áp chế cái dục vọng này xuống, "Học muội, anh nói cho em biết, nếu anh muốn ăn em, thì anh đã làm thế từ hai năm trước rồi." Nói xong, hắn buông cô ra, lại đưa chiếc áo sơ mi cho cô một lần nữa, "Nghe lời nào, đi tắm rửa cho sạch sẽ, em nếu vẫn cứ mặc bộ quần áo ướt thế này thì sẽ cảm mạo đấy."

Thì ra, hắn sợ cô bị bệnh nên mới bảo cô đi tắm rửa?

Thu Tiểu Quân cuối cùng cũng hiểu ra, liền thở phào một hơi nhẹ nhõm, "Được, vậy thì em đi tắm rửa đây." Nói xong, cô chạy nhanh về phía phòng tắm, không còn chút gì gọi là sợ hãi nữa. Trong lòng sung sướng mà suy nghĩ, cô chính là một nữ quý nha, làm sao lại phải sợ hãi hắn ta? Cho dù có muốn ăn, thì phải là chính cô xử lý hắn mới đúng chứ.

.....

Nghe được tiếng nước truyền đến từ phòng tắm, Mạc Thiếu Đình mới đi tới cạnh cửa, gọi Tiểu Ngô đến, "Đi mua một bộ trang phục nữ về đây."

"Vâng, điện hạ." Hắn gật gật đầu, lập tức quay người đi xuống lầu.

Đóng cửa lại, hắn đi về phía cửa sổ sát đất trong phòng, cặp mắt hoa đào híp lại nhìn về phía chiếc BMW đang dừng lại ở ven đường, sau đó móc ra một điếu thuốc lá, ưu nhã mà hút một hơi.

Lúc hắn vừa hút xong một điếu, thì tiếng nước trong phòng tắm cũng ngừng lại. Chỉ chốc lát sau, Thu Tiểu Quân bước ra với một kiện áo sơ mi màu đen vừa lúc che được cặp mông nảy nở kia, thật là vô cùng gợi cảm.

Mạc Thiếu Đình giương mắt nhìn, đột nhiên bị tấn công trực diện thế này, chỗ nào đó của hắn lại ngo ngoe rục rịch, muốn tạo phản. Hắn tà mị cười, nhìn con tiểu yêu tinh trước mắt, hỏi một câu đầy thâm ý: "Học muội, em còn nhớ chuyện anh cứu em ở quán bar Yến Đuôi Diệp chứ?"

"Nhớ rõ." Cô đáp.

"Vậy em có còn nhớ rõ lúc anh cứu em, em đã nói gì không?" Mạc Thiếu Đình dần dần dẫn dụ cô vào bẫy, cặp mắt thâm sâu híp lại, có chút nguy hiểm.

Bạn đang đọc truyện *Một Tiểu Yêu Nữ, Bốn Tên Sói Lớn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 21: Nhất đẳng tiểu yêu tinh

Editor: Kua Kua (Ái Vũ)

"Vậy em có còn nhớ rõ lúc anh cứu em, em đã nói gì không?" Mạc Thiếu Đình dần dần dẫn dụ cô vào bẫy, cặp mắt thâm sâu híp lại, có chút nguy hiểm.

Cô nghĩ nghĩ, "Nhớ rõ."

Hắn cười cười tà mị, "Anh lúc ấy nói gì?"

"Anh nói, anh sẽ không cứu người một cách không công, chờ ngày nào đó anh có hứng thú, sẽ yêu cầu em báo đáp."

Khỏe miệng hắn giương cao, cô nhìn vào cặp mắt thâm sâu của hắn, "Hôm nay anh có hứng thú."

Đối diện với ánh mắt đầy ẩn ý của hắn, Thu Tiểu Quân đột nhiên có chút khẩn trương, tim đập nhanh hơn, "Học trưởng, anh... Anh muốn em báo đáp anh như thế nào?" Cô có chút bất an mà nghĩ, ánh mắt hắn như thế, không phải là muốn cô lấy thân mà đền trả, chủ động cùng hắn lên giường chứ? Ý nghĩ như thế làm gương mặt cô bỗng chốc hóa hồng.

Mạc Thiếu Đình nhìn đến khuôn mặt hồng nhuận vừa đáng yêu vừa ngon miệng phía trước mặt, tâm tình bỗng chốc tốt lên, "Mặt em đỏ như thế là do đang suy nghĩ cái gì thế?"

"Học trưởng, em không có suy nghĩ gì hết." Cô lắc đầu phủ nhận.

Cô không muốn nói thì hắn cũng không ép, hắn cười cười: "Giống như buổi tối hôm đó, nhảy một điệu cho anh xem."

"Hả?" Về mặt cô kinh ngạc, có chút buồn bực mà nhớ tới sự việc đêm hôm đó, chính mình là vì cứu người nên bắt đắc dĩ mới múa thoát y, bây giờ làm sao hắn lại khó xử cô như thế. Muốn cô đơn độc múa thoát y cho hắn xem sao? Nam nhân, đều suy nghĩ bằng nửa thân dưới à? Xem ra, tên học trưởng Mạc Thiếu Đình này cũng không phải là chính nhân quân tử gì, Bạch Trục Nguyệt và cả cô đều nhìn lầm rồi.

"Và đương nhiên, em cũng không cần phải cởi quần áo." Nhìn ra sự thay đổi của cô, hắn nhân nhặt nở nụ cười.

À, thì ra là do cô hiểu lầm hắn à.

Nghe được lời này, cô tức khắc thở phào một hơi, lúc này nụ cười tươi mới nở rộ trên mặt, "Ha ha, học trưởng à, em còn tưởng rằng anh muốn em múa thoát y giống hết ngày đó nha."

Hắn hơi nhú mày, "Em cảm thấy học trưởng của em hư hỏng thế sao?" Vừa nói, hắn vừa bước về phía máy phát nhạc, bật lên một đoạn vũ khúc có tiết tấu nhanh.

"Không, không có." Cô lắc lắc đầu, ngượng ngùng cười.

"Có nhạc rồi, em nhảy đi."

"Được." Cô nhẹ gật đầu, thân mình xoay tròn, lập tức thích ứng với nhịp điệu nhanh chóng của khúc ca, khi thì nhảy vòng quanh sô pha, khi thì lấy giả quần áo gần đó làm tâm mà xoay tròn, phong tình vạn chủng, không hề kém cạnh gì với điệu nhảy thoát y đêm hôm đó.

Mạc Thiếu Đình nhìn đến si mê, ánh mắt hai người dần dần bắn ra những tia lửa nóng bỏng, trong lòng mặt khác cũng âm thầm tán thưởng, nữ nhân này, tuyệt đối là nhất đẳng tiểu yêu tinh trên thế giới này.

Một lát sau, điệu nhạc cũng dần đi đến những âm tiết cuối cùng, Thu Tiểu Quân xoay người một cái, lấy tư thế gọi cảm, quyến rũ nhất mà kết thúc.

Hô hấp của hắn đã có chút dồn dập, gấp gáp, nhìn đến khuôn mặt yêu mị câu hồn kia, dục vọng bị hắn kiệt lực áp chế lập tức được khơi nào. Tay phải vươn ra, hắn ngoắc ngoắc cô, "Lại đây."

Lúc này, Thu Tiểu Quân một chút cũng không lo sợ hắn sẽ đụng tới cô, hắn kêu cô qua, cô liền không chối từ, bộ dáng ngoan ngoan như một con mèo nhỏ. "A..." Nào ngờ cô còn chưa bước tới trước mặt hắn, hắn liền duỗi tay đem cô gắt gao ôm vào trong lòng, làm bộ ngực mềm mại của cô dán chặt vào cơ ngực gọi cảm của hắn. Bối rối mà ngẩng cao đầu, cô vừa lúc lại đối diện với cặp mắt mị hoặc của hắn, mặt lại không tự giác mà đỏ lên, "Học trưởng..."

"Em thật đúng là một con tiểu yêu tinh mà." Hắn đánh gãy lời cô với thanh âm khàn khàn.

"Học trưởng, em không phải yêu tinh." Cách gọi tiểu yêu tinh làm cô cực kỳ phản cảm, nó làm cô có cảm giác như rằng mình giống như đang là tiểu tam, hồ ly tinh vậy.

Môi mòng hần khẽ mở, cười đến cực kỳ tà mị, "Em không phải là tiểu yêu tinh, vậy thì là cái gì?"

"Em, em, em là... Nữ quý." Cô nghĩ nghĩ, nửa thật nửa giả nói với hần.

"Ha ha, nữ quý?" Cô nói như thế, làm sâu trong nội tâm Mạc Thiếu Đình cảm thấy, học muội vừa bị hần cự tuyệt hai năm trước thật sự là quá đáng yêu, "Trên thế giới này, có nữ quý nào quyền rũ như em sao. Thôi cũng đừng phủ nhận nữa, em chính là một con tiểu yêu tinh."

"..."

Không tin thì thôi, cô bấu môi, không thèm nói chuyện nữa. Dù gì việc cô thật sự là nữ quý, ngoài chính bản thân cô và người đàn ông trung niên ấy thì chẳng có kẻ nào khác biết cả.

Mạc Thiếu Đình thật hình ảnh cô nũng nịu bấu môi, nhìn thấy cảnh tượng ấy, hần đột nhiên có chút ngửa ngáy, ánh mắt nóng rực nhìn chăm chăm vào cái miệng anh đào nhỏ đang dụ dỗ hần phạm tội, "Anh sẽ không thịt em, nhưng là, anh muốn hôn em." Thanh âm khàn khàn vừa truyền tới, theo sau đó là sự tiếp xúc thân mật của hai phiến môi, đầu lưỡi vờn ra liếm láp lấy cánh môi hoàn mỹ của cô, mạnh mẽ mà tham nhập sâu vào bên trong, khi thì lướt qua hàm răng trắng xinh của cô, khi thì xâm nhập vào vách trong khoang miệng, lại khi thì cuốn lấy cái lưỡi linh hoạt như con rắn nhỏ, dẫn dắt cô cùng hần dây dưa...

Trời ạ, nam nhân này thế nhưng lại hôn cô.

Thu Tiểu Quân chưa bao giờ trải qua một tình yêu chân chính, thế nên, nụ hôn này đương nhiên là lần đầu tiên của cô.

Cô không chán ghét nụ hôn của hần, kỹ thuật của Mạc Thiếu Đình thật cao siêu, mang lại cho cô cảm giác thật mỹ diệu. Do vừa mới bắt đầu có chút ngần ngại, cho nên mới tại cơ hội cho đầu lưỡi của hần xâm nhập vào bên trong, nhưng sau khi triển miên, cô cũng như say mê trong đó, cảm giác được một loại ngứa ngáy khi nhện, rất nhanh đã bị hần hôn đến quay cuồng. Ừm, lần đầu hôn môi, khá tốt.

Bỗng nhiên, cô nghĩ đến điều gì đó, lập tức tỉnh táo lại, trong lòng cực kỳ bất an, vội đẩy hần ra, lắp bắp nói: "Học, học trường... Không, không thể thế này..."

Đột nhiên bị cô đẩy ra làm hần có chút mất hứng, mày nhíu chặt, "Tại sao?"

"Đây là nụ hôn đầu tiên của em." Cô thành thật nói.

"Nụ hôn đầu tiên của em?" Nghe vậy, hần có chút buồn cười, tựa như không có cách nào tin tưởng được.

"Đúng vậy." Cô gật đầu, bộ dáng thật thà, "Anh không tin thì cũng kệ thôi, nhưng em không phải là một nữ nhân tùy tiện."

"Ha ha." Mạc Thiếu Đình cười rộ lên, hần thật yêu chết bộ dáng này của cô, ngay cả trong mắt cũng có ý vui vẻ, "Nụ hôn đầu đã cho anh rồi, vậy thì đêm đầu tiên có muốn cho anh luôn hay không?" Hần như rồng mây, hài hước hỏi.

"Không." Cô đỏ mặt, không chút do dự mà nói ngay, trong lòng âm thầm thế, nhất định phải đem lần đầu tiên trao cho nam nhân mà chính mình yêu nhất - Âu Dương Kien Vũ. "Học trường, hôm nay rất cảm ơn anh, em còn có chút việc, em đi trước." Tức giận nói, cô xoay người đi, ngay cả chuyện bản thân đang mặc áo sơ mi của hần cũng không chú ý đến.

Mạc Thiếu Đình cũng không ngăn cô lại, nhìn đến thân ảnh gọi cảm đang rời đi, khoe môi hần gọi lên nụ cười mê người, "Tiểu yêu tinh, anh có thể cướp đi nụ hôn đầu tiên của em, thì đêm đầu tiên đó có gì là khó, chỉ là xem anh có hứng hay không thôi."

Nghe lời nói này, tâm cô bất giác co rút lại. Cô có thể khẳng định rằng, tên này chính là một nam nhân nguy hiểm, nữ nhân tốt nhất đừng đến trêu chọc hần. Mây liệu hơi hơi nhíu lại, nhanh chân rời khỏi phòng ngủ của hần.

Bạn đang đọc truyện *Một Tiểu Yêu Nữ, Bón Tên Sói Lớn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Sự sủng nịch của hần

Editor: Kua Kua (Ái Vũ)

Sau khi Thu Tiểu Quân đi ra khỏi phòng ngủ, không bao lâu sau lại có người tiến lên gõ cửa.

Lúc này, mưa vẫn còn đang tí tách rơi xuống, Mạc Thiếu Đình đứng bên cạnh cửa sổ sát đất, về mặt bình tĩnh nhìn ra phong cảnh bên ngoài, nghe được tiếng đập cửa, trong lòng có chút vui vẻ... Học muội, em suy nghĩ lại rồi sao?

Hần nghĩ, nhất định là cô ấy trở lại, bên ngoài mưa vẫn còn rơi xuống như thế, mà nơi ở của hần lại cách xa nội thành, cũng không có bất cứ phương tiện

gi đi ngang qua nơi đây. Chính hấn lại không có an bài xa đưa cô trở về, mà neo6 lại muốn mau chóng rời đi nơi này, trên cơ bản thì có chút khó khăn, chỉ có thể vòng trở lại mà năn nỉ hấn mà thôi.

Sau khi nghĩ thế, khoe môi hấn nhẹ nhàng cong lên, rời khỏi cửa sổ, bước nhanh về phía cửa. Một tay hấn cầm vào túi quần, một tay mở cửa, không nghĩ tới người đứng ngoài cửa thế nhưng không phải cô. Bỗng chốc, trong lòng có chút mất mát.

Người ngoài cửa, chính là Tiểu Ngô mà hấn đã ra lệnh đi mua một bộ trang phục cho nữ, hấn cung kính nói: "Điện hạ, trang phục đã mua về rồi."

Nghe vậy, hấn mới nhớ tới việc Thu Tiểu Quan vẫn còn mặc chiếc áo sơ mi lúc nãy hấn đã đưa, mảy moi nhàu làu, tiếp nhận bộ quần áo trong tay Tiểu Ngô, bước nhanh ra ngoài, hấn muốn mau chóng đón cô trở lại.

.....

"Tiểu yêu tinh, anh có thể cướp đi nụ hôn đầu tiên của em, thì đem đầu tiên đó có gì là khó, chỉ là xem anh có hứng hay không thôi."

Nhớ lại những lời này, tâm tình của cô có chút thâm trầm, bất quá lúc rời khỏi biệt thự xa hoa của hấn lại ngay lúc trời đang mưa, nên tâm tình của cô lại tốt lên, những sự việc không vui khi nãy cũng được quên mất trong nháy mắt. Ngửa đầu lên tiếp thu nước thánh của lễ rửa tội, duỗi tay đón lấy những giọt mưa lạnh lẽo, cô mỉm cười đi về hướng quốc lộ.

Nữ nhân ngồi trên chiếc BMW đỏ rực phía đối diện khi thấy được cảnh tượng Thu Tiểu Quân ăn mặc chiếc áo sơ mi của Mạc Thiếu Đình, bộ dáng vô cùng thỏa mãn của cô ta làm nữ nhân nhàu mảy, khuôn mặt tức giận đến dữ tợn, "Đáng chết!" Mắng thăm một tiếng, hai tay gắt gao nắm lấy vô lăng, hấn không thể lái xe đi qua, đâm chết con tiện nhân đó.

Chốc lát sau, Mạc Thiếu Đình cầm ô đuổi kịp tới, hấn bỏ qua sự hiện diện của xe phía đối diện, nhanh chóng đem ô che chắn trên đầu Thu Tiểu Quân.

Ủa, tạo sao trời lại hết mưa rồi?

Thu Tiểu Quân có chút nghi hoặc, ngẩng đầu nhìn đến chiếc ô màu đen phía trên, lại nhìn đến khuôn mặt tuấn tú mang theo vài phần tà khí của Mạc Thiếu Đình. Tâm, không tự giác được có chút vui vẻ, cũng có chút phức tạp không thể nói thành lời.

Lúc này, chiếc áo sơ mi mà cô mặc trên người đã bị nước mưa thấm ướt, nó gắt gao dán sát vào thân thể cô, bên trong lại không nội y, những chỗ lõm lõm là lướt đều được phác họa rõ ràng dưới ánh mắt nam nhân. Hấn muốn xịt máu a!

"Em cứ thế mà trở về sao?" Hấn nhìn đến thân thể quyến rũ của cô, có chút thâm ý hỏi.

Cúi đầu nhìn lại bản thân, cô bưng tỉnh ra, khuôn mặt đỏ lên, vội vàng vòng tay che đi lộ ngực của chính mình, xấu hổ nhìn hấn.

Giờ phút này, cô ấy thật đáng yêu, và cũng thật xinh đẹp.

Trong lòng Mạc Thiếu Đình vừa nóng rực, vừa ngứa ngáy, cổ họng hơi động, dùng hết sức mà áp chế đi cái loại cảm giác này, hấn nắm lấy tay cô, "Trở về biệt thự, thay quần áo, sau đó anh đưa em về."

Dưới tình huống như thế, cô cũng không còn lý do gì để từ chối ý tốt của hấn, "Được." Gật gật đầu, cùng hấn che chung dưới một cây dù, lại một lần nữa trở lại biệt thự.

Nhìn đến cảnh tượng anh em trước mắt, nữ nhân ngồi trong xe BMW lại trở nên điên cuồng, trong ánh mắt đầy sự phẫn nộ, lạnh lẽo. Nhìn chăm chăm vào bóng dáng của Thu Tiểu Quân, cô cắn răng lắm lắm: "Con hồ ly tinh chết tiệt, mảy dám câu dẫn người đàn ông mà tao yêu nhất, tao nhất định sẽ làm cho mảy không có được kết cục tốt."

.....

Mạc Thiếu Đình vẫn đưa Thu Tiểu Quân tới gian phòng ngủ xa hoa kia, đưa cho cô bộ quần áo của nữ rồi bước ra ngoài.

Thu Tiểu Quân cũng muốn nhanh chóng rời đi thế nên cũng không dây dưa nhiều, sau vài phút, cô đã thay xong bộ quần áo, "Học trưởng, em xong rồi."

Mạc Thiếu Đình vẫn đứng chờ ở ngoài cửa, thấy cô mặc xong quần áo, cũng không nôn nóng đưa cô trở về, mà hấn lại nhìn đến mái tóc ướt đầm của cô, hơi mỉm cười, cầm lấy tay cô kéo vào trong phòng, "Đem đầu tóc làm khô đi, tóc em ướt như thế, dễ ngã bệnh lắm." Vừa nói, hấn vừa kéo cô đến mép giường, để cô ngồi xuống, sau đó tìm máy sấy, đứng ở trước mặt cô tự mình giúp cô sấy tóc.

Không thể phủ nhận rằng, loại cảm giác được nuông chiều, được người khác sủng nịch thế này, thật tốt.

Thu Tiểu Quân thoải mái hưởng thụ sự phục vụ của hấn, trong lòng vừa ấm áp vừa ngọt ngào, thỉnh thoảng sẽ nhin không được mà ngẩng đầu, nhìn lên khuôn mặt tuấn tú đủ để làm cho bất kỳ nữ nhân nào cũng phải trở nên điên cuồng, cũng trầm nghĩ thẳm, nếu người trước mắt là Âu Dương Kiện Vũ, vậy thì khẳng định cô sẽ hạnh phúc đến chết, kích động đến điên mất thôi.

"Học trưởng, anh thường xuyên giúp con gái sấy tóc sao?" Cô đột nhiên tò mò hỏi.

"Đây là lần đầu tiên." Hấn cười cười, không chút nào dấu diếm nói. "Anh đã đem lần đầu tiên của anh cho em, vậy có phải em cũng nên làm thế không?"

Cô không ngốc, tất nhiên hiểu được ẩn ý trong lời nói của hắn, khuôn mặt bất giác đỏ lên, "Lần đầu tiên này khác một trời một vực với lần đầu tiên đó, sao có thể so sánh ngang bằng thể chứ?"

"Ha ha, đúng vậy." Hắn không phủ định ý nghĩ của cô, thoải mái cười to vài tiếng.

.....

Nửa tiếng sau, hai người lại mở ô ra khỏi biệt thự, bước lên một chiếc xe hơi màu đen.

Mạc Thiếu Đình không để A K và Tiểu Ngô đi cùng, mà tự mình đảm nhận vị trí tài xế, hào tâm mà đưa cô trở về.

Sắc mặt của nữ tử ngồi trong xe BMW chưa bao giờ tốt lên, mà lại càng thêm thâm trầm. Ngũ quan biến dị, trong mắt tràn ngập ghen ghét, lạnh lẽo khỏi động xe mở ra chương trình bám đuôi.

"Học muội, em ở chỗ nào vậy?" Mạc Thiếu Đình lặng yên mà nhìn chiếc đuôi nhỏ đang bám theo phía sau qua kính chiếu hậu, một bên thành thạo lái xe, một bên nhu hòa hỏi.

"Khách sạn Hải Dật." Thu Tiểu Quân nhàm chán nhìn cơn mưa phía bên ngoài, thành thật trả lời.

Người ở tại khách sạn Hải Dật, mà còn phải đi quán bar làm nhân viên sao?

Hắn có chút nghi ngờ, quay đầu nhìn cô, "Buổi tối hôm đó, làm sao em lại xuất hiện ở quán bar Yến Đuôi Diệp, hơn nữa lại còn làm phục vụ ở đó?"

"Làm sao, có gì mà không được? Em làm ở đó là muốn trải nghiệm cuộc sống mà thôi." Cô trở mình, đối diện với ánh mắt nghi hoặc của hắn, không cho là đúng mà nói.

"Ha ha." Hắn không để ý, cười nhạt. Trong lòng cũng có chút khó hiểu, người học muội mà hắn đã biết nhiều năm làm sao đến bây giờ mới lộ ra vẻ đáng yêu thế chứ?

Khi cả hai tới khách sạn Hải Dật, cơn mưa bên ngoài cũng không còn lớn.

"Học trưởng, cảm ơn anh." Thu Tiểu Quân bước xuống xe, nờ nụ cười chân thành.

"Anh đưa em trở về, không mời anh lên nhà ngồi một cái sao?" Hắn nhìn khung cảnh khách sạn phía sau, cười hỏi.

"Ha ha, em nghĩ, chúng ta vẫn còn có cơ hội gặp lại nhau, thế nên để lần sau nhé." Phòng ngủ của cô có bí mật, thế nên cô không muốn bất luận kẻ nào biết được, "Lần sau, em nhất định sẽ mời anh lên nhà ngồi, cũng sẽ mời anh uống chén trà." Nói xong, cô xoay người bước nhanh vào khách sạn.

Khóe miệng Mạc Thiếu Đình hơi cong lên, thần sắc vừa mê người vừa tà mị, thẳng cho đến khi bóng dáng cô mất hút, hắn mới khởi động xe. Nhìn vào kính chiếu hậu, phát hiện chiếc xe kia vẫn còn bám đuôi, ánh mắt hơi trầm lại suy tư điều gì đó, bất quá vài giây sau, lại khôi phục như bình thường, mang theo một nụ cười quỷ dị, hắn nghênh ngang rời đi.

Chiếc BMW kia bất chợt dừng lại, không theo đuôi nữa, cô gái mở cửa bước xuống xe, nện chiếc giày cao gót bảy tám tấc xuống đường bước vào khách sạn, đi đến đại sảnh, lạnh giọng hỏi: "Con tiện nhân vừa mới bước vào ở phòng nào?"

Cô là Mạc Thanh Nhã. Cha là tổng tài tập đoàn Bạch Kim, Mạc Tề. Mẹ là bà lớn của Nhiếp Thị, Nhiếp Hồng Phi. Khách sạn Hải Dật này, vừa lúc là sản nghiệp dưới trướng của mẹ cô, nhân viên làm việc ở nơi này, hầu như đều đã từng nghe đến đại danh của cô.

"Đại tiểu thư, cô ta ở phòng tổng thống tầng 55." Nhân viên tiếp tân nhanh chóng tra xét dữ liệu khách hàng, đối với cô cung kính nói.

Biết được thông tin chính xác, Mạc Thanh Nhã lập tức bước tới thang máy, nhấn đến phòng tổng thống ở tầng 55. Tới nơi, mặt cô lạnh lùng ảm vang chuông cửa.

Chỉ chốc lát sai, khi Thu Tiểu Quân bước ra mở cửa, không nghĩ tới vừa mới mở ra, một đã phải đón nhận một cái tát vang dội.

Bạn đang đọc truyện *Một Tiểu Yêu Nữ, Bốn Tên Sói Lớn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Bị đuổi đi

Editor: Kua Kua (Ái Vỹ)

Chỉ chốc lát sau, khi Thu Tiểu Quân bước ra mở cửa, không nghĩ tới vừa mới mở ra, một đã phải đón nhận một cái tát vang dội. Cũng còn may chính cô là một nữ quý, không cảm giác được sự đau đớn, nếu không, vô duyên vô cớ bị tát một cái thế này, cô sẽ đáng cho tên đó kêu cha gọi mẹ mới thôi.

"Cô làm gì mà lại đánh tôi?" Cô sờ sờ bên mặt bị tát, phần nộ nhìn Mạc Thanh Nhã, nghĩ nát óc cũng không biết nguyên nhân, "Cô bị điên sao, thích đi cắn người à?"

"Hừ, mày mới điên." Mạc Thanh Nhã cả giận, "Khách sạn Hải Dật, không chào đón một con hồ ly tinh như mày, lập tức thu dọn mọi thứ, cút ra khỏi nơi này."

"Cô đang nói cái gì vậy? Đây cô gái, tôi căn bản không có quen biết cô." Lời nói của cô, làm Thu Tiểu Quân không thể hiểu nổi.

"Mày không quen biết tao, nhưng tao lại biết rõ bản mặt mày." Mạc Thanh Nhã trừng mắt, "Tao nói cho mày biết, Mạc Thiếu Đình là người của tao. Mày dám đi quyến rũ anh ấy, chính là tìm chết."

À, thì ra là như thế.

Thu Tiểu Quân bỗng cảm thấy buồn cười đến cực điểm, nhẹ giương môi, giải thích: "Cô hiểu lầm rồi, tôi không có câu dẫn anh ta." Nói xong, liền chuẩn bị đóng cửa.

Mạc Thanh Nhã nhanh tay, dùng sức chặn lại, "Mày, cái con tiện nhân không biết xấu hổ này, đừng có mau mà chổi nhanh như thế."

Trong mắt Thu Tiểu Quân, cô ta chỉ đang vô cơ gãy rồi, mày nhú chặt, âm thầm dùng sức nhanh chóng đóng cửa lại.

Mạc Thanh Nhã không nghĩ tới sức lực của con tiện nhân này lại mạnh như thế, kinh ngạc một chút, rồi lại bước nhanh ra thang máy, chuẩn bị đi tới văn phòng của giám đốc khách sạn.

.....

Ăn một cái tát của Mạc Thanh Nhã như thế, tuy rằng không đau, nhưng Thu Tiểu Quân lại vô cùng khó chịu. Nghĩ đến chịu Mạc Thiếu Đình đã cướp đi nụ hôn đầu tiên của mình, lại còn bị mắng thành hồ ly tinh, trong lòng lại có chút ngọt ngào.

"Mạc Thiếu Đình, bên cạnh anh đã có cô ta rồi, còn muốn chơi trò ái muội gì với tôi đây?" Cô nhú nhú mi, lăm lăm đi vào phòng ngủ, theo thói quen mà bước về phía kính viễn vọng, xem xét động tĩnh trong văn phòng của Mạc Hoa Khôi.

Cô có chút thất vọng, hẳn ta vẫn không có trong văn phòng.

Mạc Hoa Khôi, lúc này rồi, anh còn đi đâu nữa? Sẽ không phải là trải qua những đêm xuân tiêu ở nơi nào đó chứ?

Ngay tại thời điểm cô đang tự vấn, chuông cửa lại vang lên.

Cô nghĩ, có lẽ lại là nữ nhân đã mắng mình là hồ ly tinh kia, do dự một hồi mới ra mở cửa.

Cô đoán sai rồi, lúc này, người ấn chuông cửa không phải là Mạc Thanh Nhã, mà chính là giám đốc khách sạn cùng với vài tên bảo vệ.

"Có chuyện gì sao?" Cô nhìn cảnh tượng trước mắt, nghi hoặc hỏi.

"Bạch tiểu thư, thật xin lỗi, thiên kim tiểu thư của tập đoàn Nhiếp Thị chúng tôi rất có thành kiến với cô, thế nên chúng tôi yêu cầu cô hãy đối khách sạn khác." Giám đốc tỏ vẻ xin lỗi nói. "Phí chi trả của cô, chúng ta sẽ hoàn trả lại tất cả. Nếu đã mang đến sự bất tiện này, chúng tôi mong cô hãy thông cảm cho."

Biết được thân phận thật sự của Mạc Thanh Nhã, cô cuối cùng cũng hiểu ra vì sao vừa rồi nữ nhân kia có thể kiêu ngạo như vậy, suy cười một chút, cô cười giả lả: "Yên tâm đi, tôi sẽ không làm cho mọi người khó xử, thu thập xong mọi thứ, tôi sẽ rời đi ngay đây." Nói xong, cô đóng cửa lại, thờ dãi một hồi lê bước vào phòng ngủ, nhìn vào kính viễn vọng một lần cuối nữa. Sau đó cô bắt đầu thu dọn đồ vật, chuẩn bị bỏ của chạy lấy người.

Nửa tiếng sau, tất cả mọi thứ đã xong. Cô kéo tay cầm của vali thoải mái đi ra khỏi phòng, đứng chờ thang máy.

Chỉ chốc lát sau, Âu Dương Kiện Vũ cũng đi tới cửa thang máy.

Cô quay đầu nhìn hắn, hơi có chút khàn khàn, ngăn người đôi chút, vội vàng cong khóe miệng, nở một nụ cười mỹ lệ thanh nhã với hắn, "Hi!"

Thấy cô chủ động chào hỏi, hắn cũng ưu nhã đáp lại. Nhìn đến hành lý của cô, hắn có nghi hoặc, "Khách sạn không tốt?"

"Ừ, không tốt." Cô cười nói.

Lúc này, thang máy mở ra, hai người một trước một sau bước vào.

Dưới tình huống cô nam quả nữ thế này làm Thu Tiểu Quân có chút nôn nóng, cũng có chút hưng phấn. Cô không nói chuyện cùng hắn, mà là chìm đắm trong dòng suy nghĩ của mình, nếu trên thế giới này chỉ có hai người là mình và anh ấy thì thật tốt biết bao a.

"Thứ lỗi cho việc tôi đường đột thế này, nhưng cô có thể cho tôi biết tên cô không?" Đột nhiên, Âu Dương Kiện Vũ đánh vỡ sự trầm mặc, nhìn đến sườn mặt tuyệt mỹ của cô, nhu hòa hỏi.

Việc hấn chủ động hỏi tên của cô, làm cho cô thập phần kinh hãi, "Ha ha, đương nhiên là được. Tên tôi là... Bạch Trục Nguyệt." Kỳ thật, cô muốn nói với hấn chính mình là Bạch Trục Nguyệt, nhưng cuối cùng, vẫn nhịn xuống. Cô khẳng định chắc chắn rằng nếu nói tên thật, thì hấn sẽ không tin, chỉ bằng đừng nói cho tốt.

"Bạch Trục Nguyệt, một cái tên rất êm tai."

"Ha ha, cảm ơn đã khích lệ." Cô giống như cao hứng mà nói, nghĩ tới điều gì, nội tâm bỗng nhiên có chút đau xót. Chính cô cũng đã từng nói lời này với Bạch Trục Nguyệt chân chính a.

"Cô muốn đi đâu, tôi tiễn cô một đoạn." Ra khỏi khách sạn, hấn ngồi vào ghế lái, đem xe chạy đến bên cạnh cô, tốt bụng hỏi.

"Không cần đâu, hiện tại, ngay cả tôi cũng không biết bản thân mình muốn đi nơi nào nữa. Anh cứ đi làm việc của anh đi." Cô nhìn đến khuôn mặt siêu cấp mỹ lực của hấn, áp chế tình cảm mãnh liệt dưới đáy lòng xuống, nhàn nhạt cười nói.

"Được, vậy tôi đi trước." Cô nói như vậy, hấn cũng không khách khí, cười một cái, liền tăng nhanh tốc độ chạy về phía trước.

Cô đứng tại chỗ, ánh mắt vẫn luôn dõi theo chiếc xe dần đi xa, nhớ tới khoảng thời gian khi còn làm thư ký cho hấn, đã không ít lần cô được hấn chiều cổ, cũng đã rất nhiều lần được hấn lái xe đưa về, trong lòng đột nhiên có chút ê ẩm, hốc mắt cũng nhịn không được mà rung rung... Âu Dương tổng tài, em đã trở thành một nữ quý, em có còn cơ hội được ở cạnh anh, được yêu anh thêm một lần nữa không?

.....

Sau khi Mạc Thiếu Đình trở về căn biệt thự trên núi liền đi vào một gian phòng cổ kính, bậc lửa đốt một liều thuốc lá, hấn vươn tay lấy xuống một quyển thư tịch thật dày rồi ngồi trở lại trên ghế.

Chốc lát sau, tiếng đập cửa vang lên.

"Vào đi."

Cửa mở, Tiểu Ngô cầm lấy điện thoại đang được gọi quốc tế đưa tới, "Điện hạ, quốc vương gọi cho ngài."

Sắc mặt hấn có chút âm trầm, tựa hồ như biết việc nói cũng không có gì ngoài phán đoán, nhất định sẽ nói đến những sự việc hấn không mấy cao hứng, do dự vài giây, hấn mới không tình nguyện mà cầm lấy điện thoại, "Alo?"

"Vừa rồi Thanh Nhã có gọi điện đến nói với ta rằng con đã ở cùng một nữ nhân không đứng đắn, phải không?" Trong điện thoại, là thanh âm của đương kim quốc vương Âu Dương Cảnh, tuy không lớn nhưng lại mang vẻ uy nghiêm, hần hậu.

"Phụ vương, lời cô ấy nói mà người cũng tin sao?" Hấn nhíu mày. "Không phải người rất bận rộn với quốc sự sao? Điện thoại cô ấy gọi tới người cũng rảnh rỗi mà nghe sao?"

"Đứa bé ấy là Mạc Thanh Nhã, là nữ nhi bảo bối của thúc thúc Mạc Tề và a di Nhiếp Hồng Phi của con. Về sau, còn có thể là Thái Tử phi tương lai, là con dâu của ta. Dù cho bận rộn cỡ nào đi nữa, ta cũng sẽ không từ chối tiếp nhận cuộc điện thoại của con bé."

"..." Hấn cạn lời rồi.

"Đừng tùy hứng nữa, nghe lời ta và mẫu hậu đi, cùng con bé qua lại đi."

"Phụ vương, con chỉ xem cô ấy như là muội muội mà thôi." Hấn hút nhẹ liều thuốc, giờ tay vuốt trán, có chút buồn bực nói.

"Ta biết, nhưng cho dù là như thế, con cũng hãy qua lại với con bé thử xem. Nếu thật sự cả hai thật sự không có cảm tình, chúng ta sẽ không ép con nữa."

Hấn nghĩ nghĩ, rồi bất đắc dĩ gật đầu, "Được, con sẽ thử."

Ngắt điện thoại, hấn cũng không còn tâm tình để đọc sách, trong lòng có chút phiền muộn. Hấn đứng dậy đi đến bên cửa sổ, một bên hút thuốc, một bên nhìn đến những hạt mưa lá tả rơi, trong trí óc bỗng chốc hiện ra khuôn mặt tươi cười của Thu Tiểu Quân, khóe miệng lúc này mới nảy ý cười. Hấn ngay lập tức gọi Tiểu Ngô, "Lập tức đi tìm hiểu xem tên của vị học muội ở khách sạn Hải Dật là gì." Nói đến cũng có chút buồn cười, hấn thật sự không nhớ rõ tên chính xác của cô là gì.

"Vâng, điện hạ." Tiểu Ngô lập tức gật đầu, nhanh chóng rời khỏi thư phòng, đi đến khách sạn Hải Dật.

Bạn đang đọc truyện *Một Tiểu Yêu Nữ, Bốn Tên Sói Lớn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Tuyệt mỹ đến nỗi không giống một người nam nhân

Editor: Kua Kua (Ái Vũ)

"Điện hạ, cô ấy tên là Bạch Trục Nguyệt." Không đến một tiếng sau, Tiểu Ngõ đã có được tin tức của Thu Tiểu Quân, đi vào thư phòng, cung kính bẩm báo với Mạc Thiếu Đình tất cả thông tin, "Thời điểm giữa trưa hôm nay, cô ấy đã bị tiểu thư Mạc Thanh Nhã đuổi khỏi khách sạn."

"Bị đuổi ta khỏi khách sạn?" Hần nhíu nhíu mày, tựa hồ như có chút ngoài ý muốn, xen lẫn cả thất vọng.

"Đúng vậy."

"Có biết sau đó cô ấy đi đâu không?"

"Thưa không."

Hần suy tư một hồi, "Tối nay 8 giờ, chúng ta đến Yên Đuôi Điệp nhìn một cái."

"Vâng, thưa điện hạ."

.....

Rời khỏi khách sạn Hải Dật, ngay buổi trưa hôm đó Thu Tiểu Quân đã tìm được một khách sạn ở vùng phụ cận gần văn phòng tập đoàn Hoa Hường Dương.

Thời tiết những ngày gần đây luôn là mưa phùn, âm u thế nên tinh thần cô đặc biệt tốt. Cô dành riêng một ngày đi đến công ty giải trí Hoa Hường Dương xin phỏng vấn, rồi lại đi dạo trên đường phố, mua một ít đồ dùng sinh hoạt cần thiết.

Thời điểm trở lại chung cư thì trời đã gần tối. Cô xách theo hai túi nilon đựng đồ dùng bước ra khỏi thang máy, không nghĩ tới vừa ngẩng đầu lên liền thấy được một nam nhân tuần nọ đến cực điểm.

Đầu tóc của người này có chút kỳ lạ, là màu đen, theo sau là một kiểu cột đuôi ngựa dài. Hần có một đôi mắt màu hổ phách xinh đẹp, làn da thật trắng, cơ hồ như không có chút máu nào. Nhưng đôi môi mỏng lại cực kỳ đỏ rực, hết như bộ dạng của một kẻ hút máu, bộ dáng này làm bộ mặt Hần càng thêm hoàn mỹ, yêu dã.

Hần ta đang đứng chờ thang máy, cửa vừa mở ra, ngay lúc Thu Tiểu Quân ly khai, hần hần là phải tiến vào. Nhưng hần lại không như thế, dùng cặp mắt màu hổ phách xinh đẹp yêu mị kia, hần cứ nhìn chăm chăm vào cô.

Thu Tiểu Quân có thể cảm giác được trên người hần ẩn ẩn phát ra từng trận hàn ý, lại bị hần nhìn không rời mắt như thế, dù cho bản thân là nữ quý, cô cũng có chút sồn tóc gáy. Cô vội vàng cúi thấp đầu, tránh đi khỏi sự sắc bén ấy, bước nhanh về phía cửa phòng của mình.

Lúc chuẩn bị lấy chìa khóa ra để mở cửa, không nhìn thì thôi đi, không nghĩ đến vừa quay đầu, cô lại tiếp tục nhìn thấy khuôn mặt tuyệt mỹ đến nỗi không giống một người nam nhân kia của hần ta. Trong nháy mắt bị dọa đến nhảy dựng, cô cố gắng tỏ ra bình tĩnh mà hỏi: "Anh biết tôi sao?"

"Không biết." Người nam nhân xinh đẹp phe phẩy đầu nói, bỗng nhiên cười quý mị, "Nhưng mà, nếu như cô em mời anh đây vào phòng ngồi ngồi, rồi chúng ta tán gẫu một chút, thì sẽ biết nhau thôi."

Hần ta, có bệnh à?

Hần cứ lặng lẽ đi theo cô, giờ lại nói những lời này, cô không khỏi có chút hoài nghi, "Xin lỗi, tôi đây không thích nói chuyện với người xa lạ." Nam nhân bị bệnh tâm thần là đáng sợ nhất, cho dù là quý, cô cũng không muốn trêu chọc đến những phiền toái này, nhanh chóng kết thúc cuộc nói chuyện, mở cửa phòng nhanh chóng bước vào. Nhưng lại không nghĩ tới vừa muốn đóng cửa, nam nhân xinh đẹp kia lại vươn tay chặn lại.

Cứ đây dựa mãi thế này không khỏi làm cho Thu Tiểu Quân có chút tức giận, mày nhăn lại. Ngay lúc cô đang chuẩn bị buông lời mắng chửi, hần ta lại chủ động nói trước.

"Hôm nay cô em mới dọn đến đây sao?" Nam nhân xinh đẹp nhìn chăm chăm vào khuôn mặt cô, hỏi với giọng điệu hiền lành, ôn nhu.

"Đúng vậy." Cô gật đầu thừa nhận.

"Anh đây là Kiệt Khắc, ở sát vách này. Kể từ hôm nay trở đi, chúng ta chính là hàng xóm của nhau, về sau nếu cần giúp đỡ, cứ nói với anh đây một tiếng."

Không biết vì sao, tuy lời nói của hần rất bình thường, nhưng cô lại cảm thấy có chút bất an. Khóe miệng hơi dương dương lên, lộ ra nụ cười thieu61 tự

nhien, "Ha ha, được." Nói xong, lại lần nữa chuẩn bị đóng cửa.

"Cô em còn chưa nói cho anh biết tên nha." Kiệt Khắc cười nói, "Anh đã nói cho em biết tên của anh rồi, em cũng phải nên đáp lễ chứ?"

Hắn nói, cũng không có gì sai.

"Tôi là Bạch Trục Nguyệt." Cô không ngần ngại mà nói cho hắn.

Có được đáp án, lúc này hắn mới buông bàn tay đang chống trên cửa xuống. Khóe miệng đỏ tươi cong lên, nở một nụ cười mê người đầy thâm ý với cô, sau đó xoay người, ưu nhã bước về phía thang máy.

Tên Kiệt Khắc này, xinh đẹp đến nỗi không giống như một người nam nhân, cả người hắn đều có loại hương vị thần bí.

Điều này làm cho Thu Tiểu Quân có một ít khẩn trương và bất an không rõ, lặng lẽ lộ đầu ra nhìn bóng dáng hắn, sau đó vội vã đóng cửa lại.

.....

Yến Đuôi Điệp.

Tâm tình Mạc Hoa Khôi có chút không tốt, giống như thời tiết gần đây, am u hắc ám.

Tình trạng này đã kéo dài từ khi hắn tận mắt chứng kiến cảnh tượng Thu Tiểu Quân thoải mái ngồi vào xe của Mạc Thiếu Đình, cả ngày cũng không đến công ty mà là đơn độc lái xe đi khắp nơi, sau đó hắn mới ghé đến Yến Đuôi Điệp này.

Ở đây vẫn sôi động như thường ngày, âm nhạc bập bùng, ánh đèn lấp lờ, nam nữ đang đưa thân mình giữa sàn nhảy, còn có vài cặp đôi đang tận lực công hiến tình hoa cho đất nước, phát ra khí vị dâm mỹ.

Hắn vẫn như cũ ngồi ở chỗ khách VIP, trong tay cầm lấy một ly rượu vang đỏ yêu dã giống hắn, thỉnh thoảng nhấp lấy một ngụm, ánh mắt ngẫu nhiên đảo qua phía sân khấu trống rỗng kia, bộ dáng như đang chờ mong thứ gì đó. Từ góc độ khác nhìn đến, hắn như một bông hoa yêu mị nở rộ giữa núi cao, tuy cao ngạo, nhưng lại cô độc cùng tịch mịch.

Đúng 8 giờ, lại có thêm một người nam nhân tuấn mỹ, tà khí đi vào quán bar.

Hắn ta, đúng là Mạc Thiếu Đình, khi tới đây, hắn không có mang kính đen, cũng không để vệ sĩ đi cùng. Bộ dáng khiêm tốn.

Vốn dĩ, hắn tính toán sẽ phân phó A K và Tiểu Ngô đến đây xem xem nữ nhân kia có đi làm hay không thôi. Nhưng không hiểu sao, hắn lại muốn tự mình đi đến.

Đến nơi, hắn đầu tiên là nhìn nhìn sân khấu, sau đó đảo mắt một vòng chung quanh, không có bóng dáng cô ấy, nhưng hắn lại thấy được người anh em tốt Mạc Hoa Khôi. Mặc dù trong lòng có chút thất vọng, nhưng lại có kinh hi không nhỏ, khóe môi khẽ nhếch lên, hướng về vị trí ghế VIP mà đi.

"Hi!" Đi đến bên người Mạc Hoa Khôi, hắn cười xòa.

Lực chú ý của hắn ta có vẻ như đang đặt ở một nơi nào đó thế nên hắn ta cũng không chú ý đến động tĩnh bên này. Thẳng cho tới một lúc sau, hắn mới vận vẹo đầu, quay sang nhìn Mạc Thiếu Đình, trên khuôn mặt anh tuấn tràn đầy sắc thái kinh ngạc, "Làm sao chú mày lại tới đây?"

"Hôm nay khá nhiều việc, nên muốn thư giãn, trải nghiệm cuộc sống phong phú về đêm một chút." Mạc Thiếu Đình một bên cười nói, một bên ngồi vào vị trí trống bên cạnh, "Làm sao cậu lại ngồi đây uống rượu một mình như thế? Kịen Vũ đâu? Cậu ấy không tới à?"

"Hắn ta gần đây rất bận, không tới." Nhún nhún vai, hắn có chút mất mát nói, lại cũng có chút ngượng ngùng vì căn bản hắn không có gọi điện rủ tên kia đến a.

Hai người cậu một chén, tôi một chén. Anh một câu, em một câu. Bất giác đã qua một lúc lâu.

Một lúc sau, đã là hơn 9 giờ, Mạc Hoa Khôi nhìn đến người nam nhân đang biểu diễn trên sân khấu, lắc lắc ly rượu vang đỏ trong tay, làm bộ như tùy ý hỏi: "Thiếu Đình, cậu còn nhớ rõ vị học muội mà cậu ra tay cứu ngày hôm đó không?"

"Ha ha, đương nhiên nhớ rõ."

"Vậy có nhớ tên của cô ta là gì không?"

"Là Bạch Trục Nguyệt." Mạc Thiếu Đình không chút nào dấu diếm, đột nhiên cảm thấy kỳ quái, nghi hoặc nhìn hắn, "Làm sao cậu lại nhắc tới cô ấy? Có hứng thú sao?"

Bạn đang đọc truyện *Một Tiểu Yêu Nữ, Bốn Tên Sói Lớn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Trên thế giới này có quý sao?

Editor: Kua Kua (Ái Vũ)

"Là Bạch Trục Nguyệt." Mạc Thiếu Đình không chút nào dấu điểm, đột nhiên cảm thấy kỳ quái, nghi hoặc nhìn hắn, "Làm sao cậu lại nhắc tới cô ấy? Có hứng thú sao?"

Mạc Hoa Khôi nghĩ nghĩ, khóe miệng hơi trều động, nở nụ cười đầy thâm ý: "Cũng có một chút, bởi vì cảnh tượng cô ta nhảy thoát ý, thật sự là làm nam nhân chúng ta nhớ mãi không quên a."

Không biết tại sao khi nghe hắn nói như thế thì trong lòng Mạc Thiếu Đình có chút không thoải mái, nhưng cũng không phản bác lại, chỉ cười cười. Đôi mắt sâu thẳm tiếp tục quét mắt nhìn về phía dưới, hy vọng có thể nhìn thấy bóng dáng Thu Tiểu Quân trong đám người đó.

Cặp mắt phượng hẹp kia của Mạc Hoa Khôi cũng phiêu đang xuống dưới, kiểm tìm mãi nhưng vẫn không thấy Thu Tiểu Quân làm mày hắn hơi nhú lại, vỗ vỗ tay gọi một nữ phục vụ gần đó nói, "Kêu Bạch Trục Nguyệt ra đây phục vụ chúng tôi."

"Mạc tổng, cô ấy đã bị quản lý chúng tôi đuổi việc rồi." Nữ phục vụ thành thật nói.

"Bị đuổi việc rồi? Khi nào?" Mạc Hoa Khôi kinh ngạc.

"Ngay sau hôm cô ấy múa thoát y."

"..."

Mạc Hoa Khôi không còn lời gì để nói, nếu là trước đây, khẳng định hắn sẽ lộ ra biểu tình vui sướng khi người gặp họa. Nhưng là hiện tại, hắn không có tâm tư đó.

Mạc Thiếu Đình đến biểu tình nặng nề của người anh em tốt, cười một cái, đưa rượu đến trước mặt hắn, "Trên đời này, nữ nhân múa thoát y đâu có thiếu, làm gì mà cậu phải đau khổ nhớ thương vị học muội kia của tôi."

Hắn ưu nhã nhấp một ngụm rượu, đột nhiên tò mò hỏi: "Mạc Thiếu Đình, cậu thích cô ta à?"

"Thích à? Học muội của tôi, Bạch Trục Nguyệt hả?"

"Đúng vậy."

"Ha ha, trước kia tôi một chút cũng không thích cô ta, nhưng còn hiện tại, hình như thích hơn một chút rồi." Mạc Thiếu Đình nghĩ nghĩ, thật thật giả giả mà nói.

"Cậu có số điện thoại của cô ta không?"

"Không có."

"Cậu là học trưởng của cô ta, làm sao lại không có số điện thoại cho được?" Mạc Hoa Khôi có chút nghi ngờ, "Ha ha, cậu không muốn nói cho tôi biết, là sợ rằng tôi sẽ tranh giành với cậu sao?"

"Tôi thật sự không có điện thoại của cô ta. Thân là học trưởng, đầu nhất thiết phải có số điện thoại của học muội." Hắn không cho là đúng. "Hon nữa, cho dù cả hai chúng ta đều cảm thấy hứng thú với cô ta, thì tôi cũng sẽ tuyệt đối không sợ cậu tranh đoạt cùng tôi."

"Lời này của cậu là có ý gì?" Mạc Hoa Khôi hơi nhú mày, "Ý của cậu là, tôi thua thiệt cậu sao?"

"Ha ha, nếu cậu nghĩ như thế thì cũng có thể."

"Ha, nếu cậu đã tự tin như thế, tôi nhất định sẽ làm cô ta tự nguyện làm nữ nhân của tôi, trong vòng một tuần." Mạc Hoa Khôi nói chắc nịch.

"Cậu cảm thấy cô ấy sẽ đáp ứng sao?" Mạc Thiếu Đình hồ nghi hỏi, "Tôi nhớ rõ là tôi đã nói với cậu việc cô ấy đã chủ động tỏ tình vào hai năm trước rồi mà? Nói không chừng, hiện tại cô ta vẫn còn rất thích tôi, hoặc là vẫn còn yêu tôi đậm sâu."

"Ở xã hội hiện giờ, việc thay lòng đổi dạ là rất bình thường, đặc biệt là nữ nhân." Mạc Hoa Khôi cũng rất tự tin về sức hấp dẫn trí mạng của mình với phái yếu, mặc kệ đối phương là ai, gặp hắn rồi thì đều sẽ phải mê mết mà thôi. "Một tuần sau, hãy chờ cô ta xuất hiện trước mặt cậu với tư cách là bạn gái của tôi đi."

"Được thôi, tôi rất chờ mong ngày đó đến nha." Những lời này, tuy nói ngoài miệng thế nhưng trong lòng hắn lại rất không thoải mái. Ưu nhã nhấp một ngụm rượu trong ly, chân tùy ý bắt chéo, vô hình toát ra khí chất của đế vương, "Mạc Hoa Khôi, nếu như trong một tuần mà cậu không làm được, thì

phải chịu trừng phạt nga."

"Trừng phạt thế nào?"

"Nếu như cậu thua, thì về sau, không được đánh chủ ý lên người cô ấy nữa."

"Không thành vấn đề." Mạc Hoa Khôi hẳn cũng không nghĩ sẽ thua dễ dàng như vậy.

Hai người ngoài ý muốn gặp nhau ở quán bar, cùng nhau uống rượu, hàn huyên không ít chuyện, đợi đến sau khi cá cược xong cũng đã gần 10 giờ.

"Mạc Hoa Khôi, khi nào cậu đi?"

"Đi ngay đây, không có cô học muội đó của cậu ở đây thật là nhàm chán." Hần cười nói, sau đó đứng lên rồi đi.

Mạc Thiếu Đình cười nhạt, "Tôi cũng cảm thấy như thế. Ở nơi này, phải có cô ấy mới có chuyện vui để xem." Nói xong, hẳn cũng đứng lên rồi bước.

Ngay lúc hai người cùng nhau rời khỏi quán bar, liền bắt gặp đám người Cao Bác Đạt.

Nhưng lại có chút kỳ quái, giữa đám người tại hùm mặt gấu thể kia bỗng có một người đầu tóc hoa râm, chòm râu dài lão luyện, thoát nhìn, có vài phần tiên phong đạo cốt.

"Cao huynh đệ, thật trùng hợp, chúng ta lại gặp nhau nữa rồi." Mạc Hoa Khôi nhìn qua, khách sáo chào hỏi, lại có chút nghi hoặc mà nói, "Vị này là?"

"Hắn là đạo sĩ lợi hại nhất tôi mới đến từ Vu Quốc, Bạch Vân lão tiên sinh." Cao Bác Đạt có chút khó chịu khi nhìn thấy Mạc Thiếu Đình, nhưng vẫn nghiêm túc nói.

Mạc Thiếu Đình biết hẳn ta vẫn còn canh cánh chuyện mình cứu Thu Tiểu Quân ngày đó, thế nên cũng không nói gì, chỉ cười, duy trì sự trầm mặc.

"Bạch Vân lão tiên sinh là đạo sĩ, vậy tại sao Cao huynh đệ lại đưa đến nơi ăn chơi trác táng thế này chứ?" Mạc Hoa Khôi có chút buồn cười, "Chẳng lẽ lão tiên sinh đây thích sự nhiệt tình sao?"

"Đương nhiên không phải rồi. Tôi mang ngẫu ấy đến đây là để bắt quý." Hần nhú nhú mi.

"Ha ha, cái gì? Tôi nơi này bắt quý?" Mạc Hoa Khôi càng cảm thấy buồn cười hơn, "Đã tới thế kỷ nào rồi mà còn tin là trên thế giới này có quý?"

"Mạc tổng, thà rằng tin là có, còn hơn là nghi quý nghi thần. Có một số việc, Mạc tổng chưa trải qua, cho nên vẫn chưa biết rõ." Nhớ tới nữ nhân thần bí tự xưng "Hoa Hồng Đen" ngày ấy, dù bắn biết bao nhiêu đạn nhưng cô ta vẫn không hề hấn gì, lại còn bị cô ta giáo huấn một trận, thật sự hẳn vẫn còn có chút sợ hãi, còn có phần nộ. Nói xong, hẳn mang theo Bạch Vân đạo sĩ cùng một đám người hùng hùng hổ hổ đi vào quán bar.

"Cậu có tin trên đời này có quý không?" Đợi đám người đó rời đi, Mạc Hoa Khôi vừa hỏi Mạc Thiếu Đình, vừa bước về phía bãi đỗ xe.

"Người trong lòng mới có quý." Mạc Thiếu Đình nói đầy thâm ý. (Ta không hiểu ý chỗ này lắm.)

"Đúng vậy, chỉ có người trong lòng mới có quý." Hần rất đồng ý với lời nói này. Đến nơi, một tay hẳn mở cửa xe, một tay khác chỉ vào đầu của chính nói, cười trào phúng, "Ha ha, chỗ này của Cao Bác Đạt có vấn đề rồi."

"Người như hẳn, nếu điên lên, sẽ cắn người mất." Mạc Thiếu Đình cũng đi đến bên xe mình, ưu nhã mở cửa.

Mạc Hoa Khôi không cho là đúng, "Dù hẳn có cắn người, cũng không thể cắn được chúng ta đi?" Nói xong, ngồi vào trong xe, tiêu sái khởi động động cơ.

Mạc Thiếu Đình cũng lên xe, tăng nhanh tốc độ, cùng với Mạc Hoa Khôi chạy song song, "Hoa Khôi, lần trước tôi đã nói anh em chúng ta phải tự tập một bữa thật hoành tráng. Vậy đi, tôi mời cậu với Kịen Vũ lúc nào đó đến hoàng cung..."

"Hừ, Mạc Thiếu Đình, đừng gọi tôi là Hoa Khôi." Hần nhăn mày, quay đầu liếc người bạn tốt, tức giận đánh gãy lời hẳn ta, "Không phải tôi đã nhấn mạnh rất nhiều lần với cậu rồi sao, đừng gọi tôi như thế."

Hắn rất ghét người khác gọi hẳn là Hoa Khôi a, những lúc thế này, hẳn chỉ có thể âm thầm oán trách cha mẹ tại sao lại đặt cho hẳn cái tên khác lạ thế này.

"Hoa Khôi, cậu không cảm thấy gọi thế mới thân thiết sao?" Mạc Thiếu Đình ghen cười hỏi.

"Thân thiết cái quần què, đây là lần cuối cùng tôi cảnh cáo cậu, đừng gọi tôi là Hoa Khôi nữa. Nếu không, tôi sẽ truy đuổi cậu đến tận hoàng cung, đem cậu tra tấn đến sống dở chết dở đó." Hần lộ ra ánh mắt hung ác.

"Hu hu, em sợ quá đi." Mạc Thiếu Đình nhìn thấy ánh mắt của hẳn, cười sặc sụa, rất phối hợp mà lộ ra biểu tình sợ hãi.

"Tôi đang nghiêm túc." Hần nghiêng răng nghiêng lợi.

"Ha ha, được được, về sau tôi sẽ không gọi thế nữa." Mạc Thiếu Đình cũng không làm khó hấn nữa, cười to vài tiếng, một vừa hai phải nói, "Về về sau, gọi là Khôi nhé?"

Khôi?

"..."

Hấn không còn lời gì để nói nữa.

.....

Tại Yến Đuôi Điệp.

"Đem tên tiểu tử bất nam bất nữ với cont iện nhân múa thoát y ngày đó ra đây ngay cho tôi." Cao Bác Đạt ngồi ở trên ghế sofa đối diện sân khấu, bắt chéo chân, lạnh giọng ra lệnh.

Quản lý hơi đầu nhìn đến những tên thủ hạ phía đằng sau, sợ hãi nói, "Cao tiên sinh, bọn họ, bọn họ đã bị chúng tôi sa thải rồi, không còn làm việc ở đây nữa."

"Chưa được sự đồng ý của lão tử mà các người dám đem bọn chúng sa thải rồi?" Hấn trừng mắt, chân trái đột nhiên nhấc lên, đập mạnh một cái vào người quản lý.

Lúc này, Hầu Tam bỗng tiến đến bên người hấn, ánh mắt dâm dục nhìn về phía một loạt nữ phục vụ gần đó, "Lão đại, nếu bây giờ chúng ta khi dễ đám người này, nói không chừng cô ta sẽ quay trở lại đó."

Cao Bác Đạt suy tư, đôi mắt điều hâu tà ác nhử lại, "Mày nói không sai, tao cũng không ngại thử một lần."

Nghe vậy, Hầu Tam cười toe toét, vẫy tay về phía mấy anh em, "Lên, nam hung hăng đánh, còn nữ thì hung hăng yêu thương cho tao." Nói xong, hấn cũng vươn tay ra kéo một nữ phục vụ vào lòng, "Ha ha, đến đây bồi gia một khúc nhạc nào, ha ha..."

Nhóm người của Cao Bác Đạt cũng không phải loại tốt đẹp gì, nghe Hầu Tam nói thế, bọn họ cũng không cần phải nín nhịn gì nữa. Tóm được người nam thì bọn họ liền đánh hội đồng, còn nữ thì thô bạo mà xô té ra mặt đất, đem không khí quán bar tăng lên mạnh mẽ. Trong lúc nhất thời, tiếng cầu xin, khóc lóc, xen lẫn tiếng kêu rên, đồ vật rơi bẽ vang lên, cũng may tất cả khách hàng đã bị dọa sợ mà chạy thoát. Nếu không, người bị liên lụy sẽ càng nhiều, mọi thứ sẽ càng thêm hỗn loạn cùng tàn khốc.

"A, tránh ra, tránh ra..."

"Hu hu, đừng mà, đừng mà..."

"Các người, dám khốn nạn các người..."

Quản lý đầu trọc nhìn đến tình cảnh nhân viên mình bị khi dễ, trong lòng bị thất chặt, mặt rung rung. Thừa dịp nhóm người bọn họ không chú ý liền trốn vào một cái phòng nhỏ hẻo lánh nhất trong quán bar, tay run run lấy điện thoại ra, gọi một cú điện thoại, "Giám đốc, không tốt rồi..."

Bạn đang đọc truyện *Một Tiểu Yêu Nữ, Bốn Tên Sói Lớn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Bị mỹ nam tính kế

Editor: Kua Kua (Ái Vũ)

Quản lý quán bar run rẩy mà lấy điện gọi ra bắt một cuộc điện thoại, "Giám đốc, không tốt rồi..."

"Có chuyện gì, từ từ nói." Đầu bên kia là thanh âm có chút lười biếng của một người nam nhân.

"Tên họ Cao kia chẳng những dẫn đám người của hấn đến đập phá cửa hàng, mà còn dám khi dễ nhân viên của chúng ta a."

"Gọi cảnh sát chưa?"

"Chưa, còn chưa gọi. Bây giờ tôi lập tức gọi ngay đây."

"Ông cảm thấy cảnh sát có thể trị được tên đầu heo đó sao? Nếu gọi cảnh sát, thì quán bar của chúng ta về sau cũng đừng mong kinh doanh gì nữa."

"Việc này..."

"Không cần gọi người tới, tôi sẽ đích thân đến xử lý việc này ngay."

.....

Kiệt Khắc bất chèo chân, ưu nhã ngồi trong một gian phòng tràn ngập hơi thở cổ đại.

Trong phòng được trang bày chỉnh tề từ kệ sách làm từ gỗ đỏ được phủ kín bằng các loại tri thư, nhưng cho dù là như thế, thì đây cũng không phải là thư phòng, mà giống như phòng điều khiển. Bởi vì ở phía mặt tường đối diện kệ sách kia, tất cả đều là màn hình, từng cái từng cái một đều đang chiếu tất cả tình huống ở Yên Đuôi Điệp, rõ ràng nhất chính là màn hình ở chính giữa, thể hiện cận cảnh tình huống hỗn loạn ở nơi đây.

Cúp điện thoại, hần đứng lên, vô cảm mà nhìn về phía màn hình chính giữa, đôi tay cắm vào túi quần, không nhanh không chậm mà bước ra khỏi phòng.

.....

Thời gian cũng đã trễ, Thu Tiểu Quân thả mình trên chiếc giường ấm áp chuẩn bị tiến vào mộng đẹp, không nghĩ mới vừa mới chuẩn bị nhắm mắt thì chuông cửa lại vang lên.

"Keng, keng, keng..."

Lúc này rồi, ai còn tới nữa vậy trời?

Cô cảm thấy có chút kì quái, nghĩ nghĩ, lại mặc bộ váy ngủ tơ lụa vào, chân trần đi ra khỏi phòng ngủ. Vừa mở cửa, thấy là tên Kiệt Khắc ở cách vách, gương mặt mộc xinh đẹp của cô lộ ra thần sắc kinh ngạc, "Cũng không còn sớm nữa, anh có chuyện gì sao?"

"Để chúc mừng việc em trở thành hàng xóm của anh, anh muốn mang em đến một chỗ này xem trò vui." Kiệt Khắc cười nói, rõ ràng là vui vẻ như thế, nhưng cô nhìn thế nào cũng thấy ớn lạnh, sợ hãi.

Tên này, có phải hơi nhiệt tình quá rồi không? Khi không tự nhiên lại ân cần như thế, chẳng lẽ hần ta có âm mưu gì?

Thu Tiểu Quân cẩn thận suy xét, cười giả lả: "Cảm ơn ý tốt của anh, nhưng việc này tôi cảm thấy không có gì đáng để ăn mừng cả." Nói xong, liền chuẩn bị đóng cửa, nhưng lại bị hần nhanh tay chặn lại.

"Bạch Trục Nguyệt, đi đi. Đây là trò hay không nên bỏ qua, nếu như em bỏ lỡ, sẽ rất hối hận đấy." Kiệt Khắc một tay cầm túi quần, một tay nhẹ nhàng chặn lại cửa, nhìn khuôn mặt xinh đẹp ẩn ẩn sự tức giận của cô, vui vẻ nói.

"Không đi là không đi, còn chuyện có hối hận hay không, đó chính là việc của tôi." Cô thật sự bị chọc điên lên rồi, âm lượng bỗng lên cao vút, âm thầm dùng sức mà đóng cửa, nhưng lại vô lực phát hiện ra rằng dù cô có dùng sức cỡ nào thì cửa cũng chẳng hề xê dịch một chút nào cả. Trong lòng thấp thòm hoài nghi, cái tên nam nhân thần bí này rốt cuộc là quỷ hay là người a, ngẩng mặt lên, cô có chút sợ hãi nhìn hần, "Anh là ai?"

Kiệt Khắc tựa hồ như rất hài lòng với biểu tình này của cô, đối diện với ánh mắt ngây thơ như thế, hần sung sướng mà cười to, tà mị nói: "Anh đây là đàn ông, là người đàn ông tuấn tú có một không hai trên thế giới này nha." Vừa nói xong, tay chống cửa của hần duỗi ra, trong nháy mắt liền đem cô ôm vào trong lòng ngực, sau đó bước nhanh về phía thang máy.

Tốc độ của hần nhanh cực kỳ làm cô không thể không kinh hãi, bị hần ôm chặt thế này cũng không tránh khỏi có vài phần khẩn trương và khủng hoảng, ngay khi sắp bước vào thang máy, cô liền dùng hết sức lực mà giãy giụa, " Kiệt Khắc, mau buông tôi ra... Nếu như anh không buông, anh sẽ hối hận đó."

"Nữ nhân mà dám uy hiếp nam nhân, thật sự là một việc cực kỳ ngu xuẩn." Hần cũng không buông tay, mà thành thoi bước vào thang máy, tâm tình vui vẻ, tựa như đang chỉ bảo cô kỹ năng sống.

"Hừ, chưa chắc đâu." Cô cũng không cho rằng là đúng, buồn bực phát hiện ra một điều dù cho cô có nhón nháo cỡ nào thì cũng không thể thoát khỏi giam cầm của hần. Đột nhiên một ý nghĩ thoáng qua trong đầu làm cô có chút kinh hãi, "Anh không phải là người, đúng không?"

"Tại sao em lại nghĩ thế? Em có mắt, anh cũng có mắt. Em có mũi, anh cũng có mũi mà." Kiệt Khắc nhìn đến biểu tình sợ hãi trên khuôn mặt cô, hơi cau mày, "Ha ha, nhưng mà, chúng ta cũng có sự khác biệt đôi chút. Thứ anh không có, thì em lại to lớn như thế. Ngược lại, thứ em không có, thì anh lại hơi dư thừa. Haiz, chỉ có thể trách số phận mà thôi, nam nữ thật khác thường."

"..."

Thu Tiểu Quân không còn lời gì để nói, trên trán toát ra một giọt mồ hôi lạnh, trong lòng âm thầm khẳng định rằng thân phận thật sự của tên nam nhân này giống với cô, đều không phải là người bình thường. Nhưng chính xác hơn mà nói, sức mạnh chân chính của hần so ra mạnh mẽ hơn nữ quỷ như cô đây rất nhiều lần.

Suy tư trong đôi lát, đợi đến khi cô phản ứng lại thì đã bị Kiệt Khắc tống lên một chiếc ngân bạch Lamborghini, tốc độ kinh người.

Cũng không biết kỹ thuật lái xe như thế nào, kể từ lúc bắt đầu mà nói, đối với người bình thường thì tốn khoảng nửa tiếng mới tới nơi, nhưng bọn họ chỉ cần chưa đến năm phút đồng phút.

"Anh đưa tôi đến đây làm gì?" Xuống xe, nhìn đến nơi quán bar xa hoa, cô mù mịt hỏi.

Hắn cười quỷ dị, "Em vào đi rồi sẽ biết." Nói xong, nắm chặt cánh tay cô, tru nhả bước vào.

Lúc này, tiếng khóc thút thít, thanh âm kêu rên không ngừng quanh quẩn, nữ phục vụ thì bị xé rách quần áo, đè trên đất khi dễ, còn nam thì bị đánh đến bầm dập, thậm chí không thể tả nổi.

Nhìn đến cảnh tượng như thế, Thu Tiểu Quân vừa kinh ngạc vừa phẫn nộ. Ngay lúc nhìn thấy tên đầu têu Cao Bác Đạt lạnh nhạt ngồi trên ghế sofa quan sát mọi thứ làm cô càng thêm căm phẫn, thật hối hận vì sao lúc trước không giết chết hắn.

Ngược lại, Kiệt Khắc rất bình tĩnh. Khóe môi hơi cong lên, nở một nụ cười không thân thiện cũng không xa cách, "Tôi mới chính là quản lý thật sự ở đây. Buông tha cho nhân viên của tôi, nữ nhân này sẽ là của các người."

Tiếng nói của hắn không phải rất lớn, nhưng cũng đủ để cho tất cả mọi người ở đây nghe được. Hiển nhiên, cô cũng nằm trong số đó, lúc này mới vỡ lẽ ra, cô bị tính kế rồi.

Đột nhiên nghe tiếng, đám người Cao Bác Đạt có chút kinh ngạc, đồng loạt quay đầu lại nhìn. Cảnh tượng Kiệt Khắc đứng cùng Thu Tiểu Quân ít nhiều đều làm cho mọi người lộ ra sắc thái kinh diễm.

Nhân viên phục vụ đang bị khi dễ cũng không ngoại lệ, từ khoảnh khắc mà Kiệt Khắc mở lời giải nguy cho bọn họ, thì hình tượng Chúa cứu thế trong lòng bọn họ đã thuộc về hắn.

"Cao tiên sinh, người anh muốn là cô ta, phải không?" Hắn lơ đãng tình của mọi người, thong dong lời kéo cô đến trước mặt Cao Bác Đạt, nhẹ nhàng cười hỏi.

"Đúng vậy." Nhìn đến dung mạo bất nam bất nữ của hắn, sau khi sửng sốt vài giây, Cao Bác Đạt lạnh lùng gật đầu. Trong lòng cũng âm thầm suy đoán, tên này chắc chắn không phải loại tầm thường, cho dù là hắn ta đang đơn thương độc mã tới đây, nhưng cũng có một loại khí tràng mạnh mẽ không thể xem thường.

"Bây giờ, tôi đưa cô ta cho anh, anh có thể thả nhân viên của tôi ra được chứ?"

Cao Bác Đạt hơi nhíu mày, chống nạnh nói: "Muốn tôi tha cho bọn họ, còn cần thêm một tên nhãi con nữa."

"Tôi biết người mà anh đang nói đến là ai, yên tâm đi, thả nhân viên tôi ra trước, rất nhanh tên nhãi con kia cũng sẽ được giao đến tận tay anh." Kiệt Khắc dương dương khoe miệng, chắc chắn nói.

"Được, tôi tin cậu đây một lần." Cao Bác Đạt cũng biết chừng mực, lại không muốn vô cớ đắc tội với những người cường đại thần bí thế này. Hắn cúi tay kéo lấy Thu Tiểu Quân đẩy về phía bên cạnh cho đàn em, "Mang nó đi cho tao."

Cho dù bị rơi vào tay Cao Bác Đạt, cô cũng chẳng có gì phải sợ hãi, nhưng lại có chút không cam lòng. Bản thân cứ thế ngây ngô mà bị mỹ nam tính kế làm cô thật khó chịu. Thời điểm bị bọn người cường chế mang ra khỏi quán bar, cô cũng không quên quay đầu hung hăng mà trừng mắt với Kiệt Khắc.

Thấy ánh mắt của cô, hắn cũng không né tránh, bình tĩnh đón nhận. Ánh mắt cô càng thêm cháy bỏng, thì nụ cười của hắn lại càng thêm quỷ dị, tà mị... Bạch Trục Nguyệt, thế giới này có thêm em, anh sẽ không còn cô đơn nữa. Ha ha, anh tin rằng, có thêm em gia nhập, cuộc chơi sẽ thú vị hơn đây.

Bạn đang đọc truyện *Một Tiểu Yêu Nữ, Bốn Tên Sói Lớn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Mỹ nhân, ta tới cứu em đây!

Editor: Kua Kua (Ái Vũ)

Thu Tiểu Quân bị đám người Cao Bác Đạt đưa tới bãi đỗ xe ngầm gần quán bar. Chỗ này không khí rất thâm trầm, lại thỉnh thoảng vang lên tiếng bước chân của đoàn người, thoạt nghe có vẻ rất khủng bố.

Đến nơi, Cao Bác Đạt dừng chân, nói với Bạch Vân lão tiên sinh: "Bạch lão, lần trước tôi gặp được con yêu nữ kia chính là ở nơi này."

Lão đạo sĩ bắt đầu quan sát, sau đó lấy ra một bức ngũ hành bát quái đặt ở trên đất rồi khai triển, trong miệng niệm thầm vài câu chú ngữ, lại tiếp tục lấy ra một bình thủy tinh nhỏ nhỏ có chứa máu tươi, mở ra trích một giọt vào chính giữa tám ngũ hành bát quái.

Chỉ trong chốc lát, giọt máu kia thể nhưng lại rung chuyển.

"Yêu ma quỷ quái đang ở gần đây, các người hãy làm ít việc gì để thu hút sự chú ý của chúng nó đi." Bạch Vân đạo sĩ nhíu mày, nghiêm túc nói.

"Được." Cao Bác Đạt lập tức gật đầu, sau đó lạnh lùng nhìn Thu Tiểu Quân, hếch hàm về phía Hầu Tam, âm độc nói: "Phải hảo hảo "yêu thương" ả ta, nếu nữ quái vật kia còn chưa hiện thân thì không được ngừng."

Hầu Tam nhìn đến khuôn mặt nhỏ nhắn, gợi cảm của Thu Tiểu Quân, nước miếng gần như nhỏ đầy trên đất, "He he, đại ca, bọn em nhất định sẽ yêu chiều cô ta thật tốt." Hưng phấn nói xong, hắn ta dẫn đầu bước qua, chuẩn bị hôn lên đôi môi ngọt ngào của cô.

Hừ, tên này ghê tởm muốn chết, cô nào có thể chịu nổi bản mặt háo sắc của hắn, đầu uốn éo, nhanh chóng né tránh đi nụ hôn của hắn, nghiêng răng nghiêng lợi tức giận nói: "Đám chúng mày, tốt nhất nên thả bà ra, nếu không, bà đây cho các người đẹp mặt."

"Ha ha, mỹ nhân, tính tình của cô em đây thật đúng là mạnh mẽ nha. Anh đây rất thích." Hầu tam càng cười càng đậm đăng, hắn vừa nói, vừa đưa tay vuốt ve vòng eo nhu nhược không xương của cô, "Ai da, vòng eo này sờ vào thật đúng là thoải mái nha."

Thu Tiểu Quân thật sự không thể chịu đựng nổi nữa, hai tay lại bị hai tên nam nhân cường tráng sau lưng giữ chặt, vòng eo lại vớ phải tên hầu Tam đáng khinh này, trong lòng như muốn bùng nổ. Ngay khi bàn tay dơ bẩn của hắn đang chuẩn bị xé rách áo ngủ của cô, rốt cuộc nhịn không nổi nữa, chân trái nhấc lên, cô mạnh mẽ đá vào hạ thân của hắn.

"A a!" Hầu Tam không nghĩ đến cô sẽ ra chiêu độc như thế, bị đá, hai mắt hắn tròn to, hét lớn một tiếng rồi ngã khụy xuống đất không thể dậy nổi. Sau đó, khi hắn nhìn xuống, không ngờ đến hạ thân đã chảy đầy máu, thậm chí cả chiếc quần trắng của hắn.

"Hả?"

"A?"

"..."

Thấy một màn như vậy làm mọi người chung quanh mờ to mắt, thật sự kinh ngạc không thôi, chỉ một nháy như thế thôi mà lại có thể đem Hầu Tam đá đến chảy máu như thế. Hai nam nhân đang giữ cánh tay cô ít nhiều cũng có chút kiêng kị, càng thêm dùng sức giữ chặt tay cô hơn.

"Mẹ nó, mày dám dùng chiêu độc như thế với người của tao?" Cao Bác Đạt nhìn qua Hầu Tam đã hôn mê, đang không rõ sống chết, tức giận mắng, "A Toàn, đem chân con chó điên này trời lại cho tao, để cho nó ném mùi tàn nhẫn một chút."

Đám người bên cạnh đồng loạt gật đầu, lập tức lấy dây thừng từ trong xe ra, hung hăng trói Thu Tiểu Quân lại.

Trói đi trói lại, Thu Tiểu Quân cũng chẳng đem chút trói buộc còn con này để vào mắt, trong lòng âm thầm cân nhắc, đợi chút nữa cô sẽ dùng một chút lực banh đoạn dây thừng này ra, cho bọn họ biết thế nào là sức sức lực chân chính. Ừm, cũng vui.

Sau khi buộc chắc hai chân cô, một tên nam nhân da ngăm đen liền mạnh mẽ giáng cho cô một cái bạt tai.

Tuy không đau, nhưng Thu Tiểu Quân lại rất tức giận, "Tên khốn nạn, đừng đánh mặt tôi."

"Bốp..." Nào biết cô còn chưa dứt lời, lại bị ăn thêm cái tát nữa, đến nỗi hai bên khóe miệng đều rỉ máu ra.

Cô không nghĩ rằng sẽ nhịn nữa. Cô, thật sự bị chọc giận rồi! Nếu như bọn họ lại làm thêm việc gì quá phận nữa, thì chính mình sẽ ngay lập tức hóa thân thành nữ quỷ, đại khai sát giới. Dù sao những tên nam nhân ở đây đều là dân xã hội đen bại hoại, cho dù có giết chết cũng không bù đắp nổi những lỗi lầm mà bọn chúng đã gây ra.

"Cô bé, đáng người em đã bốc lửa rồi, tính tình cũng nóng bỏng như thế, đem Tam ca của tui anh đá thành tàn phế, đem nay em đừng mơ tưởng được yên thân nhé." Tên nam nhân vừa tát cô hung dữ nói, nâng tay lên, dùng sức nắm lấy cằm cô. Hắn cảm thấy khuôn mặt này thật đúng là thu hút, hạ thân cũng dần có phản ứng, hắn nở nụ cười đậm đăng rồi nhanh chóng hôn lên môi cô.

Hắn hôn, làm Thu Tiểu Quân cảm thấy thật buồn nôn, thời điểm đầu lưỡi ghê tởm của hắn chui vào miệng cô cũng là lúc giới hạn bị phá vỡ. Trong chớp lát, cô mạnh mẽ cắn xuống đầu lưỡi của hắn ta.

"A a a!"

Nam nhân thống khổ, đau đớn mà hét to, lúc hắn thảm thiết kêu lên cũng là lúc thân thể liên tục lui về phía sau, tay che lại miệng đầy máu, ngã lăn ra trên đất. Khuôn mặt hắn vận vẹo đến đáng sợ, đầu lưỡi bị cắt đứt, không thể nói nên lời, bập bẹ qua lại cũng chỉ là vài âm tiết đơn giản.

Bãi đỗ xe nhất thời quanh quẩn những thanh âm như địa ngục sống. Đám người xung quanh tận mắt chứng kiến bộ dạng thảm hại của Hầu Tam và nam nhân da ngăm đen, sắc mặt trắng bệch.

"Ách, trên thế giới này, có nữ nhân tàn nhẫn thế sao?" Cao Bác Đạt mặt đầy kinh ngạc, nhìn hai trợ thủ đắc lực của hắn đang ngã người trên đất, chân mày không ngừng xoắn chặt lại.

Thu Tiểu Quân vẫn tức giận như cũ, "phụt..." một tiếng phun đầu lưỡi ghê tởm kia ra. Cô liếm liếm vết máu dính ở khóe miệng, phẫn nộ nói: "Họ Cao kia, tôi có tàn nhẫn bằng ông không?"

"..."

Cao Bác Đạt nhớ tới những lúc hấn giết người, có chút ghen lời. Chợt móc ra súng lục bên hông, nhắm ngay chính giữa trán cô, hấn tàn nhẫn nói: "Mẹ nó, con điểm chết tiết này, hôm nay tao sẽ tiễn mày xuống địa ngục."

Nghe vậy, Thu Tiểu Quân vui vẻ nở nụ cười, "Ha ha, được a, có bản lĩnh, ông tiễn tôi đi chỉ với một viên đạn đi." Một viên đạn này, nếu bắn trực tiếp vào người cô, thì cũng chỉ như gãi ngứa mà thôi.

"Ha ha, nổ súng đi, nổ đi."

Chuyện Cao Bác Đạt là người tàn nhẫn máu lạnh không phải xa lạ gì. Thấy nụ cười rạng rỡ, chói mắt của Thu Tiểu Quân, hấn híp mắt lại, lập tức bóp cò súng...

"Đừng!"

Thanh âm vang lên, viên đạn bắn ra. Nhưng sự việc kỳ quái lại thay đổi thế cục. Chỉ thấy có một bóng đen lao tới với vận tốc ánh sáng, mà viên đạn kia không bắn trúng trán của Thu Tiểu Quân, cũng không rơi trên mặt đất, mà là "đáp cánh" vào trong tay một người thần bí. Người này mặc áo đen, đầu cũng đội mũ dạ đen, mặt mang mặt nạ trắng. Người thần bí quay đầu lại, nhìn về phía Thu Tiểu Quân đang sững sờ, "Mỹ nhân, đừng sợ, ta tới cứu em đây!"

Bạn đang đọc truyện *Một Tiểu Yêu Nữ, Bốn Tên Sói Lớn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Anh hùng

Editor: Kua Kua (Ái Vũ)

Thanh âm vang lên, viên đạn bắn ra. Nhưng sự việc kỳ quái lại thay đổi thế cục. Chỉ thấy có một bóng đen lao tới với vận tốc ánh sáng, mà viên đạn kia không bắn trúng trán của Thu Tiểu Quân, cũng không rơi trên mặt đất, mà là "đáp cánh" vào trong tay một người thần bí. Người này mặc áo đen, đầu cũng đội mũ dạ đen, mặt mang mặt nạ trắng. Người thần bí quay đầu lại, nhìn về phía Thu Tiểu Quân đang sững sờ, "Mỹ nhân, đừng sợ, ta tới cứu em đây!"

Giọng nói hấn ta khàn khàn mà gọi cảm, du dương mà êm tai. Nhưng không biết vì sao, Thu Tiểu Quân nghe xong, liền cảm thấy nó có chút hắc ám, trong lòng căng thẳng, gắt gao quan sát hành động của hấn.

Người xung quanh nhìn thấy cảnh này, đã sớm ái trong quần.

"Lại là ai nữa?" Cao Bác Đạt lặng lẽ lui đến bên người lão đạo sĩ, che dấu đi thần sắc sợ hãi của mình, lớn giọng hỏi.

Khuôn mặt của nam nhân thần bí dưới lớp mặt nạ chợt biến đổi, "Ông đây là người mà chúng mày không nên trêu vào." Nói xong, bàn tay hấn âm thầm dùng sức, đem viên đạn trong tay tạo thành đám tro tàn.

Mọi người xung quanh: "..."

"..." Cao Bác Đạt cũng kinh ngạc, sững sờ, qua chốc lát mới lấy lại tinh thần. Hấn hướng về đám thủ hạ hung tợn hô to, "Giết nó cho tao."

Đám người vừa nghe lệnh liền nhanh chóng móc súng lục ra, đồng loạt nhắm thẳng vào tên nam nhân thần bí, bóp cò, đạn nhanh chóng tuốt ra khỏi súng.

Trong lúc nhất thời, tiếng đạn chói tai vang lên, đem bãi đỗ xe biến thành một bãi chiến trường ngập mùi thuốc súng.

"Này, cẩn thận." Thấy đạn đồng loạt bay về phía người thần bí, Thu Tiểu Quân có chút nôn nóng nhắc nhở hấn.

Nam nhân thần bí không hề sợ hãi. Hấn đột nhiên nhún người nhảy lên, tung áo choàng đen ra, khi đáp xuống đất, khóe miệng dưới lớp mặt nạ nhếch lên thành độ cong tà ác, hấn soái khí đem áo choàng hất ra, bắn tất cả những viên đạn vừa nảy về phía ngược lại.

"A a..."

"Hu hu..."

Trong nháy mắt, hình ảnh đầm máu đã xảy ra. Tất cả đàn em của Cao Bác Đạt đều bị trúng đạn vào chính giữa trán, vô lực mà ngã khụy xuống đất. Cả một đám người đều trợn trừng mắt lên, đón nhận một cái chết thảm khốc cực độ.

"..."

Cao Bác Đạt đã bị dọa sợ, một chữ cũng không nói nên lời. Ngày thường hung ác, kiêu ngạo nay lại run như cây sậy, thân mình hấn núp phía sau lưng lão đạo sĩ không ngừng run rẩy: "Bạch, Bạch lão tiên sinh, chúng ta nên làm gì bây giờ?"

Những việc vừa mới xảy ra, đều được Bạch Vân xem hết không bỏ sót. Thấy giọt máu tươi ở giữa trần pháp ngữ hành bát quái đang rung chuyển kịch liệt, ông nhú mày, "Hiện tại, kẻ đang đứng trước chúng ta không phải người, mà là lệ quỷ."

"Há? Lệ quỷ?" Mặt hắn thâm trầm, "Lần trước rõ ràng là một con quỷ cái a, sao bây giờ, lại thành quỷ đực rồi?"

"Lệ quỷ có thể biến thân, người lần trước người gặp, rất có thể là hắn ta." Bạch Vân trầm giọng nói, "Người đi trước đi, nơi này giao cho ta."

"Được." Cao Bác Đạt ước còn chẳng được, hấn sợ hãi nhìn về phía nam nhân thần bí đứng cách đó không xa, nhanh chóng xoay người về phía cửa phụ của bãi đỗ xe chạy thoát thân.

Tất cả đàn em của Cao Bác Đạt đã chết, Thu Tiểu Quân cũng đã an toàn. Nhìn đến hàng đồng thi thể nằm la liệt trên đất, trong lòng cô bỗng rồi ròi. Cho nên khi thấy cảnh tượng Cao Bác Đạt chạy trốn chết, cô cũng không hóa thân thành nữ quỷ mà đuổi theo.

Chỉ trong phút chốc, lại trở thành cái xác không hồn, số phận của bọn họ, làm cô có chút mềm lòng, không còn quyết tâm đuổi tận giết tuyệt nữa. Khóe mắt có chút rung rung, sinh mệnh, thì ra là yếu ớt như thế. Cho dù là bản thân cô là người, hay là quỷ, cô vẫn luôn trân trọng mạng sống quý giá của lần trọng sinh này.

Nam nhân thần bí căn bản không đem lão đạo sĩ kia để vào mắt, hấn ưu nhã bước tới trước mặt cô, nhìn đến khuôn mặt rom róm nước mắt, hài hước hỏi: "Sao nào, đau lòng sao?"

Cô tựa như không nghe thấy lời hấn hỏi, chỉ duy trì sự trầm mặt, mắt nhìn chằm chằm vào những thi thể trên mặt đất.

"Những người này chết cũng chưa hết tội, không đáng để em đồng tình." Hấn nói. "Đi thôi, anh đưa em về." Nói xong, hấn giơ tay ôm lấy bả vai lạnh lẽo của cô, bước đi.

Bạch Vân thấy chính mình bị lơ lửng, trong lòng cực kỳ tức giận, mày nhăn lại, hét lớn một tiếng, "Lệ quỷ, đừng mong trốn thoát." Dứt lời, ông lấy một cái bàn bát quái ra ném về phía hấn.

Bàn bát quái vừa được ném ra liền tỏa ra kim quang lấp lánh, đồng loạt bay về phía nam nhân.

Kim quang kia chói mắt cực kỳ, làm cho Thu Tiểu Quân nhìn thấy cũng phải hoa mắt, vô lực ngã vào lòng ngực của nam nhân.

Nam nhân thần bí vẫn bình tĩnh như cũ. Một tay hấn ôm eo Thu Tiểu Quân, một tay đưa lên, chuẩn xác bắt lấy bàn bát quái kia. Sau đó đáp trả lại, ném về phía đạo sĩ.

Bạch Vân thàn than một tiếng không tốt, thân mình nhanh chóng nhảy về phía bên cạnh mới may mắn thoát được một chiêu. Cứ như thế, bàn bát quái kia bị ném tới trên một chiếc xe, tức khắc bạo nổ, tạo ra một đám lửa lớn hùng hực.

"Lão đạo sĩ, tôi đây không có hứng thú cùng ông chơi. Ba cái trò mèo vờ vẫn đó căn bản không đối phó được tôi." Hấn nhìn về phía Bạch Vân, không cho là đúng mà nói. Rồi hấn bế Thu Tiểu Quân lên xe, trong chớp mắt liền rời đi.

Bạch Vân nhìn đám lửa lớn phía sau, tinh thần vẫn còn chưa định hình lại được. Ông thu thập tốt trần pháp ngữ hành bát quái trên đất, mi nhãn chặt, nghĩ thể nào cũng không ra, "Thật kỳ lạ, làm sao hấn ta lại không sợ bàn bát quái của mình nhỉ?"

.....

Thu Tiểu Quân mê mang, không biết bản thân mình làm cách nào có thể rời khỏi nơi đỗ xe đó. Chờ đến khi tỉnh táo lại, thể nhưng phát hiện bản thân mình đang được nam nhân thần bí kia ôm vào ngực, phi qua tường.

Loại tình huống này vừa tràn ngập kích thích, lại lãng mạn. Nhưng giờ phút này, cô không còn tâm trí đâu mà thưởng thức những thứ hảo huyền đó, ngẩng đầu lên nhìn mặt nạ của nam nhân, cô nghi hoặc hỏi, "Nói cho tôi biết, anh rốt cuộc là ai?"

"Anh là ai, không quan trọng."

"Anh không phải là người, mà là quỷ, đúng không?"

"Anh đây là người, hay là quỷ, cũng không trọng yếu." Tuy hấn nói rất nhanh, nhưng tốc độ ở chân cũng không hề chậm lại. Vừa dứt lời, cả hai người bọn họ đã nhẹ nhàng đáp xuống trước một chung cư xa hoa, "Mỹ nhân, nhà em đây rồi." Hấn nói xong, liền đem cô buông ra, lại điểm mũi chân một chút, thần kỳ mà bay lên không trung, lấy tốc độ ánh sáng mà biến mất trong bóng đêm.

Thu Tiểu Quân ngậy người, choáng váng, cạn lời nhìn vào bóng đêm miên man... Trời ạ, nam nhân này rốt cuộc là cái giống loài gì a?

.....

Đoán xem anh là ai nào? Hehe

Bạn đang đọc truyện *Một Tiểu Yêu Nữ, Bốn Tên Sói Lớn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Nói chuyện với hàng xóm

Editor: Kua Kua (Ái Vũ)

Từ thang máy đi ra, Thu Tiểu Quân nhìn cửa phòng cách vách.

Lúc này, Kiệt Khắc đã trở lại sao?

Cô đối với việc bị hấn tính kẻ, lừa tới quán bar Yến Đuôi Điệp vẫn còn có chút tức giận. Đi tới trước cửa phòng chính mình, nghĩ nghĩ một hồi, cô vẫn là bước về phía cửa phòng cách vách, giờ tay ấn chuông cửa.

"Leng keng, leng keng..."

Ấn một hồi lâu mà vẫn không có ai ra mở cửa, cô nghĩ, nếu hấn là quản lý chân chính của Yến Đuôi Điệp, chắc hấn vẫn là chưa trở về, hấn còn phải ở đền bù tổn thất cho nhân viên, kiểm kê tài sản bị phá hư đi. Âm thầm thở dài, nhẹ nhõm, xoay người, cô chuẩn bị rời đi. Nào ngờ vừa mới đi được một bước, cửa lại được mở ra, gương mặt lên liền thấy được khuôn mặt tuấn mỹ vô địch kia của Kiệt Khắc.

"Bạch Trục Nguyệt, em về rồi?" Kiệt Khắc nhìn cô, cao hứng nói, "Ha ha, em nếu đã trở về thì anh đây có thể yên tâm rồi."

Lời hấn nói, một chút cô cũng không tin, nhìn đến thân thể gợi cảm sau bộ quần áo ngủ của hấn, cô nâng bước chân lên bước đến gần hấn, "Tôi đã trở về an toàn, anh chắc hấn là rất thất vọng đi?" Hấn so với cô cao hơn phân nửa cái đầu, thế nên cô không thể cùng hấn mặt đối mặt mà nói chuyện, "Đời trước tôi có thù oán với anh sao, anh lừa tôi đến quán bar, đem tôi giao cho Cao Bắc Đạt, rồi ước mong tôi bị hấn ta lừa đến chết mới vui phải không? Hả?"

"Không phải thế, em hiểu lầm rồi." Kiệt Khắc nhún nhún vai, hơi cười nhẹ, dùng giọng điệu ủy khuất nói, "Lúc ấy là do tình huống đặc thù, anh chỉ có thể làm như vậy, anh nghĩ rằng, chắc hấn em cũng không muốn chỉ vì một mình em mà liên lụy đến toàn bộ nhân viên của anh như thế nhỉ?"

"..." Cô bị ghen lời.

Kiệt Khắc nhìn bộ dáng của cô, một tia ý cười chột lóe qua ở ánh mắt gian xảo, "Trể thế này rồi mà em lại gõ cửa nhà anh, chỉ là vì muốn nói cho anh biết em đã trở về thôi sao?"

"..."

Cô đột nhiên không biết nên nói sao cho phải, lạnh lùng liếc hấn một cái, cô xoay người đi. Chỉ hai ba bước đã đến trước cửa phòng, nhanh chóng tra chìa khóa vào, sau đó hung hăng đóng sập cửa phòng lại.

Nghe được thanh âm đóng cửa đầy mạnh mẽ của cô, Kiệt Khắc nhẹ cười, lo đầu nhìn thoáng qua gian phòng của cô, miệng cong lên thành độ cong như có như không, "Trục Nguyệt, ngủ ngon."

Trở lại phòng ngủ vừa to vừa xa hoa của mình, Kiệt Khắc lập tức đi tới chỗ cửa sổ đang rộng mở đón gió, hấn lạnh lùng đóng nó lại, kéo bức màn đen âm u dày đặc lên. Sau đó đi đến mép giường, cong người đem kiện áo choàng màu đen gấp chỉnh tề lại, lại cầm lấy chiếc mũ dạ màu đen cùng với mặt nạ màu trắng, hướng về phía phòng quần áo mà đi...

.....

Đến tận đêm khuya hôm qua cô mới có thể đi vào giấc ngủ, thời điểm ngày kế mà Thu Tiểu Quân tỉnh lại gần như đã là buổi trưa.

Hôm nay, cô dự tính sẽ đến cao ốc Hoa Hường Dương. Hơi hơi kéo ra một góc màn, thật cẩn thận nhìn đến bầu trời nắng gắt phía bên ngoài, máy nhũu chặt, cô âm thầm trách cứ bản thân mình sao lại có thể ngủ nhiều đến thế.

Bên phía Mạc Hoa Khôi, cô nhất định là phải đi. Có một số việc, cô không nghĩ muốn kéo dài ra thêm nữa. Cho dù ánh nắng bên ngoài có chói chang độc ác thế nào, cô cũng nhất định phải đi. Cô nhanh nhẹn mặc vào một bộ váy trắng nghiêng vai bó sát người, tóc dài tùy ý tung bay, cộng thêm lớp trang điểm nhẹ nhàng, thanh xuân. Sau đó mang một bộ kính râm, thêm với một cây dù che nắng và bước ra khỏi phòng với khí chất cao nhã.

Ra khỏi cửa, theo bản năng, cô lại quay đầu nhìn về phía cửa phòng của Kiệt Khắc. Bước hai bước về phía thang máy, đột nhiên nhớ tới điều gì đó, cô lại dừng bước chân, quay đầu tiếp tục nhìn về phía cửa phòng của hắn, mày nhíu thật chặt. Đắn đo suy nghĩ hồi lâu, cô mới xoay người bước đến trước cửa phòng hắn, ấn vang chuông cửa.

Chỉ chốc lát sau, Kiệt Khắc mở cửa. Hắn hiện tại đang mặc một cái áo sơ mi trắng sạch sẽ cùng với quần âu đen, chân không mang dép, tóc dài hơi rối loạn. Cả người thoát nhìn có vẻ cuốn hút không nói nên lời.

Nhìn hắn như thế, cô có chút sững sốt. Những lời nói chuẩn bị nói ra lại động lại ở yết hầu, cho đến khi hắn mở lời trước.

"Wow, hôm nay em thật là xinh đẹp nha, em là đang muốn đi mập mờ cùng với bạn trai của em sao?" Kiệt Khắc nhìn đến khuôn mặt xinh đẹp sau cặp kính râm, nhu hòa hỏi.

Cô bỗng chốc bừng tỉnh, bỏ qua câu hỏi của hắn, nghiêm túc nói: "Tôi có thể vào trong phòng anh ngồi một lát chứ?"

"Đương nhiên có thể." Kiệt Khắc nhẹ cười, lộ ra biểu tình thập phần mê người, "Chỉ cần em muốn, bất cứ lúc nào em cũng có thể vào nhà anh ngồi."

Vào phòng rồi, Thu Tiểu Quân cũng không có nhanh chóng ngồi xuống, mà là đứng giữa đại sảnh được trang trí theo phong cách Châu Âu của hắn, vươn tay lên tháo cặp kính râm xuống, ánh mắt lạnh lẽo nhìn về phía bóng dáng hoàn mỹ đang pha trà, lạnh giọng hỏi: "Kiệt Khắc, anh chính là tên nam nhân thần bí đã cứu tôi ngày hôm qua, phải không?"

Nghe cô hỏi như thế, Kiệt Khắc rõ ràng ngẩn người, một lát sau, hắn mới xoay người lại, lộ ra một nụ cười mê mang với cô, "Đây hàng xóm mới yêu quý của anh ời, anh không biết em đang nói gì cả." Nói xong, hắn bung một ly trà thượng đẳng vừa mới pha xong, ưu nhã đi đến trước mặt cô, "Uống một ngụm trà đi."

"Tôi không uống, anh không cần phải giả bộ với tôi. Chính là anh." Cô khẳng định, hắn chính là nam nhân thần bí đó. Thế nhưng sự phủ nhận của hắn, lại làm cô càng thêm tức giận, "Anh không phải là người, anh là quỷ."

"Em nói bậy rồi, quý gì cơ chứ." Kiệt Khắc nhất quyết không thừa nhận, hắn đem ly trà trong tay để lên bàn, không nhanh không chậm đi về phía cửa sổ sát đất, kéo bức màn dày đặc ra, để ánh dương rực rỡ chói lòa chiếu trực tiếp lên trên người của hắn, sau đó trung ra nụ cười rạng rỡ như ánh mặt trời, "Ha ha, Bạch Trục Nguyệt, hôm nay thời tiết cũng thật tốt quá đi. Nếu mà ra biển, nằm trên cát tắm nắng khẳng định rất không tồi đi."

"..."

Thấy tình cảnh như thế, cô tròn tròn mắt, trong lòng càng thêm buồn bực, làm sao hắn ta có thể trực tiếp đứng dưới ánh mặt trời thế chứ? Hắn không phải là quỷ sao? Ánh nắng trực tiếp chiếu vào trên người hắn như thế, hắn phải thật khó chịu chứ nhỉ? Chẳng lẽ là do cô đoán sai, hắn không phải là nam nhân thần bí kia, cũng không phải là quỷ, mà thật sự chỉ là người bình thường?

Ngay lúc cô còn đang buồn bực, Kiệt Khắc quay đầu nhìn cô cười, "Này, Trục Nguyệt, hôm nay em có thời gian rảnh không? Chúng ta đi tắm nắng nhé?"

"Tôi không có thời gian." Cô khéo léo từ chối hắn, "Xin lỗi, làm phiền anh rồi." Nói xong, xoay người nhanh chóng rời đi.

Nhìn bóng dáng rời đi của cô, nụ cười trên mặt hắn càng thêm sâu, vừa quyến rũ, lại vừa tà ác... Bạch Trục Nguyệt, nữ quỷ quyến rũ này, em thật thú vị. Hai chúng ta, nhất định sẽ trở thành một cặp hàng xóm thập phần ăn ý a.

Bạn đang đọc truyện *Một Tiểu Yêu Nữ, Bốn Tên Sói Lớn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Câu dẫn

Editor: Kua Kua (Ái Vũ)

Rời khỏi nhà của Kiệt Khắc, Thu Tiểu Quân liền nhanh chóng đi đến cao ốc của tập đoàn Hoa Hương Dương.

Lúc này, cô không có ý định đi cửa sau với Mạc Hoa Khôi, mà là để thuận theo tự nhiên, thông qua phòng văn như bao người, hy vọng có thể chân chính trở thành một người mẫu trong công ty của hắn, sau đó từng bước một tiếp cận hắn, để hắn sa bẫy vào lưới tình của mình.

Ngày này, Mạc Hoa Khôi đã đến công ty từ sớm, hắn hiện đang ngồi trong văn phòng duyệt văn kiện quan trọng. Bỗng nhiên hắn nhớ tới cuộc đánh cược với Mạc Thiếu Đình, thế nên liền gọi hai tên bảo tiêu, cũng kiểm tra vị trí trợ lý tiến vào.

"Hai người còn nhớ rõ nữ nhân dám tự ý sử dụng thang máy của tôi lần trước không?" Hắn nhìn hai người đứng trước bàn làm việc, nghiêm túc hỏi.

"Nhớ rõ, nhớ rõ." A Hồ, A Báo đồng thời gật đầu.

"Mạc tổng, với tôi, cho dù cô ta kia có hóa thành tro thì tôi cũng nhận ra." A Hồ nói thêm, "Vừa rồi, tôi còn gặp cô ta. Hình như lúc này cô ta đang được công ty phỏng vấn."

"Sao? Cậu xác định cậu không có nhìn lầm chứ?" Nghe vậy, Mạc Hoa Khôi hơi nhú mày, nhưng sâu trong lòng vẫn cảm thấy có chút kinh hãi.

"Tôi chắc chắn trăm phần trăm."

"Nói cho đám người phía dưới, trực tiếp cho cô ta thông qua." Hần nghĩ nghĩ, rồi nói đầy thâm ý.

"Được." Hai người bọn họ đồng thời xoay người bước ra khỏi cửa phòng.

"Quay lại đi." Vừa mới đi được vài bước chân, cả hai liền bị gọi lại.

"Mạc tổng, ngài còn có gì muốn phân phó sao?" A Báo xoay người, kính cẩn hỏi.

Hần có chút ngao mạn sờ sờ cằm, khoe miệng hơi giương lên, "Đưa cô ta tới văn phòng tôi đi."

.....

Hiệu suất làm việc của hai người bọn họ cực kỳ cao, không đến mười phút, Thu Tiểu Quân đã được nhanh chóng đóng gói đưa tới cho Mạc Hoa Khôi.

Bị hai nhân viên cấp dưới đắc lực của Mạc Hoa Khôi mời đến văn phòng tổng giám đốc, Thu Tiểu Quân cô cảm thấy có chút ngoài ý muốn. Bước vào văn phòng, nhìn đến tên yêu nghiệt đang cao quý mà ngồi bắt chéo chân trên ghế da xa hoa, khoe miệng cô khẽ nhếch, nở một nụ cười vừa tươi sáng, vừa ngời hoạc, "Mạc tổng, ngài mời tôi đến đây, đến tận cùng là có chuyện gì nha?"

Hần cũng không vội trả lời mà là phân phó cho hai người đứng ở phía sau, "A Hồ, A Báo, hai cậu ra ngoài đi, ghi nhớ tuyệt đối không cho kẻ khác tùy tiện xông vào quấy rầy." Tuy là nói với hai người trợ lý, nhưng ánh mắt của hắn lại chưa bao giờ rời khỏi cô.

"Vâng, thưa Mạc tổng." Cả hai gật đầu, rồi nhanh chóng bước ra ngoài, đóng cửa lại. Tận tâm tận trách thủ trước cửa phòng, thoát nhìn rất giống hai cái môn thần.

Đội bọn họ đi ra ngoài, Mạc Hoa Khôi mới chậm rãi đứng lên từ ghế tổng giám đốc, đôi tay ưu nhã cắm vào túi quần, bước đến trước mặt Thu Tiểu Quân, dùng một loại ánh mắt chăm chú nhìn cô.

Loại ánh mắt, làm cả người cô cảm thấy không được tự nhiên, cảm thấy như bản thân đã làm điều gì đó sai trái, "Này, anh nhìn tôi như thế là có ý gì?"

"Hừ, quả nhiên là đã làm chuyện xấu gì rồi. Tôi vừa mới nhìn cô như thế có chút xấu, mà đã chột dạ rồi." Hần hừ lạnh một tiếng, giọng nói có chút lạnh lùng, khó chịu.

"Anh nói cái gì? Tôi làm chuyện gì mà trái với lương tâm?" Thu Tiểu Quân cảm thấy cái tên này thật là buồn cười, "Tôi cảm thấy, người mà đã làm chuyện đen tối, hẳn nên là anh mới phải chứ?" Nhớ tới đứa em gái thân yêu vì hắn mà tự sát, bỗng nhiên lửa giận trong cô lại sôi trào.

"Tôi chưa hề làm chuyện gì mà phải hổ thẹn với lòng cả." Hần không chút do dự khẳng định.

Hiển nhiên là hắn không thừa nhận mà. Cô nhú mày, ngẩng đầu nhìn hắn một cách khinh thường, sau đó xoay người, tầm mắt lại hướng về một phương trời khác.

"Có phải cô đã bỏ lên giường Mạc Thiếu Đình rồi không?" Trầm mặc trong chốc lát, hắn nhìn đến khuôn mặt mỹ lệ của cô, lạnh lùng hỏi.

"Anh nói bậy bạ cái gì đó?" Cô chột xoay đầu, buồn bực nhìn khuôn mặt tuấn tú của hắn, rất muốn chỉ thẳng vô mặt và chửi hắn là tên chó điên. Nhưng bỗng nhiên nghĩ tới điều gì đó, cô lại nở nụ cười sung sướng, "Ha ha, Mạc tổng, anh hỏi như thế, không phải là đang ghen đi?"

"..."

Hần không nghĩ tới cô sẽ hỏi câu này, tức khắc sững sờ.

"Tôi đây lên giường cùng với đàn anh của tôi, trong lòng anh khẳng định rất khó chịu đi, phải không?" Thu Tiểu Quân nũng nịu nói, thần sắc cũng hóa yêu mị. Hai mắt của cô nhu tình như nước, mỹ lệ như hoa, rồi lại tựa như lốc xoáy quay cuồng hút lấy linh hồn của hắn. Vừa nói, hai tay thanh mảnh của cô cũng vừa nâng lên, tùy ý thưởng thức cả vật màu tím trước cổ hắn, "Anh... Đã thích em rồi, đúng hay không?"

"Cô cảm thấy tôi sẽ ngu như thế sao?" Hần nhìn đến bàn tay đang nghịch ngợm cả vật của mình, rồi lại dời mắt qua chủ nhân của nó, giả bộ trấn định nói, "Tôi nói cho cô biết, thứ tôi mà tôi thừa thừa nhất, chính là nữ nhân."

"Điều này em biết. Mà có điều, anh lại đang thiếu một người con gái làm tim anh rung động, làm anh phải nguyện ý mà đắm chìm vào trong bầy rập của cô ấy." Hắn có tự tin, nhưng so với cô thì còn yếu lắm, "Người đó, chính là em." Nhu mị nói xong, cô chậm rãi nhón mũi chân, cũng tà tứ hôn lên bờ môi hồng hồng nhuận xinh đẹp của hắn, nhẹ nhàng vờn lưỡi ra, khẽ liếm cánh môi hắn tựa như đang thưởng thức món ngon mỹ vị nhất trên đời.

Lúc này, bị cô hôn như thế, hẳn lại có phát hiện mới, rằng con tiểu yêu tinh lại có vẻ lớn mật hơn vài phần rồi. Tuy mấy lần trước cũng là đánh bạo như thế, nhưng cảm giác lúc này thì thật khác biệt. Nụ hôn ngoài ý muốn này của cô có vẻ quyến rũ, dụ hoặc gần chết, trái tim trong lồng ngực hẳn, cũng chịu không nổi mà đập nhanh hơn thật nhiều.

Thu Tiểu Quân dù là một chút cũng không hôn môi, đây dựa cùng với tên nam nhân trước mắt này, hẳn chính là nguyên nhân làm đứa em gái của cô phải rời khỏi thế gian này. Nhưng vì để nhanh chóng báo thù, cô phải thực hiện theo kế hoạch gây ông đập lưng ông, dù cho nó có ghê tởm đến thế nào đi chăng nữa.

Sau vài lần mút nhẹ lấy bờ môi hoàn mỹ của hắn, cô dừng lại. Đối với hắn phồng một tia lửa điện bằng cách chớp nhẹ mắt phải, đầu lưỡi cố ý vờn ra liếm liếm khoe miệng, "Mặc tông, miệng của anh thật ngọt quá đi a." Nói xong, cô xoay người muốn rời khỏi văn phòng của hắn để hít thở không khí. Nào ngờ, vừa mới bước đi một bước, tay trái đã bị hắn kéo mạnh lại, không đợi cô giãy giụa thì một cái ôm ấm áp đã bao phủ lấy bốn phía thân thể cô.

"Anh còn có thứ khác ngọt hơn nữa, em muốn nếm thử không?" Mặc Hoa Khôi ôm chặt lấy vòng eo cô, thần sắc tà mị hỏi. Giọng nói kia, vừa khàn khàn, vừa gợi cảm, cũng vừa đủ để mê hoặc, cướp lấy trái tim của mỗi người khác phái.

"Tôi, tôi không muốn." Cái ôm của hắn thật là chặt, lại còn có ánh mắt ái muội, thanh âm ái muội, tư thế ái muội của hắn, cô khắc chế không được mà có chút khản trương.

"Đã muốn rồi, em không muốn, thì cũng phải muốn." Mặc Hoa Khôi bá đạo nói, thanh âm vừa dứt cũng là lúc hắn đồng thời ôm lấy cơ thể của cô mà xoay người. Một tay duỗi ra, đem tất cả những văn kiện trên bàn làm việc hất xuống, sau đó đem cô đẩy ngã trên mặt kính bóng loáng, rồi lại gấp gáp, không nhìn nổi mà hôn lên cánh môi đỏ mọng dụ hoặc kẻ khác phạm tội của cô...

Thu Tiểu Quân luống cuống, nóng nảy muốn mắng hắn, nhưng miệng vừa mở ra, đầu lưỡi linh hoạt của hắn lại nhanh nhẹn mà xông vào, càn quét từng tấc da thịt trong đó. Hại cô mắng không được, nói cũng không xong. Trong lúc đó, tâm không chỉ trở nên hoảng loạn, mà lại còn thêm đập mạnh mẽ.

Bạn đang đọc truyện *Một Tiểu Yêu Nữ, Bốn Tên Sói Lớn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Rốt cuộc ai mới là người vô sỉ?

Editor: Kua Kua (Ái Vũ)

Cửa thang máy mở ra, Âu Dương Kiện Vũ bước ra khỏi, ưu nhã bước đi về phía văn phòng tổng giám đốc của Mặc Hoa Khôi. Đến gần, hắn thấy được hai thủ hạ đặc lực dưới trướng Mặc Hoa Khôi đứng canh ở cửa như hai môn thần, ánh mắt lộ ra biểu tình khó hiểu, "Mặc tông của các anh ở bên trong?"

"Đúng vậy." A Hồ cùng với A Báo đồng thời trả lời, biết được mối quan hệ không bình thường giữa hai người, thế nên bọn hắn cũng rất cung kính.

"Tôi tìm cậu ta có việc, vào được chứ?" Âu Dương Kiện Vũ nhìn đến cánh cửa đang đóng chặt, thử hỏi.

"Âu Dương tiên sinh, thật xin lỗi. Mặc tông của chúng tôi đã nói, vào lúc này, không được cho bất luận người nào tiến vào quầy rầy ngài ấy." A Hồ xin lỗi nói.

Hắn cảm thấy kỳ quái, lại nhìn về phía sau, "Cậu ta ở bên trong một mình sao?"

"Không phải." A Hồ nhìn A Báo, nghĩ nghĩ rồi lại lắc đầu, "Ngài ấy ở cùng với một nhân viên mới của công ty chúng tôi."

Nghe lời nói này, hắn lập tức hiểu ra, cười một cái, nói: "Nếu cậu ta xong việc rồi, thì nói với cậu ta một tiếng, buổi tối 8 giờ, gặp nhau tại khách sạn Hải Dật." Nói xong, ưu nhã xoay người bước đi.

.....

Mặc Hoa Khôi cũng không dễ dàng gì mà kết thúc nụ hôn nóng bỏng này cùng với Thu Tiểu Quân, đầu lưỡi tiếp tục triển miên, xâm chiếm bốn vách da thịt bên trong khoang miệng, khi thì cuốn lấy con rắn nhỏ tinh nghịch chủ động câu dẫn hắn, hôn đến say mê, thâm tình.

Trong cơn hoảng loạn, Thu Tiểu Quân kinh ngạc phát hiện ra, chính mình thế nhưng dần dần bắt đầu thích nụ hôn của hắn, kỳ diệu phát giác ra sự thật, dưới nụ hôn sâu này, môi của hắn thật ngọt.

Trong lúc nhất thời, cô đã quên mất rằng hắn ta chính là người đã khiến em gái cô phải tự sát. Ma xui quỷ khiến thế nào, cô lại nhắm mắt lại, toàn thân thả lỏng, an tĩnh hưởng thụ niềm hạnh phúc lúc này.

Kỳ thật, Mặc Hoa Khôi cũng đã phát hiện ra cái miệng nhỏ của con tiểu yêu tinh này cứ như được tắm đường, thật ngọt, càng hôn lại càng nghiện. Mắt thấy cô không còn kháng cự, rất nhanh liền không kiềm chế được bản thân mình, bụng dưới càng thêm nóng, khuôn ngực cùng với lòng bàn tay cũng đã

nhóm nhóp mồ hôi, bàn tay ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của cô chậm rãi tiến vào trong váy...

Lúc bàn tay nóng bỏng của hắn chạm đến khu cảm địa cũng là lúc Thu Tiểu Quân cảm giác như bản thân đang đụng phải dòng điện tê dại, "Này, rút ra ngay." Mắt tròn to, cô bỗng nhiên tỉnh ngộ lại, sau đó dùng hết sức mà đẩy hắn ra. Cô ngồi dậy, nhanh chóng bước xuống khỏi bàn làm việc, chưa rõ trắng đen liền ném cho hắn một cái tát vang dội.

"Bốp..."

"Á!" Bị cô mắng không nói, lại còn ăn tát thế nà, Mạc Hoa Khôi nghĩ thế nào cũng không hiểu được. Giờ tay ôm lấy nửa bên mặt đang ửng đỏ lên, hắn đối với cô lộ ra biểu tình có nhầm lẫn gì hay không.

Thu Tiểu Quân cũng không có gì mà xấu hổ, đầu vừa ngẩng lên, dùng ánh mắt tràn ngập chán ghét cùng với căm phẫn nhìn hắn, "Mạc Hoa Khôi, anh thật là vô sỉ."

"Cái gì? Anh vô sỉ?" Mạc Hoa Khôi lập tức cảm thấy thật buồn cười, "Bạch Trục Nguyệt, em, em trở mặt cũng nhanh quá đi? Vừa rồi, rõ ràng là em hôn anh trước, người vô sỉ, phải là em mới đúng chứ."

"..."

Nghĩ đến hành động vừa nãy của bản thân, cô lập tức bị nghẹn lời. Nội tâm trong nháy mắt tràn ngập mâu thuẫn, đôi mày nhíu chặt lại, mắt hơi rung rung, cô xoay người chạy nhanh ra khỏi văn phòng của hắn.

Mạc Hoa Khôi không có đuổi theo, tay hắn vẫn ôm lấy một bên mặt, nhìn bóng dáng chạy trốn của cô, nghiêng răng nghiêng lợi hét lớn: "Bạch Trục Nguyệt, em nhớ đó, em sẽ phải trả giá lớn cho cái bạt tai này."

.....

Chạy ra khỏi văn phòng của Mạc Hoa Khôi, Thu tiểu Quân cảm thấy muốn khóc, mang theo đôi mắt ẩm ướt chạy nhanh về phía thang máy, không nghĩ tới trong lúc tâm tình đang tồi tệ thế này, bản thân mình thế nhưng sẽ gặp được người nam nhân trong lòng - Âu Dương Kiện Vũ.

Nghe được tiếng bước chân vội vã, Âu Dương Kiện Vũ quay đầu lại, thấy là cô, trong lòng ần ần có chút kinh hi, "Bạch Trục Nguyệt, là cô?"

"Đúng vậy, là em, chúng ta lại gặp mặt rồi." Nhìn thấy hắn, cô rất kinh ngạc, che giấu đi khóe mắt ướt át, kiệt lực nở nụ cười vui vẻ.

Cô, luôn hy vọng rằng có thể đem khuôn mặt xinh đẹp nhất mà đối diện với hắn, cho dù chính mình muốn khóc, nhưng khi gặp hắn cũng vẫn phải cười. Còn nếu như bản thân đã không thể kiềm nén được mà rơi nước mắt trước mặt hắn, thì cũng phải khóc thật diễm lệ vào.

Cửa thang máy mở ra, hai người một trước một sau bước vào thang máy.

Nghĩ đến nụ hôn thân mật vừa rồi giữa cô và Mạc Hoa Khôi, đột nhiên cô không có đủ dũng khí để đối mặt với hắn, cảm thấy bản thân thật không xứng với hắn. Thế nên, cô cúi thấp đầu, một chút cũng không dám ngẩng cao lên.

Âu Dương Kiện Vũ nhận ra được sự khác thường của cô, nghiêng đầu nhìn đến khuôn mặt mỹ lệ đang một mực cúi thấp, lo lắng hỏi: "Cô khóc sao?"

"Không phải, là do vừa rồi bụi bay vào mắt thôi." Cô lúc này mới ngẩng đầu lên, cố nén những giọt lệ nóng trong mắt, nở một nụ cười ôn nhu, "Làm sao hôm anh anh lại đến nơi này a?"

"Tôi tới tìm Mạc tổng." Hắn nhìn thoáng qua khóe mắt đỏ hoe của cô, tay cầm túi quần, nhẹ nhàng nói, "Còn cô thì sao? Làm sao lại ở đây?"

"Ha ha, tôi... Bắt đầu từ hôm nay trở đi, tôi chính là người mẫu của công ty này, cho nên mới ở đây, thế thôi." Cô có chút do dự trả lời, thang máy vừa ngừng lại, đối với hắn cười cười, sau đó bước ra ngoài.

Ra khỏi thang máy, Âu Dương Kiện Vũ vẫn đi theo phía sau cô.

Lúc này, đúng là thời điểm nắng gắt cực mạnh giữa trưa. Cô nhất thời ngẩn ra, không biết chính mình đã để dù che nắng cùng với kính râm ở nơi nào.

Cô rất sợ ánh nắng mặt trời, vì nếu nó chiếu rọi trên thân thể cô, cảm giác nóng rát sẽ từ lan nhập khắp cơ thể. Cái loại tư vị này, cô không nghĩ muốn cảm nhận nó, bước ra khỏi cửa tòa cao ốc, cô nhanh chóng chạy đến một chỗ có bóng râm, lẳng lặng chờ đợi bắt xe taxi về nhà.

Chỗ râm mát, cũng chỉ có đơn độc cô đứng ở đó. Đôi mắt thần thờ nhìn về phía những nơi được ánh mặt trời chiếu rọi, từ góc độ khác nhìn vào, cô thật cô đơn.

Nhìn bóng dáng lẻ loi của cô như thế, Âu Dương Kiện Vũ bỗng chốc có vài phần thương hại. Dưới ánh nắng gay gắt, hắn quay đầu nhìn cô một lát, sau đó mới quay người về phía bãi xe.

Ngồi vào ghế lái, hắn tính là sẽ lái trực tiếp vào đường quốc lộ mà đi, nhưng bóng dáng cô đơn của cô chiếu rọi qua gương kính chiếu hậu, làm hắn có chút không đành lòng. Suy nghĩ trong chốc lát, cuối cùng hắn quyết định quay đầu lại, đem xe dừng bên cạnh cô, ấn nút hạ cửa sổ xe xuống, nở một nụ cười vừa chơi đùa, vừa mê người với cô, "Bạch Trục Nguyệt, em muốn đi đâu?"

.....

Hehe, muốn ăn thịt của Kua đầu có dễ:))

Các nàng cứ từ từ, đảm bảo cảnh tượng các nàng mong muốn nhất sẽ đến thôi. Theo các nàng, ai sẽ là người đầu tiên trải qua đêm xuân với Quân tử đây a?

Bạn đang đọc truyện *Một Tiểu Yêu Nữ, Bốn Tên Sói Lớn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Nay mỹ nam, giúp một chút đi!

Editor: Kua Kua (Ái Vũ)

Suy nghĩ trong chốc lát, cuối cùng Âu Dương Kiện Vũ quyết định quay đầu xe, đem xe dừng bên cạnh cô, ấn nút hạ cửa sổ xe xuống, nở một nụ cười vừa chói lóa, vừa mê người với cô, "Bạch Trục Nguyệt, em muốn đi đâu?"

"Không muốn đi đâu cả, em chỉ muốn về nhà thôi." Thu Tiểu Quân ngơ ngác, có chút cảm động lớn tiếng nói.

"Vừa hay hôm nay anh cũng không có việc gì. Nào, lên xe đi, anh đưa em về."

Cô ngẩng mặt lên nhìn về phía ánh nắng chói chang, nghĩ nghĩ, rồi cười, gật đầu với hắn, "Được." Nói xong, cô nhanh chóng mở cửa xe ngồi vào vị trí phó lái.

"Em ở chỗ nào?" Âu Dương Kiện Vũ mỉm cười nhìn cô, một bên ưu nhã lái xe, một bên nhu hòa hỏi.

"Chung cư XX, phố 88." Cô vừa chịu đựng một bên mặt phiếm đau do bị ánh nắng chiếu trực tiếp vào, vừa cười nói.

Không bao lâu sau, hắn đã chở cô đến nơi.

"Âu Dương tiên sinh, cảm ơn anh đã đưa em trở về." Thu Tiểu Quân xuống xe, nói cảm ơn.

"Đừng khách sáo." Hắn cười nói.

"Anh đã ăn cơm trưa chưa?"

"Vẫn chưa."

"Vậy thì lên nhà em ngồi một chút đi, để cảm ơn anh, thì em sẽ tự mình xuống bếp, làm một bữa ăn thật thịnh soạn cho anh. Anh cảm thấy thế nào?" Cô thích cảm giác ở bên cạnh hắn, thế nên những lời này, cô không cần suy nghĩ nhiều liền nói ra. Nói chung, cô cảm thấy, thời gian hạnh phúc nhất trong đời cô đó chính là được đơn độc ở bên cạnh hắn.

"Được." Âu Dương Kiện Vũ hơi suy nghĩ chút, vẻ mặt cao hứng nói.

.....

Cùng với Âu Dương Kiện Vũ bước vào chung cư, Thu Tiểu Quân lập tức biến thân thành một cô nội trợ nhiệt tình, hiếu khách, "Anh trước tiên hãy ngồi xem TV một chút đi, em lập tức đi làm cơm ngay đây." Cười nói xong, cô bước nhanh đi vào phòng bếp, mở cửa tủ lạnh ra, liền tròn tròn mắt, thì tủ lạnh nhà cô trống rỗng mất rồi.

"Ôi, trời ạ, làm sao mình có thể quên việc này được chứ?" Cô thật sự muốn thương cho bản thân mình hai cái tát, nhìn đến cái tủ lạnh rỗng tuếch, cô lúc này mới nhớ ra bản thân là nữ quý, căn bản không cần ăn thứ gì cả, đừng nói đến việc tủ lạnh không có đồ ăn, ngay cả cái nhà này, tạp dề với nước khoáng còn tìm không thấy nữa là.

Tục ngữ nói thật đúng, không bột đổ gột nên hồ*, lông mày Thu Tiểu Quân gần như đã xoắn chặt vào nhau, cô gơ tay gõ gõ đầu, bỗng nhiên nhớ đến một cái biện pháp liền vội vàng đi ra khỏi phòng bếp.

Không bột đổ gột nên hồ: là câu tục ngữ, ý nói muốn làm được việc, muốn tạo ra được sản phẩm, trước hết phải có những điều kiện cơ bản, điều kiện tiên quyết, cần thiết lúc ban đầu. Nếu đã không có những điều kiện cần thiết đó thì không nên cố gắng làm làm gì, vì có làm cũng không đạt được như mong muốn. Cũng như việc muốn làm được ra hồ thì phải cần có bột.

Âu Dương Kiện Vũ đang ngồi ở phòng khách xem TV, thấy cô vừa mới vào phòng bếp liền vội vàng chạy ra cửa nhà, chuẩn bị mở cửa lao ra ngoài, hắn

liền nghi hoặc hỏi, "Bạch Trục Nguyệt, em muốn đi đâu vậy?"

Cô có chút hoảng sợ, quay đầu nhìn về phía khuôn mặt tuấn nhã của hắn, có chút mất tự nhiên mà cười: "Ha ha, tủ lạnh không còn nhiều đồ ăn lắm, em qua nhà hàng xóm mượn chút ít." Nói xong, nhanh chóng chạy ra ngoài, hướng về phía cửa phòng của Kiệt Khắc đi đến.

"Leng keng, leng keng..."

Cô vội vàng ấn chuông cửa, đợi một hồi lâu mới thấy chủ nhà mở ra.

"Gi vậy, ban ngày ban mặt thế này, em lại muốn đến chất vấn anh việc anh có phải là quỷ hay không nữa à?" Vừa mở cửa liền nhìn thấy cô, khoe miệng Kiệt Khắc liền gọi lên ý cười nghiêng ngả.

"Không phải." Cô vội vàng nói, sau đó chen đi vào, nôn nóng chạy vào phía phòng bếp của hắn, "Kiệt Khắc, tôi muốn mượn anh mấy nguyên liệu nấu ăn, gạo, muối ăn, cùng với các loại gia vị nêm nếm. À, còn có chén, đĩa nữa."

"Em muốn mượn anh mấy thứ đó sao?" Kiệt Khắc đóng cửa lại, nghe được tia nôn nóng trong lời nói của cô, hắn cũng liền theo bước chân cô mà đi vào phòng bếp.

Vào phòng bếp, cô nhanh lẹ mà mở cửa tủ lạnh ra.

Vừa mở ra, cô lại lần nữa há hốc mồm, bên trong, tuy rằng không phải trống rỗng như nhà cô, mà chính là, được lấp đầy bằng sữa chua.

"Anh suốt ngày, chỉ ăn sữa chua thôi sao?" Cô lấy ra một hộp sữa chua, nhìn đến khuôn mặt tuấn tú xinh đẹp của hắn, không thể tin được hỏi.

Hắn nghĩ nghĩ, rồi lắc đầu, "Không phải nha."

"Ách, nếu không phải, vậy thì tại sao tủ lạnh của anh chỉ chứa toàn sữa chua thế này? Ngay cả một ít thịt, rau củ cũng không có là sao?" Cô có chút mù mịt rồi nha.

"Anh thường ăn ở bên ngoài. Cùi gạo mắm muối, nồi chén thau đĩa, anh không cần." Kiệt Khắc nhún nhún vai, thản nhiên nói.

"..." Cạn lời rồi.

"Nếu em đói bụng, có thể ra ngoài mua đồ ăn để ăn nha. Anh biết gần đây có một quán ăn gia đình rất ngon, giá vừa rẻ lại vừa chất lượng." Kiệt Khắc nhìn đến khuôn mặt mê mẩn của cô, tốt bụng nói, "Nếu em không rành đường, anh có thể dẫn em đi."

"Tôi không thích ăn đồ ăn ngoài tiệm, không sạch sẽ." Cô nhú nhú mi, vừa bực tức lại vừa ủy khuất nói, bỗng nhiên nghĩ tới điều gì đó, cô tươi cười nhìn hắn, "Ha ha, Kiệt Khắc, chúng ta chẳng phải là hàng xóm sao, có câu bà con xa không bằng láng giềng gần, chỉ bằng, anh giúp tôi chút việc này đi."

"Giúp cái gì?"

"Ha ha, đi siêu thị mua đồ ăn giúp tôi. Đương nhiên, cũng đừng quên phải mua gạo, muối ăn, các loại gia vị, chén, đĩa, đĩa,... Ha ha." Rốt cuộc cũng biết nhờ hắn giúp đỡ rồi. Lúc trước cô như thế nào chán ghét hắn, giận giận dỗi dỗi, hơn nữa lúc nào gặp hắn cũng cau có, chỉ có một nụ cười thôi mà cũng keo kiệt, bủn xỉn với hắn.

"Em vội vã muốn mua những thứ này làm gì?" Hắn có chút khó hiểu nha.

"Ha ha, bởi vì tôi đang phải tiếp một vị khách rất rất quan trọng, mà đích thân tôi phải xuống bếp nấu ăn chiêu đãi người ấy."

"Là nam sao?"

"Ha ha, anh cũng đừng quan tâm người đó là nam hay nữ làm gì, thời gian rất cấp bách, đi nhanh chút đi." Cô không còn nhiều thời gian a, một bên cười nói, một bên dùng sức đẩy hắn ra ngoài, "Ha ha, mau đi mau đi. Nếu anh giúp tôi ngày hôm nay, tôi nhất định sẽ khắc ghi trong lòng tấm nhân tình này của anh."

"Em đừng đẩy, việc này anh sẽ lo. Để anh vào phòng ngủ lấy tiền đã." Kiệt Khắc vừa đồng ý, liền đi vào phòng ngủ, đóng sập cửa lại.

Vào phòng lấy tiền mà cũng phải đóng cửa? Tên Kiệt Khắc chết tiệt, chẳng lẽ sợ tôi lấy tiền của anh sao?

Thu Tiểu Quân nhìn đến bóng dáng khuất sau cánh cửa của hắn, không nhịn được mà thầm oán trách trong lòng, nhưng nghĩ đến ân tình mà hắn giúp cô, cũng liền lười so đo với hắn.

Nói đến cũng có chút kì quái, Kiệt Khắc hẳn ta nói là vào phòng lấy tiền, kết quả là đợi một lúc lâu sau mới thấy hắn thò lù mà thò mặt ra, cô mém chút nữa đã nhịn không được mà cạy cửa nhà hắn rồi.

"Kiệt Khắc, anh chỉ có lấy tiền thôi mà lâu như vậy sao?" Thu Tiểu Quân nhìn chăm chăm mặt của hắn, hoài nghi hỏi. Bỗng nhiên, cô phát hiện ra khuôn mặt hắn có hơi hơi tỏa sáng, liền tò mò hỏi, "Anh bôi thứ gì lên mặt thế?" Vừa hỏi, cô vừa duỗi tay ra muốn sờ lên.

"Chút ke chống nắng mà thôi." Hấn vội vàng né đi cánh tay của cô, "Nhanh chóng trở về tiếp đãi vị khách yêu quý của em đi, anh đi mua đồ." Nói xong, hấn lẹ làng bước ra khỏi căn phòng xa hoa của mình.

"Một người đàn ông như anh mà cũng dùng mỹ phẩm, trách không được da lại đẹp như thế..." Thu Tiểu Quân cũng bẽn lễn theo hấn đi ra, nhin không được mà bĩu môi lắm bầm vài câu. Nghĩ đến việc Âu Dương Kiện Vũ còn đang ở nhà chờ mình, cô cũng không rảnh mà để tâm đến những chi tiết vặt vãnh đó, thấy hấn ta đã bước vào trong thang máy, cô liền vội vàng mở cửa nhà mình...

Bạn đang đọc truyện *Một Tiểu Yêu Nữ, Bốn Tên Sói Lớn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.